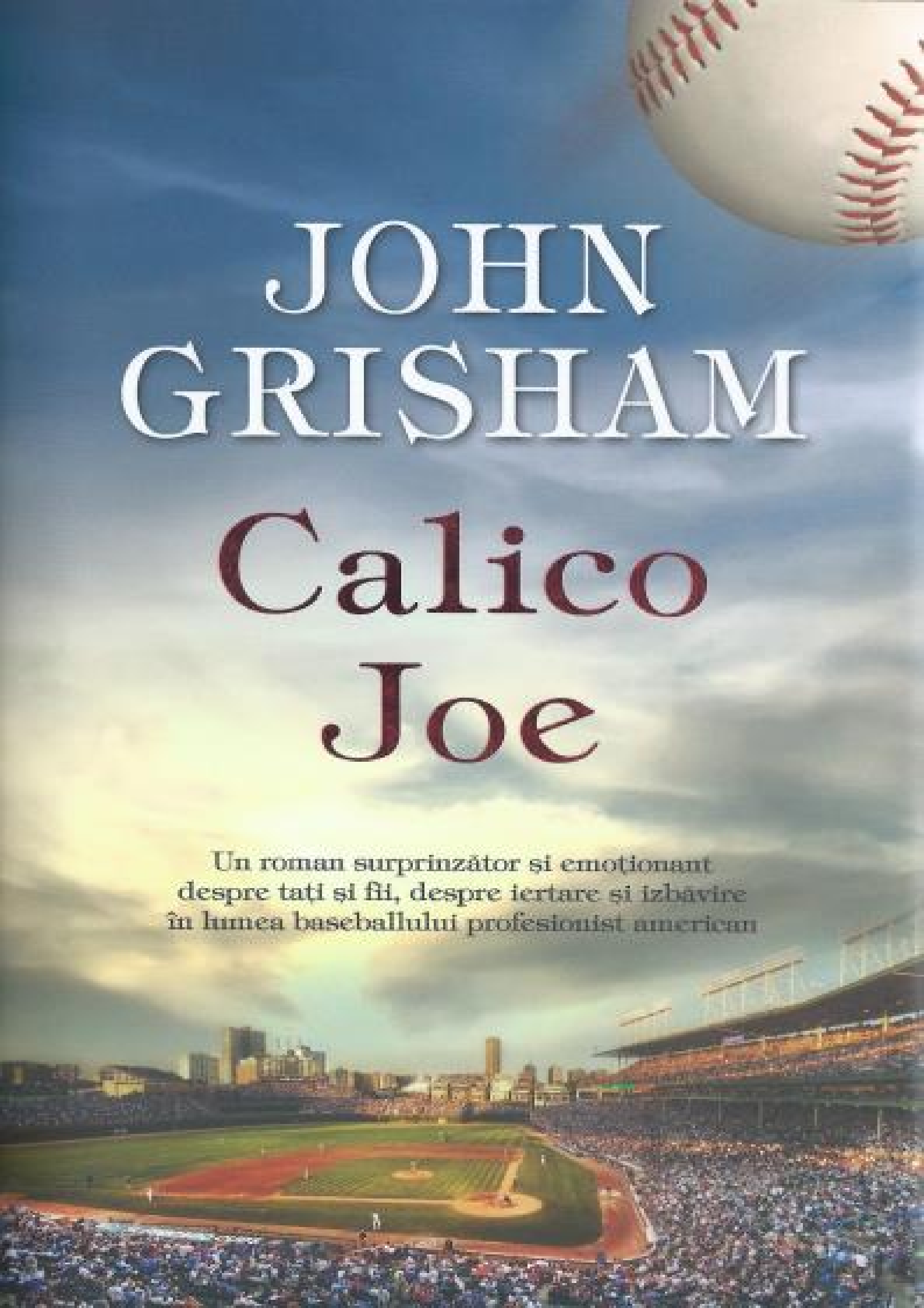

JOHN GRISHAM

Calico Joe

Un roman surprinzător și emoționant
despre tați și fii, despre iertare și izbăvire
în lumea baseballului profesionist american

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
NOTA AUTORULUI

JOHN GRISHAM

CALICO JOE

Traducere din limba engleză Graal Soft
Titlul original: *Calico Joe,* 2012

Editura RAO, 2013

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2021

1

Tatălui meu i-a fost extirpată tumoarea de la pancreas cu o săptămână în urmă. Operația a durat cinci ore și s-a dovedit mai dificilă decât preconizaseră chirurgii. Apoi, i-au dat vestea tristă că majoritatea oamenilor aflați în starea aceea au slabe șanse să trăiască mai mult de nouăzeci de zile. Din moment ce eu nu știusem nimic despre operație sau despre tumoare, nu fusesem acolo când i se dăduse sentința la moarte.

Comunicarea nu reprezintă o prioritate pentru tata. Cu zece ani în urmă divorțase de nevastă și își găsise alta înainte ca vestea să ajungă la mine. Actuala lui soție – a cincea sau a șasea – mă sună până la urmă și, după ce se prezentă din nou, îmi dădu detaliile despre tumoare și despre restul problemelor. Agnes îmi explică faptul că tata nu se simțea bine și că nu voia să vorbească. I-am spus că el nu voia niciodată să vorbească, indiferent cum se simțea. Mă rugă să dau vestea și restului familiei. Aproape că am întrebat „De ce?”, dar n-am vrut să mă cert cu sărmana femeie.

Restul familiei e compus din sora mea mai mică, Jill, și mama. Jill locuiește în Seattle și, din câte știu, nu mai vorbește cu tata de cel puțin zece ani. Are doi copii mici, pe care nu i-am întâlnit niciodată, și nici n-o să-i întâlnesc vreodată. Mama, după ce supraviețuise celor doisprezece ani de căsătorie, fusese norocoasă că reușise să scape și ne luase pe Jill și pe mine cu ea. Bănuiam că vestea morții iminente avea să aibă impact zero asupra ei. Inutil să spun că nu obișnuim să ne întâlnim de Crăciun să facem schimb de cadouri în fața șemineului.

După telefonul de la Agnes, stăteam la birou și mă gândeam la viața fără Warren, tatăl meu. Începusem să-i spun Warren când eram în facultate pentru că era mai degrabă o persoană, un străin,

decât tata. Nu avusese nimic împotrivă. Nu îi păsase niciodată cum îi spuneam și am presupus întotdeauna că ar prefera să nu-i spun în niciun fel și să nu-l sun. Cel puțin eu făceam din când în când acest efort; el nu. După câteva minute, am recunoscut adevărul: viața fără Warren avea să fie la fel ca viața cu Warren.

Am sunat-o pe Jill și i-am dat vestea. Prima ei întrebare a fost dacă aveam de gând să merg la înmormântare, ceea ce era, într-un fel, prematur. Voia să știe dacă era bine să-l viziteze, să discute cu el, prefăcându-se că-i pasă când, de fapt, nu-i păsa deloc. Nici mie, și amândoi recunoșteam asta. Nu-l iubeam pe Warren pentru că nu se interesase niciodată de noi. Abandonase familia când noi eram mici și își petrecuse ultimii treizeci de ani purtându-se ca și când noi n-am fi existat. Eu și Jill deveniserăm amândoi părinți și consideram că era de neconceput ca unui tată să nu-i pese de copiii lui.

— Eu nu merg, declară ea în final. Nici acum, nici mai târziu. Tu?

— Nu știu, am răspuns. Trebuie să mă gândesc.

Adevărul e că știam că mă voi duce să-l văd. Distrusese majoritatea legăturilor din viața sa, dar mai era o parte importantă, o afacere neterminată, de care trebuia să se ocupe înainte de a muri.

Mama locuiește în Tulsa împreună cu cel de-al doilea soț. În liceu, Warren era băiatul formidabil, iar ea, regina balului, cea mai populară fată. Căsătoria lor fusese un eveniment ce exaltase orășelul în care stăteau, dar după câțiva ani alături de Warren, toată exaltarea dispăruse. Știam că nu mai vorbiseră unul cu altul de decenii. Și de ce-ar fi făcut-o?

— Mamă, am niște vești proaste, am spus în receptor și am încercat să par suficient de grav.

— Ce e? întrebă ea repede, probabil temându-se să nu fie vorba despre unul dintre nepoți.

— Warren e bolnav. Are cancer la pancreas și are mai puțin de trei luni de trăit.

Urmă o pauză, un răsuflat de ușurare și apoi spuse:

— Credeam că e deja mort.

Iată dovada. De la slujba lui de înmormântare aveau să lipsească membrii familiei îndurerate.

— Îmi pare rău, spuse ea. Cred că trebuie să te ocupi tu de asta.

— Așa cred.

— Nu vreau să știu nimic, Paul, sună-mă când se termină. Sau nu. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu Warren.

— Înțeleg, mamă.

O lovise de câteva ori, probabil de mai multe ori decât știam eu. Băuse, alergase după femei și dusese viața grea a unui jucător profesionist de baseball. Fusese arogant și încrezut, iar de la vârsta de cincisprezece ani se obișnuise să obțină orice dorea, pentru că el, Warren Tracey, putea arunca o minge de baseball printr-un perete de cărămidă.

Am reușit să vorbim despre copii, iar ea a vrut să știe când o să-i mai vadă. După experiența eșuată cu Warren, fiind o femeie frumoasă și inteligentă, își refăcuse viața. Se măritase cu un bărbat puțin mai în vârstă, director într-o companie de foraj, care ne oferise un cămin bun mie și lui Jill. O iubea pe mama și asta era tot ceea ce conta.

Mă îndoiam că Warren o iubise vreodată.

2

În vara anului 1973, țara își revenea ușor după trauma Vietnam. Spiro Agnew era în pericol și, într-un final, avea să cadă. Afacerea Watergate devenea din ce în ce mai fierbinte pe măsură ce apăreau noutăți. Aveam unsprezece ani și eram prea puțin conștient de ceea ce se întâmpla în lumea reală, fiind lipsit de griji la vârsta asta. Baseballul era lumea mea și nimic altceva nu conta.

Tata juca pentru New York Mets, iar eu muream și înviam la fiecare meci. Și eu serveam pentru Scrappers în Liga Mică White Plains și, pentru că tata era cine era, de la mine se așteptau la lucruri mărețe. Rareori mă ridicam la acele așteptări, dar avusesem câteva momente promițătoare.

Până la începutul lunii iulie, sfârșitul campionatului din Liga Națională de Est devenise o competiție plictisitoare. Toate cele șase echipe, Mets, Pirates, Cardinals, Phillies, Cubs și Expos, se învârteau în jurul .500[1] și nu păreau prea hotărâte să marcheze noi puncte. În Vest, Reds și Dodgers dădeau înapoi. În Liga Americană, cei de la Oakland A's – țanțoși, cu echipamente colorate și cu părul lung – râvneau la repetarea campionatului din 1972.

Alături de amicii mei urmăream jocul cu sfințenie. Știam toți jucătorii și eram la curent cu toate statisticile. Consultam fiecare tabelă de marcaj, apoi reconstituiam meciurile pe terenurile de joacă din White Plains. Viața acasă nu era mereu plăcută, iar scăparea mea era pe teren. Baseballul era cel mai bun prieten al meu, iar la mijlocul lunii iulie 1973, jocul era mai electrizant ca niciodată.

*

Declinul începu încet, cu o întindere la tendonul genunchiului. Primul apărător pe linia de bază de la Cubs AAA[2], legitimat în Wichita, căzu în timp ce alerga pe a treia bază și plecă acasă. Ziua următoare, Jim Hickman, primul apărător pe linia de bază pentru Cubs se accidentă la spate. Brusc, echipa avea nevoie de cineva care să preia postul, așa că se orientară spre clubul lor AA din Midland, Texas, și-l sunară pe un individ de douăzeci și unu de ani, pe nume Joe Castle. La acea vreme, Castle avea .395, cu douăzeci de reușite din prima lovitură, cincizeci de RBI[3], patruzeci de baze furate și o singură eroare la prima bază. Era cel mai tare jucător din AA și făcea furori.

Când primi telefonul din Chicago, Castle dormea în apartamentul său sărăcăcios, pe care îl împărțea cu alți patru jucători mai mici din ligă. Un antrenor secund îl conduse la aeroport în Midland și prinse un zbor spre Houston, unde așteptă două ore un avion spre Philadelphia. În aeroport își sună familia din Arkansas și îi dădu vestea emoționantă. Când ajunse în Philadelphia, un taxi îl lăsă la stadionul Veterans, unde fu îmbrăcat repede într-un costum cu numărul 42 și fu trimis pe teren.

Cei de la Cubs începuseră deja antrenamentul. Bineînțeles, era emoționat, încântat, aproape zăpăcit, iar când managerul, Whitey Lockman, îi spuse: „Dă-i drumul. Începi la prima și lovești al șaptelea”, Castle reuși cu greu să țină bâta cea nouă. În prima rundă a antrenamentului din liga mare, încercă să lovească mingea la primele două aruncări, dar rată.

Nu avea să mai rateze o bună bucată de vreme.

Pe banca de rezerve, înainte de meci, dădu peste Don Kessinger, veteranul de la Cubs, și peste un alt băiat din Arkansas. Kessinger fusese cel mai bun amator în baseball și baschet la Ole Miss[4] și era relaxat și degajat. Reuși să-l facă pe puști să se destindă. Singurul lui sfat fu: „Du-te și lovește”.

Apărătorul central de la Cubs era Rick Monday, un alt veteran care se născuse în Batesville, Arkansas, puțin mai jos de casa lui Joe, peste Râul White. Între Kessinger și Monday, Joe reuși să facă față celor mai mari emoții de dinaintea unui meci pe care un jucător le poate avea.

Era joi, 12 iulie, o zi greu de uitat în lumea baseballului. Aruncătorul de la Phillies era stângaciul Benny Humphries, un jucător de mare forță și un bun alergător. În timp ce Joe se îndreptă spre platou, în a doua încercare, își încleștă dinții și își propuse să lovească la prima aruncare, oriunde s-ar fi îndreptat. Humphries se gândi că începătorul avea nevoie de o introducere în focurile ligii mari și dădu ce avea mai bun în el. Joe, din partea dreaptă, intui una rapidă, prinse contact perfect și lovi, iar mingea ateriză douăzeci de rânduri în spate, în centrul terenului din stânga. Sprintă în jurul bazelor, exagerat de încântat, și ajunse pe banca de rezerve, în mijlocul felicitărilor, înainte să apuce să-și tragă sufletul.

Nu era primul jucător din liga mare care reușea o tură completă la prima încercare. De fapt, era cel de-al unsprezecelea. Patruzeci și șase reușiseră să înconjoare cele patru baze la primul joc, unsprezece din prima lovitură. Oricum, numele lui era în cartea recordurilor. Era doar începutul, iar Joe Castle mai avea multe de arătat.

În cea de-a cincea repriză, Humphries începu cu o aruncare rapidă, sus și în unghi strâns, ce se voia un avertisment, dar Joe nu prinse mesajul. Contribui la scor cu 3 la 1, apoi lovi o minge rapidă până la linia terenului din stânga, unde aproape atinse mijlocul stâlpului de măsurare a altitudinii mingii. Arbitrul de la baza a treia se pregăti să învârtă degetul arătător semnalând un tur complet al bazelor. Joe, care dădea ocol primei baze și urmărea mingea, începu să sprinteze și încetini ușor când se apropie de a patra bază. Recordul era al lui și al încă unui jucător. În 1951,

Bob Nieman de la St. Louis Browns reușise această performanță în primele două meciuri din liga mare.

Mets juca cu Braves în Atlanta în seara aceea, iar meciul nu era transmis la televizor. Eram în subsol la Tom Sabbatini și ascultam vocea lui Lindsey Nelson, minunatul crainic de la Mets, care ne informa în legătură cu ce se întâmplase în Philadelphia. Nu-i trebuia prea mult lui Lindsey ca să se arate exaltat.

— A bătut recordul, oameni buni, spuse el. Gândiți-vă la miile de tineri care au jucat acest joc și numai doi au reușit să înconjoare cele patru baze la primele două lovituri de bâtă.

— Mă întreb dacă el o poate face și a treia oară, adăugă Ralph Kiner, sportiv inclus în Hall of Fame și mâna dreaptă a lui Lindsey.

*

Cei de la Cubs se ținură aproape de Humphries în a șasea repriză, iar Phillies înlocuise un jucător central, un dreptaci pe nume Tip Gallagher. Când Joe ieși din zona de încălzire, la începutul reprizei a șaptea, scorul era strâns, 4–4, iar fanii Phillies, de obicei gălăgioși, erau tăcuți. Nu erau aplauze, doar curiozitate. Spre surprinderea lor, Joe lovi din partea stângă. Din moment ce nu avuseseră o evaluare a jocului său, cei de la Phillies nu știau că el lovește și pe dreapta, și pe stânga[5]. Nimeni nu se obosise să-l observe în timpul antrenamentului. Lăsă să treacă o aruncare joasă, cu efect, apoi respinse următoarele două mingi rapide. Cu două lovituri reușite, se lăsă mai jos și își mută priza pe bâtă cu câțiva centimetri mai sus. Sezonul precedent, condusese în Liga Texană cu cel mai mic procentaj de ratări.

Joe Castle era cel mai periculos adversar, cu două lovituri reușite. Rată o minge destul de rapidă ce făcu o ușoară curbă în direcția opusă

aruncătorului, apoi Gallagher servi una rapidă. Joe lovi cu putere și trimise mingea în centru-stânga, pe o traiectorie ce continuă să se înalțe până ce depăși cu aproape jumătate de metru peretele. În timp ce încercuia bazele pentru a treia oară consecutiv, înregistră un record ce părea de neatins. Niciun începător nu mai reușise o tură completă în primele trei lovituri de bâtă.

Joe Castle era din Calico Rock, Arkansas, un sat mic, pitoresc, situat pe malul Râului White, capătul estic al munților Ozark. Era ținutul celor de la Cardinals și fusese astfel din zilele lui Dizzy Dean, un tânăr fermier din Arkansas, conducătorul celebrei echipe Gashouse Gang, în anii 1930. Fratele lui, Paul, poreclit Daffy, era și el aruncător în aceeași echipă. În 1934, în perioada de glorie a celor de la Gang, Dizzy a promis, la antrenamentul de primăvară, că el și Daffy vor reuși împreună cincizeci de victorii. Au reușit patruzeci și nouă – treizeci pentru Dizz și nouăsprezece pentru Daffy. Douăzeci de ani mai târziu, Stan Musial, cel mai bun jucător Cardinal dintre toți, era aproape pe punctul de a fi venerat.

Cu un aparat de radio pe fiecare verandă, orășelul, la fel ca nenumărate altele din Vestul Mijlociu și din Sudul Profund, urmărea echipa preferată, Cardinals, cu multă pasiune, în serile lungi și calde. Postul KMOX din St. Louis transmitea meciurile, iar vocile familiare are lui Harry Caray și Jack Buck se auzeau pe fiecare stradă și în fiecare mașină.

Pe 12 iulie însă, frecvențele din Calico Rock se schimbară pe WGN din Chicago, iar prietenii lui Joe și familia trăiau cu sufletul la gură fiecare aruncare. Rivalitatea dintre Cardinals și Cubs era cea mai cunoscută din Liga Națională și, deși celor mai mulți din Calico Rock le venea greu să creadă că erau uniți de ura față de Cubs, dintr-odată lucrurile se schimbară radical; și nu oricum, ci cu

fervoare. În doar câteva ore, fuseseră convertiți în fani Cubs.

După prima reușită prin înconjurarea tuturor bazelor, se adună o ceată în fața băcăniei Evans de pe Main Street. La a doua reușită începu sărbătoarea, iar numărul celor care soseau veseli continuă să se crească. Când părinții lui Joe, doi frați, soțiile lor și copiii lor apărură la petrecere, fură întâmpinați cu îmbrățișări entuziaste și cu urale. Cea de-a treia reușită deplină propulsă orășelul pe orbită. Sărbătoarea se întinsese și pe străzile și în localurile din Chicago.

*

Oricât de uimitoare fuseseră cele trei lovituri ale lui Joe, cea de-a patra avea să-l înscrie pentru totdeauna în sufletul „puriștilor" baseballului. În cea de-a noua repriză, scorul era strâns, 6 la 6. După două ratări, Don Kessinger era pregătit pentru a treia aruncare a lui Ed Ramon, care stătea pe movilița specială și se pregătea de lansare. Când Joe se poziționă în fața lui, la lovire, câțiva dintre cei optsprezece mii de spectatori aplaudară politicos, apoi se lăsă o tăcere ciudată pe stadionul Veterans.

Prima aruncare a lui Ramon fu una rapidă, înspre exteriorul platoului. Joe așteptă, apoi învârti bâta ca pe o coadă de mătură, zdrobi mingea și o trimise pe o traiectorie directă, la câțiva centimetri de prima bază, o lovitură foul[6], dar oricum impresionantă. Ernie Banks, antrenorul Cubs de la prima bază, nu avu timp să reacționeze, iar dacă mingea l-ar fi lovit, ar fi fost rănit serios.

Willie Montanez, primul jucător de pe linia de bază, se mișcă spre stânga, dar numai după ce mingea ricoșă de pe margine și se rostogoli înapoi, pe teren. Din instinct, Montanez făcu doi pași înapoi. Joe observă acest lucru și schimbă abordarea. A doua aruncare păru una rapidă, dar

fu, de fapt, una cu viteză redusă, înălțată. Cu o reușită și un eșec, Ramon încercă încă o aruncare rapidă. Imediat ce lansă mingea, Joe ezită o fracțiune de secundă, apoi îndreptă bâta spre baza întâi. Lovi mingea ușor și o trimise, driblând, spre jucătorul de la a doua bază, Denny Doyle, care era la fel de uimit ca și Ramon, Montanez și toți ceilalți de pe stadion.

Când Doyle ajunse la minge sau mingea la Doyle, Joe depășise cu trei metri prima bază și încetinea pe linia din dreapta. Kessinger făcu turul bazelor și se îndrepta spre run-ul[7] final, victorios. Mulțimea era cufundată într-o tăcere șocată. Pe fața jucătorilor ambelor echipe se citea uimirea.

Deși avusese șansa de a atinge de patru ori a patra bază într-un meci – performanță pe care baseballul o văzuse de numai nouă ori în o sută de ani – puștiul alesese, în schimb, să dea o lovitură ușoară, perfectă, pentru a înscrie un coechipier punctul.

Majoritatea celor care ascultau meciul pe Main Street din Calico Rock mai văzuseră o lovitură identică, deși Joe Castle rareori avea nevoie de ea. Văzuseră mult mai multe astfel de încercări calculate. Fratele lui mai mare, Charlie, care stătea pe banca din fața băcăniei îl învățase lovitura ușoară când avea zece ani. Îl învățase și loviturile prin întoarcere, furatul unei baze sau aruncările în afara terenului de joc.

Fratele mijlociu, Red, îi aruncase un milion de mingi joase și îl ajutase să-și perfecționeze jocul de picioare la prima bază. Ambii frați îl învățaseră cum să lupte.

— De ce-a lovit-o ușor? îl întrebă cineva din mulțime pe Charlie.

— Ca să înscrie un run și să treacă în avantaj, răspunse Charlie. Simplu.

Crainicii de la Cubs, Vince Lloyd și Lou Boudreau, răsfoiră cartea recordurilor în timpul jocului și erau siguri că nu se înșelau. Trei reușite

în primul joc al carierei era ceva inedit, iar cele patru lovituri consecutive în primul joc puteau fi considerate un record modern, deoarece un alt începător reușise cinci în 1894.

Chicago câștigă cu 7 la 6 și până la finalul meciului fiecare fan Cubs era pe frecvență. Se scrisese istorie și nu voiau să piardă nimic. Lou Boudreau le promise ascultătorilor că îl va avea în curând pe Joe în direct, la un interviu după meci.

Oamenii din Calico Rock continuau să se adune pe străzi, mulțimea era gălăgioasă, iar sentimentul de mândrie, aproape palpabil. La o jumătate de oră după ce meciul se termină, vocea lui Lou Boudreau se auzi la radio:

— Sunt în vestiar, în spațiul pentru vizitatori, cu Joe Castle care, după cum probabil ați ghicit, e înconjurat de reporteri. Iată-l.

Dintr-odată se făcu liniște pe Main Street din Calico Rock; nimeni nu mișca, nimeni nu mai vorbea.

— Joe, n-a fost deloc rău pentru primul meci. La ce te gândești acum?

— Păi, vreau să-mi salut familia și prietenii de acasă, din Calico Rock. Îmi doresc să puteți fi aici. Încă nu-mi vine să cred.

— Joe, la ce te-ai gândit când ai pășit în zona de joc în a doua jumătate a partidei?

— M-am gândit la o minge rapidă și am orientat bâta spre prima minge. Cred c-am avut noroc.

— Niciun jucător nu a mai reușit să înconjoare toate bazele din primele trei încercări. Ai intrat în cartea recordurilor.

— Așa cred. Sunt bucuros că sunt aici. Aseară, pe vremea asta, jucam în Midland, Texas. Încă nu-mi vine să cred.

— Chiar așa. Trebuie să te întreb: la ce te-ai gândit în a noua repriză? Ai avut ocazia să înregistrezi a patra performanță de înconjurare a bazelor și totuși ai ales să lovești mingea ușor.

— M-am gândit la un singur lucru: să-l ajut pe Don să ajungă la a patra bază de la baza a treia pentru a înscrie un run. Iubesc baseballul, dar nu mai e deloc distractiv dacă nu reușești să câștigi.

— Sigur, ai făcut o treabă foarte bună. Crezi că poți ține pasul și mâine-seară?

— Nu m-am gândit la seara de mâine. Don și câțiva băieți mă scot la o friptură și sunt sigur că vom discuta despre asta atunci.

— Baftă!

— Mulțumesc, domnule.

Puțini locuitori din Calico Rock merseră la culcare înainte de miezul nopții.

*

Așa cum îmi promisese, mama m-a trezit la șase ca să mă uit la buletinele de știri de la matinalele din New York. Speram să prind ceva despre Joe Castle. Channel 4 făcu un mic tur al meciurilor din Liga Națională. Mets câștigase în Atlanta și trecură astfel cu două jocuri de .500. Apoi apăru Joe Castle care sprintă în jurul bazelor, în Philadelphia, o dată, de două ori, de trei ori. Lovitura ușoară însă ocupă mai mult timp din știri decât cele trei reușite precedente la un loc. Tipul știa să zboare.

Mama aduse *New York Times*. Pe prima pagină a secțiunii de sport era o fotografie alb-negru cu Joe Castle și o poveste lungă despre debutul său istoric. Am căutat foarfeca, am decupat articolul și am început un nou album, unul dintre cele multe pe care le țineam cu meticulozitate. Când Mets era în oraș și tata era acasă, eram obligat să țin ziarele câteva zile înainte de a putea tăia articolele despre baseball. Îmi plăcea când Mets era în deplasare. Tata nu era acasă, iar locuința noastră era pașnică și plăcută. Când se afla în preajmă însă, starea de spirit era diferită. Era absorbit de propria persoană, stătea solemn și rareori ne adresa un cuvânt drăguț. Niciodată nu se ridicase la nivelul dorit de el și

întotdeauna era vina altcuiva – a managerului, a celorlalți jucători, a patronului și chiar a arbitrului. După meci venea deseori acasă târziu, beat, și atunci începeau necazurile. Bănuiam, încă de la vârsta de unsprezece ani, că părinții mei nu aveau să stea prea mult împreună.

Rareori suna acasă când Mets era în deplasare. De multe ori mă gândeam ce minunat ar fi fost ca tata să sune după un meci și să vorbească despre baseball cu mine. Mă uitam sau ascultam fiecare meci al echipei Mets și aveam zeci de întrebări, dar cred că era prea ocupat să iasă cu băieții.

Pentru mine, să joc baseball era o bucurie când tata nu mă vedea. Din cauza programului lui, rareori avea ocazia să vadă meciurile mele, iar acest lucru reprezenta o ușurare greu de descris. Când era acolo însă, nu mai aveam niciun chef să joc. Îmi ținea lecții în drum spre parc, țipa la mine în timpul jocului și, cel mai rău dintre toate, mă certa tot drumul înapoi spre casă. Odată chiar m-a pălmuit imediat ce am ieșit de pe teren. De la vârsta de șapte ani plângeam după fiecare meci la care tata venea să mă vadă.

3

Am întâlnit-o pe Sara în anul doi la Universitatea din Oklahoma. Ne-am căsătorit la o săptămână de la absolvire. L-am invitat pe Warren atât la repetiții, cât și la nuntă, dar nu a venit. Acest lucru nu a surprins pe nimeni.

Avem trei fiice frumoase și locuim în Santa Fe, unde sunt softist la o firmă din domeniul aerospațial. Sara s-a ocupat de design de interior până când au apărut fetele și atunci s-a hotărât să devină mamă cu normă întreagă. Bineînțeles că am fost încântat de fiecare naștere, de fiecare copil născut sănătos și nu am fost deloc deranjat de sexul bebelușilor pe care-l alesese Dumnezeu.

Nu voiam să am băiat pentru că nu-mi doream să văd că ia în mână mingea de baseball și o aruncă de colo-colo. Majoritatea prietenilor mei aveau un băiat sau doi și cu toții se antrenaseră în acest joc până la un anumit nivel. Sunt sigur că și eu aș fi fost tentat să fac acest lucru cu băiatul meu, așa că sunt de-a dreptul bucuros că am doar fete.

Am renunțat la joc când aveam unsprezece ani și nu am mai urmărit nicio repriză de treizeci de ani.

Firma la care lucrez este una dintre acele companii care oferă tot felul de beneficii și are reguli flexibile de muncă. Aș putea să lucrez de acasă, dar îmi plac biroul, colegii și chiar șefii. Este interesant să vezi cum se naște tehnologia, cum evoluează și cum, în final, iese pe piață.

I-am spus șefului meu că am nevoie de câteva zile pentru o călătorie în interes personal. A fost de acord. Am discutat și cu Sara despre planurile mele și mă înțelege în totalitate. Știe povestea și cred că amândoi am fost conștienți că această călătorie avea să fie la un moment dat inevitabilă.

Am condus spre aeroportul din Santa Fe și am cumpărat un bilet spre Memphis.

*

Când Warren avea treizeci și cinci de ani reușise să convingă un vechi prieten din organizația Orioles să-i dea o ultimă ocazie să ia parte la antrenamentul de primăvară. Încă putea arunca cu forță, dar nu mai avea control; în plus, numele lui era tabu și nici o altă echipă nu-l voia. El eșuă total la prima apariție și fu dat afară în ziua următoare. Sună acasă și o informă pe mama că avea de gând să stea în Florida unde, se pare, o echipă neînsemnată l-ar fi vrut pe post de antrenor de aruncări. Nu era adevărat și eu o știam. Aveam doisprezece ani atunci și știam deja că tata era un mitoman.

Câteva luni mai târziu, mama a cerut divorțul, iar când școala s-a terminat, ne-am mutat în Hagerstown, Maryland, la părinții ei.

Warren Tracey s-a retras din baseball cu șaizeci și patru de victorii și optzeci și patru de ratări, o medie a carierei de 5,85. În șaisprezece sezoane, el a jucat pentru Pirates, Giants, Indians, Royals, Astros și Mets și și-a petrecut mai mult timp la echipe mici decât în liga mare. Cei trei ani la Mets au fost cea mai lungă perioadă în care a stat undeva și ei îl retrogradaseră în liga AAA de cel puțin patru ori. Avea 430 de lovituri reușite, 416 walked[8]. Numele lui era în cartea recordurilor în baseball numai pentru că în 1972 condusese liga în categoria jucătorilor ofensivi.

Nu fusese fericit nicăieri, iar când nu era vândut la o altă echipă, solicita el acest lucru. Nu avusese o carieră deosebită, dar fanii baseballului știu că numai un jucător din zece care semnează un contract din liga mică ajunge în cea mare pentru un singur meci.

Când eram foarte mic și încă ușor impresionabil, eram mândru de faptul că tata era în liga mare. Nici un alt copil de pe strada mea nu se putea lăuda cu așa ceva. Când am crescut însă, îmi doream deseori să am un tată normal, unul căruia să-i placă să joace baseball în curtea din spatele casei și să-și antreneze fiul.

Când era la Mets, pleca în fiecare an la început de ianuarie în cantonament, cu mult timp înainte de începerea oficială a acestuia. Folosea diverse scuze pentru acest lucru, dar realitatea era că voia să scape de acasă, să joace golf în fiecare zi, să se bronzeze, să bea și să stea cu vechile lui prietene. Pe mine și pe Jill nu ne interesau scuzele lui. Ne simțeam ușurați când pleca din nou la drum.

După un an în Hagerstown, mama ne-a anunțat că tata se recăsătorise în Florida. Eu și Jill am luat-o ca pe o veste teribilă pentru că era posibil ca el să-și întemeieze o nouă familie cu noua nevastă.

*

Pe drumul din Dallas spre Memphis, mi-am deschis vechiul album cu Joe Castle. Era plin cu tăieturi din ziare, articole din reviste, ediția din 6 august din *Sports Illustrated* cu Joe pe copertă, iar lucrul pe care îl prețuisem cel mai mult în timpul acelei veri remarcabile din 1973, o poză alb-negru cu fața lui tânără, zâmbitoare. În partea de jos, el scrisese frumos: „Pentru Paul Tracey, toate cele bune”, apoi se semnase.

Aveam o colecție întreagă de astfel de lucruri când eram mic. Împreună cu prietenii mei trimiteam scrisori la sute de jucători profesioniști și le ceream poze cu autograf. Uneori, câte unul răspundea, iar când primeam o fotografie prin poștă era motiv de bucurie. Și tata primise câteva astfel de scrisori, dar era prea arogant ca să facă o asemenea favoare fanilor. Se plângea mereu de cei care voiau autografe.

Îmi ascundeam albumele de tatăl meu. După părerea lui, el era singurul jucător demn să fie adulat de mine.

După ce am renunțat la joc, mama mi-a dus în secret toate amintirile în pod. După ce m-am însurat, mi-a dat înapoi două cutii pline. La început am vrut să le dau foc, dar Sara a intervenit și au rămas intacte până în prezent.

Nu am mai fost niciodată în Memphis în august, iar când am ieșit din aeroport abia puteam să respir. Aerul era cald și lipicios, iar cămașa mi s-a udat în doar câteva minute. Am luat un autobuz din aeroport până în Avis, am închiriat o mașină, am pornit aerul condiționat și m-am îndreptat spre vest, peste râul Mississippi, către ținutul plat din delta Arkansas.

Calico Rock era la patru ore distanță.

4

Vineri, 13 iulie 1973, pe prima pagină din secțiunea de sport din *Chicago Tribune* apărea titlul „Patru din patru”. Era o poză mare alb-negru cu Joe Castle și trei povești diferite despre primul lui meci istoric. Întregul oraș vuia despre „puști”. După ani de frustrări, fanii Cubs avuseseră parte de câteva momente de bucurie.

Joe dormi până târziu în camera lui de hotel, apoi își sună părinții și frații și vorbi cu ei o oră. Luă un mic dejun întârziat alături de Don Kessinger și de Rick Monday. Își omorî timpul sunându-și colegii de echipă din Midland. Reporterii îl căutau, dar el era deja obosit de atâta atenție. La patru după-amiaza urcă în autobuzul echipei pentru drumul rapid către stadionul Veterans.

În vestiar, Whitey Lockman se duse la el și zise:

— În seara asta lovești al treilea. N-o da în bară.

Cu două ore înainte de joc, Joe se îndreptă spre postul lui pe teren, se întinse și se încălzi, apoi lovi o sută de mingi la prima bază. Era ca și cum timpul se oprise în loc. Abia aștepta meciul.

Când păși pe teren, erau patruzeci și cinci de mii de fani Phillies pe stadion. Erau și milioane de fani Cubs lipiți de televizoare și radiouri. Reuși o dublă în colțul din dreapta al terenului. Cinci din cinci. La începutul celei de-a treia, cu bazele pline, ochi spre dreapta și strecură două. Șase din șase. În cea de-a cincea, cu bazele goale, două out-uri, zona de bătaie în spate și din partea dreaptă, se orienta spre a treia bază. Când Mike Schmidt ridică mingea cu mâna goală, Joe trecea în zbor de prima bază și nu urmă nici o aruncare.

Șapte din șapte. În a șaptea repriză, respinse o minge rapidă mai sus de tabela de marcaj în stânga terenului din mijloc și în timp ce ocolea bazele,

într-un ritm mai lent, fanii Phillies îi oferiră aplauze reținute, dar îndelungate. Opt din opt.

Cu două out-uri la începutul celei de-a noua reprize, și Cubs conducând cu 12 la 2, Joe ieși din partea stângă. Avea două simple, o dublă și o înconjurare completă a bazelor, iar o parte din mulțime și din nenumărații celor care se uitau sau ascultau meciul se rugau pentru o triplă. Vince Lloyd și Lou Boudreau implorau după aceasta la radio, fără nicio reținere. A reușit un ciclu – simplă, dublă, triplă și o înconjurare completă a bazelor – era un eveniment rar în baseball. Se întâmpla, în medie, de trei ori pe sezon, iar din moment ce Joe părea croit să bată toate recordurile, de ce n-ar fi reușit și un ciclu? În schimb, ratã intenționat zece aruncări în șir și apoi dădu una dintre cele mai lungi lovituri din istoria stadionului Veterans. În timp ce ocolea cea de-a treia bază, Mike Schmidt zise:

— N-a fost rău, puștiule.

Nouă din nouă, cu cinci înconjurări complete ale bazelor.

O bucurie nețărmurită cuprinse străzile din nordul orașului Chicago.

*

După meciul cu Scrappers, ultimul din sezonul nostru obișnuit, echipa se întâlni la o petrecere dată în curtea din spate a lui Tom Sabbatini. Domnul Sabbatini făcuse grătarul, cu hotdogi și cheeseburgeri, și majoritatea părinților erau acolo, inclusiv mama. Tata avea în seara aceea meci în Atlanta, dar pe noi nu ne interesa jocul acela. În schimb, domnul Sabbatini instală un radio impresionant ca să ascultăm postul WCAU din Philadelphia. Nu era un lucru neobișnuit la acea vreme să iei un mic radio cu tranzistori și să asculți meciuri din New York, Philadelphia, Boston sau chiar Montreal ori Baltimore. Deseori petreceam

ore în șir în camera mea, noaptea, încercând să fiu la curent cu mai multe meciuri.

De fiecare dată când Joe Castle ieșea pe teren, petrecerea se oprea, noi înghesuindu-ne lângă radio. Harry Kalas era crainicul de la Phillies, iar vocea lui devenea din ce în ce mai entuziastă în timp ce jocul mergea mai departe, chiar dacă echipa lui pierdea. La fiecare lovitură a lui Joe, și mai ales la cele două înconjurări complete ale bazelor, țipam și țopăiam de parcă eram fani Cubs dintotdeauna. La un moment dat, Harry zise:

— Cred că sunt o mulțime de fani Cubs în seara asta, mai ales în micuțul Calico Rock din Arkansas.

Când Joe ieși în a noua repriză, eram atât de emoționați, încât săream întruna. După fiecare minge trimisă în afara terenului, trăgeam aer adânc în piept, apoi ne aplecam și mai aproape de radio. Harry spuse:

— Două lovituri pentru Castle.

Am auzit lovitura bâtei, iar Harry descria entuziast:

— Aruncarea… o mișcare… mingea e… pe orbită! În terenul de sus… în teritoriul lui Mike Schmidt… în teritoriul lui Greg Luzinski. Cinci din cinci… Nouă din nouă. De necrezut, fani ai baseballului, pur și simplu de necrezut!

Se scria istorie și, deși aveam numai unsprezece ani și eram departe de acel meci, ne simțeam de parcă luam parte la el. Consultaserăm deja programul și știam că la sfârșitul lui august Cubs veneau pe stadionul Shea. Amicii mei se interesau deja de bilete. După trei jocuri în Philadelphia și zece în deplasare, cei de la Cubs se îndreptau spre casă. La sfârșitul transmisiunii, Harry Kalas spuse:

— Nici nu-mi imaginez de ce primire va avea parte Joe Castle mâine după-amiază, la Wrigley Field. Mi-aș dori să fiu și eu acolo.

*

Cubs părăsiră Philadelphia la miezul nopții și ajunseră două ore mai târziu pe aeroportul O'Hare. În timp ce echipa se urca în autobuz ca să plece din aeroport, Joe Castle făcu pentru prima oară cunoștință cu gustul faimei. Câteva zeci de fani Cubs așteptau în spatele unui gard de plasă ca să-l vadă pe noul star. El se duse la ei, scutură câteva mâini întinse, le mulțumi că veniseră acolo la acea oră, apoi se grăbi să se întoarcă înapoi în autobuz, unde îl așteptau colegii care erau nerăbdători să plece mai repede, dar totodată se bucurau de acel moment.

Cei de la sediu rezervară o cameră de hotel pe un nume fictiv, iar Joe adormi, într-un final, la ora trei dimineața.

În acea zi, părinții lui și cei doi frați ieșiră din Calico Rock și plecară pe lungul drum spre Chicago. Cubs jucau cu Giants la ora două după-amiază și numai o moarte subită i-ar fi putut ține departe de stadionul Wrigley.

*

Televiziunea prin cablu mai avea câțiva ani până să fie inventată, iar singurele jocuri televizate la nivel național erau cele din World Series, All-Star Game și Jocul Săptămânii de la NBC de sâmbătă după-amiaza, cu Curt Gowdy și Tony Kubek. Pe 14 iulie jocul era programat să fie transmis de la stadionul Tiger din Detroit unde se aflau cei din Oakland.

În zori, NBC împreună cu restul lumii baseballului se treziră cu povestea incredibilă a lui Joe Castle și a debutului său uimitor din Philadelphia. Dintr-odată, cel mai important meci al zilei era Cubs versus Giants. Și, într-adevăr, nici un alt joc nu se apropia de importanța acestuia. Fiecare fan al baseballului din America ardea de nerăbdare să afle vești de pe Wrigley.

Ploua în Detroit. Nu tare, însă era umezeală, astfel încât în zori NBC luă decizia controversată și care nu avea să fie uitată prea repede, de a muta Meciul Săptămânii în Chicago. Tigers și Athletics protestară câteva săptămâni după aceea, dar nimeni nu-i luă în seamă. Joe Castle avea întâietate în liga mare a baseballului în iulie 1973, iar NBC nu regretă niciodată decizia luată. Jocul merita; avea să fie încă un meci istoric.

Curt Gowdy și Tony Kubek se treziră din somn în Detroit și se urcară într-un avion spre Chicago, unde NBC se lupta să adune o echipă de producție și să monteze suficiente camere de filmat pe Wrigley. Rețeaua se mai ruga și să aibă parte de vreme bună. Până la jumătatea dimineții, vremea era mai bună în Detroit decât în Chicago. Într-adevăr, când meciul cu Tigers începu la ora două după-amiaza, nu era niciun nor pe cer. Gowdy și Kubek aveau să recunoască mai târziu că fuseseră încântați de schimbarea locului datorită atmosferei entuziaste de pe Wrigley.

În 1957, Kubek, libero la Yankees de multă vreme, jucase împotriva unui anume Walt Dropo, cunoscut mai bine după porecla Moose[9] pentru că avea aproape doi metri înălțime și cântărea o sută de kilograme. În 1950, Dropo fusese începătorul Anului din Liga Americană, dar accidentările îi curmară cariera promițătoare. În următoarele unsprezece sezoane, Moose Dropo jucă în câteva echipe din Liga Americană și ajunse la .270 cu 152 de home run[10], cifre respectabile, dar nu de neuitat. Totuși, în iulie 1952, în timp ce juca pentru Detroit împotriva lui Yankees, lovi bine în douăsprezece încercări consecutive, fără să mai meargă la prima bază. Fusese un lucru uimitor, un record considerat de mulți experți de neegalat.

Dintr-odată, cariera uitată a lui Moose Dropo atrăgea atenția. Ediția de sâmbătă din *Chicago Sun-Times* publica o fotografie veche a lui Dropo împreună cu una nouă a lui Joe Castle, iar sub ele

era întrebarea, tipărită cu litere groase: „Doisprezece la rând?” Pagina de sport din *Tribune* trâmbița: „Nouă din nouă!”

Stadionul Wrigley Field fusese construit în 1914 și mai multe modificări de extensie făcute de-a lungul anilor îi măriseră capacitatea la 41.000. În sezonul anterior, în 1972, Cubs avuseseră, în medie, 16.000 de fani la fiecare meci jucat acasă. Până la sosirea lui Joe Castle, în 1973, cei de la Cubs adunaseră, în medie, 16.800 de spectatori. Sâmbătă, până la ora zece dimineața, mulțimea era adunată în jurul chioșcurilor de bilete de la Wrigley. Se formau cozi lungi pe Addison Street. Petrecerile erau pe cale să înceapă pe acoperișuri, în spatele terenului din stânga. Zona din jurul stadionului Wrigley se trezea subit la viață și pe măsură ce dimineața avansa ușor, începea să se cutremure. Toată lumea voia cu disperare un bilet.

Un administrator de la Cubs îl luă pe Joe de la hotel și îl strecură pe o ușă pentru personal până sub peluza din dreapta. Când Joe făcu primul pas pe gazonul de la Wrigley trecuse puțin de ora unsprezece. Dormise mai puțin de trei ore pentru că îi fusese imposibil. Porțile erau deschise, iar tribunele se umpleau repede. Nimeni nu-l recunoscuse în hainele de stradă. Lângă banca jucătorilor, se prezentă mai multor îngrijitori de teren și refuză politicos un reporter. În vestiarul de la Cubs admiră noul lui dulap în timp ce se echipa. Îi fu adus un prânz ușor, iar Joe mânca un sendviș împreună cu Don Kessinger, când antrenorul spuse:

— Hei, Joe, părinții tăi sunt aici.

Într-un hol îngust din apropierea vestiarului, Joe își îmbrățișă mama, tatăl și frații, Red și Charlie. Toți cinci erau emoționați, însă Joe era cel mai calm.

— E doar baseball, spuse el. O să mă dea afară într-un final.

Deloc surprinzător, Red avu un sfat:

— Lovește, dar dacă e prea aproape, nu risca.

Charlie adăugă:

— O să vezi chestii uluitoare. Gata cu mingiile rapide. Stai cuminte.

— Da, da, răspunse Joe și râse.

Apoi își conduse familia în vestiar pentru un tur rapid. Erau copleșiți, parcă mergeau prin somn într-o aventură la care visau de mulți ani.

*

Giants veneau pe Wrigley cu cinci meciuri în urma echipei Dodgers din Vest. Willie Mays nu mai era; de fapt, dispăruse după zilele lipsite de strălucire cu Mets. Dar Giants încă îi avea pe Willie McCovey și pe Bobby Bonds, iar recordul lor era mai bun decât al celor de la Cubs, la 14 iulie. Cel care avea să înceapă de la ei era stângaciul Ray Healer, care avea șase victorii și șapte înfrângeri.

Erau cel puțin 41.000 de fani ai Cubs, nerăbdători, adunați laolaltă pe Wrigley, la ora două după-amiaza. Nenumărați alți spectatori erau pe acoperișuri, în spatele terenului din stânga. Când numele lui Joe Castle fu anunțat, o ovație asurzitoare făcu să se cutremure locul și să acopere vocile lui Curt Gowdy și Tony Kubek.

Hiller era un vânzător de vechituri ale cărui mingi rapide rareori atingeau optzeci. Lobă câteva mingi inofensive, iar Joe rezistă tentației de a-și irosi șansa. A treia aruncare fu un gen de combo rotit din încheietură, care trecu sus și în exterior, iar la 3 la 0 Joe primi semnalul de a lovi. Hiller aruncă o minge directă care nu se mișcă prea mult în aer, iar Joe lovi cu sete. Mingea se ridică sus și încet la început, apoi păru să prindă viteză. În curând, nu mai fu nicio îndoială că era pierdută; întrebarea era unde aterizase. Gary Matthews, apărătorul exterior de pe stânga, făcu doi pași în spate, apoi se opri, se întoarse, își puse mâinile în

șolduri și se uită să vadă unde se ducea. Mingea se lovi, într-un final, de fațada de la etajul cinci al unei clădiri, la o sută patruzeci de metri de locul de lansare. Poate obosit după atâtea înconjurări de baze sau poate în încercarea de a savura momentul, Joe dădu ocol bazelor cu pas încet, dar nu îndeajuns de încet cât să-l enerveze pe aruncător. „Niciodată să nu-l enervezi pe aruncător”, îi inoculaseră în minte Red și Charlie încă de la vârsta de zece ani.

Wrigley Field nu fusese niciodată mai gălăgios. Ovațiile în picioare se auzeau de peste tot până ce Joe se ridică de pe banca de rezerve, își atinse șapca și salută mulțimea. Apoi suflă un sărut spre mama sa, care stătea în locurile speciale din rândul al doilea.

Zece din zece, cu șase înscrise din home run.

Joe urmă în a treia repriză la scorul strâns de 1 la 1. La prima aruncare, mimă o mișcare, iar apărătorii de la Giant reacționară spasmodic. Ed Goodson la a treia bază și Chris Speier între a doua și a treia bază erau pe față înainte de aruncare, așteptându-se la o lovitură directă dintr-o mișcare uimitor de rapidă a bâtei. Porniră înainte. Tito Fuentes făcu la fel, în timp ce McCovey se bâlbâi în jurul primei baze. După ce Hiller își reveni după aruncare, lobă de parcă s-ar fi temut de o lovitură din scurt a bâtei. Evident, jucătorii de la Giants aflaseră despre îndemânarea lui Joe de a lovi din scurt.

Prima minge. Hiller nu trimise una rapidă spre centru, ci alese, în schimb, să arunce spre colțuri, în speranța că astfel va reuși. A doua aruncare fu o minge rapidă, ce ieși cu câțiva centimetri în afară. Joe așteptă și așteptă, apoi lovi și trimise mingea în terenul din stânga pentru o simplă.

Unsprezece din unsprezece. Poate că de vină era emoția cu care vedeai cum se scria istorie, sau poate erau cerul senin, soarele și berea rece, sau poate însuși entuziasmul că tribunele pline erau

întotdeauna un semn bun, sau poate toate la un loc, dar atmosfera de pe Wrigley era electrizantă. Joe primea ovații în picioare când pășea în zona rotundă pentru lovituri și când ieșea de acolo și, desigur, toate acestea erau din ce în ce mai puternice cu fiecare lovitură.

Își atinse șapca și apoi salută mulțimea. Cea de-a douăsprezecea reușită veni la sfârșitul reprizei a șasea, cu 3 la 2 pentru Cubs. După ce cei 41.000 de fani se ridicară și aplaudară, rămaseră apoi în picioare. La televizor, Curt Gowdy mărturisi ca i se pusese un nod în stomac. La radio, Vince Lloyd descrise momentul ca fiind cel mai dramatic din tot ce întâlnise. Lou Boudreau rămase tăcut.

Hiller renunță la mingile rapide și trecu la curbe lungi, sărite, aruncări schimbătoare și o combinație urâtă de aruncări directe și curbate. Joe le rată pe primele două, ambele valide, și se blestemă în gând pentru că își mișcase bâta la aruncări proaste. Se lăsă mai jos, se pregăti și lovi o minge sus. A patra aruncare fu una lentă, cu efect, care îi putea ajunge la genunchi sau chiar mai jos, așa că Joe nu riscă. Se lasă în jos și lovi tare, aproape de pământ – o aruncare directă. Ricoșă în aer spre a treia bază, unde Goodson era pregătit și aștepta. Când prinse mingea în sfârșit, Joe trecea de prima bază și se îndrepta spre cel de-al doisprezecelea succes consecutiv. La o parte, Moose Dropo!

Din nou își duse mâna la șapcă spre mulțimea care îl ovaționa. Willie McCovey, un concurent aprig, îl atinse pe spate și-i zise:

— Felicitări, puștiule.

Joe nu putu decât să zâmbească și să dea din cap. Visa și era în al nouălea cer. Nu cu mulți ani în urmă, colecția lui cu cartonașe din baseball includea o dublă selecție All-Star cu Willie McCovey și Willie Mays.

La începutul reprizei a opta, McCovey reuși o bombă care traversă peluza din dreapta și probabil

că nu mai fu găsită. Giants conducea cu 5 la 3 în fața lui Cubs, aproape de sfârșitul reprizei.

Scorul conta, însă majoritatea fanilor nu erau acolo numai ca să asiste la un meci. Era un moment rar de bucurie. Iubita lor echipă Cubs nu mai câștigase în World Series din 1908. Fuseseră momente memorabile – echipa din 1945 pierduse în șapte meciuri în fața celor de la Detroit – deși în perioada războiului, când jucătorii buni erau înrolați în armată. Câțiva ajunseseră în Hall of Fame – Hack Wilson, în 1920 și Ernie Banks, în 1950 și 1960.

În general însă, fanii Cubs erau obișnuiți cu dezamăgirile. Erau loiali, dar totodată își doreau cu disperare o echipă sau un jucător care să fie mai bun decât restul.

Cea de-a treisprezecea rundă de lovituri pentru Joe avea o încărcătură mai mare din cauza celorlalte douăsprezece, dar i se adăugase un run la fiecare bază, două afară și două jos, iar tensiunea de pe teren era sufocantă. Mulțimea era în picioare, țipa, iar unii chiar se rugau. Hiller fusese înlocuit cu un dreptaci pe nume Bobby Lund, un veteran care arunca incredibil de puternic. Joe avea să recunoască mai târziu că prefera să lovească din stânga pentru că putea prinde mingile rapide mai ușor. Era mereu mulțumit să rateze intenționat unele aruncări și să aștepte momentul potrivit, dar în acel caz, la cea de-a treisprezecea și, posibil, cea mai importantă lovitură din potențiala lui carieră, se hotărî să nu aibă răbdare.

Nimeri prima aruncare, o minge rapidă, înaltă, și după o analiză rapidă a modului de lansare al lui Lund, se declară pregătit. A doua aruncare fu încă o minge rapidă, poate câțiva centimetri afară, dar îndeajuns de aproape ca să fie lovită. Joe lovi spre centru-dreapta, un glonț după care se înălță Tito Fuentes, de la baza a doua, și rată. Mingea rămase la înălțimea de trei metri față de teren până ce ateriză în iederă, de unde Bobby Bonds o recuperă

și zbură spre a patra bază. Cu doi apărători afară, alergătorii nu-l mai putură ajunge, iar Joe avea bazele goale. Când trecu fără adversar de baza a doua, bătuse recordul, acea performanță catalogată „de neînvins”. Rămase la baza a doua, își puse mâinile pe genunchi și se uită la pământ. Pentru câteva secunde încercă să realizeze ce se întâmpla și să savureze momentul. Stadionul era cuprins de frenezie, iar zgomotul era asurzitor.

Prinzătorul de la Giants, Dave Rader, avea mingea și, când tribunele se liniștiră, ceru pauză. Încet, păși pe movilița de la baza a doua și i-o înmână lui Joe Castle, într-un mod ceremonios. Mulțimea vui și mai tare la vederea acelui act sportiv memorabil.

Joe își scoase șapca și primi deschis ovațiile. Arbitri nu se grăbiră să declare jocul închis. Erau martori la scrierea unui joc istoric, iar meciul se juca fără ceas. Într-un final, Joe se îndreptă spre scaunele de lângă banca de rezerve și îi aruncă mingea tatălui său. Apoi se înapoie la baza a doua și își puse șapca. Se uită în adâncime spre terenul din mijloc și își șterse repede o lacrimă de pe obraz.

O cameră de filmat prinse momentul, iar Curt Gowdy și Tony Kubek se asigurară că toată lumea văzuse că Joe Castle, singur la baza a doua și singur în cartea recordurilor, devenit o legendă, era până la urmă om și avea emoții.

5

După o oră de condus pe autostrăzile netede, cu două benzi, din nord-estul statului Arkansas, mi-am dat seama că-mi era destul de foame. La ieșire din orașul Parkin, am parcat pe pietrișul de lângă un local cu grătar și am sperat la ce era mai bun. Pentru a evita eventualele conversații, mi-am luat caietul ca să citesc în timpul prânzului. La un sendviș cu carne de porc și o bere de ghimbir, am frunzărit paginile cu tăieturi din ziare pe care nu le mai văzusem de zeci de ani.

De îndată ce Joe ajunsese în liga mare, am început să merg la biblioteca din White Plains ca să adun articole din ziarele din Chicago. Foloseam un copiator masiv din apropiere de secțiunea de periodice și făceam copii la cinci cenți bucata. Edițiile de duminică, 15 iulie, din *Sun-Times* și *Tribune* erau pline cu povești și fotografii ale meciului istoric din sâmbăta precedentă.

Joe fusese intervievat în detaliu despre joc și era evident că trăia momentul la intensitate maximă. Printre citatele memorabile, spusese lucruri precum: „Dacă mă țin în joc, probabil că voi ajunge la .750 în acest sezon”, „O, da, desigur, mai avem șaptezeci și patru de meciuri. Un home run pe joc nu e exclus”, „O să mă dea afară până la urmă” și „Campionatul? E deja aranjat. Noi țintim spre World Series. Vrem să jucăm în A”.

În ciuda acelor comentarii, era clar că îi plăcea să ia peste picior presa, iar mare parte din ceea ce spunea denota mult tupeu. Reporterii de baseball din Chicago, o adunătură celebră pentru duritate, erau uimiți și îl descriau drept „îndrăzneț, dar absolut deloc arogant” și „uneori evident copleșit de ceea ce a realizat”.

Colegii lui erau și ei uimiți, dar totuși realiști. Unul declarase: „O să se liniștească el, dar să sperăm că se va întâmpla peste câteva săptămâni.

Acum avem patru victorii la rând și asta e tot ce contează”. Când fu întrebat dacă Joe va rămâne în formula de bază, Whitey Lockman ripostă: „Ce, ați înnebunit?”

Fotografiile de după meci prezentau un puști cu fața proaspătă, care arăta de douăzeci și unu de ani și era pe val. Chipeș, cu ochii albaștri, părul de culoarea nisipului, genul de înfățișare care în curând avea să atragă femeile pe oriunde s-ar fi dus. Era singur și nu avea o relație stabilă, potrivit zvonurilor. Așa că toată lumea se îndrăgostea de Joe Castle.

*

Urmărisem Meciul Săptămânii cu mama în salon, apoi m-am întâlnit cu Tom Sabbatini și cu Jamie Brooks pe un teren cu nisip unde am aruncat mingea de la unul la altul și am vorbit întruna despre Joe. Am trecut cu schimbul la loviturile cu bâta. În acea după-amiază minunată de vară nu era nicio urmă de îndoială că fiecare dintre noi avea să facă într-o bună zi ceva la fel de memorabil precum Joe Castle. Voiam să jucăm baseball, eram siguri de asta, singurul lucru pe care nu-l știam era pentru care echipă. Deloc surprinzător, noi trei ne-am decis că aceasta va fi Cubs. Împreună. Pentru mult timp.

În aceeași zi, în timp ce luam cina cu mama și cu Jill, a sunat telefonul. Era antrenorul meu, iar el m-a anunțat că în acea dimineață avusese loc votarea pentru All-Star. Fusesem selectat ca rezervă printre cei doisprezece jucători, singurul băiat de unsprezece ani care avea șansa să intre în echipă. Visam la asta, desigur, dar crezusem că mai era mult până acolo. Eram uimit, mă simțeam în culmea fericirii și, după ce le-am dat, țipând încântat, marea veste mamei și lui Jill, voiam cu disperare să-i spun tatălui meu. Dar el era în Atlanta, cu Mets, pe terenul de baseball și știam că

nu va suna. Mama îmi sugeră să aștept până duminică dimineața și să-l sun la hotel.

*

Am terminat sendvișul. Mi-am luat caietul, am plătit nota și mi-am continuat călătoria. Nu mult după aceea, am trecut de câmpurile de orez și de fasole și am pătruns în zona colinară, apoi în munții Ozark, care nu sunt chiar munți, ci mai degrabă niște dealuri ceva mai mari. La Batesville, locul de naștere al lui Rick Monday, am traversat Râul White și am luat-o spre nord, prin Mountain View și apoi prin Pădurea Națională în Ozark. Este un drum frumos pe Autostrada 5, un drum îngust care e probabil demn de o carte poștală specifică lunii octombrie, deși e în august, iar iarba este maro.

Din câte mi-am dat seama, Joe Castle încă locuia în Calico Rock. După ce scurta lui carieră s-a terminat, se întorsese acasă și ieșise din vizorul publicului. Circulaseră povești despre el, dar cu timpul și fără acces la el, jurnaliștii și reporterii uitaseră de el. Unul dintre ultimele eforturi depuse fusese vizita unui scriitor de la *Sports Illustrated* în 1977, dar orașul strânsese repede rândurile și aproape că nu se mai aflase nicio informație. Reporterul nu putuse să dea de Joe și fu rugat să plece de către fratele lui, Red.

*

Când am intrat în Calico Rock, mi-am spus pentru a suta oară că mă port prostește. Nu numai că aveam să eșuez în mica mea misiune, dar era și un pericol la mijloc. Era un sătuc frumos, situat pe o faleză înaltă deasupra Râului White. Docurile pentru bărcile de pescuit păstrăv sunt înșirate lângă pod; pescuitul este important pe acel râu.

Am parcat în fața magazinelor de pe Main Street și pentru un moment m-am întrebat cum o fi arătat în urmă cu treizeci de ani, când prietenii lui Joe și familia se adunaseră ca să-i asculte pe Vince Lloyd și Lou Boudreau care comentau meciurile în vara aceea magică. Aproape că le puteam simți durerea când Joe a decăzut.

Eram în căutarea unui bărbat pe nume Clarence Rook, patronul de la *Calico Rock Record,* ziarul săptămânal care scrisese despre evenimentele din acel oraș timp de jumătate de secol. Domnul Rook se ocupase de ziar aproape în tot acest timp și, dacă alegea să nu coopereze, n-aș fi avut nici o altă soluție. Biroul era pe Main Street, la trei uși de drogheria Evans. Am tras adânc aer în piept și am intrat. O secretară în jeanși m-a întâmpinat cu un zâmbet larg și cu un salut prietenos.

— Îl caut pe domnul Clarence Rook, am spus pe un ton foarte amabil.

— E destul de ocupat, spuse ea zâmbind. Vă pot ajuta eu?

— Nu, mulțumesc. Trebuie neapărat să-l văd pe dumnealui.

— Bine. Cum vă numiți?

— Paul Casey. Sunt reporter la *Baseball Monthly.*

Astfel de minciuni nu aveau să reziste prea mult, dar adevărul nu funcționa în acel moment.

— Interesant, zise ea. Și ce vă aduce în Calico Rock?

— Lucrez la un articol, am răspuns conștient de cât de vag suna.

— Bine, spuse ea și se retrase. Mă duc să văd ce face.

Dispăru în spatele unei uși. Am auzit voci. Pereții erau plini cu exemplare înrămate din edițiile vechi de ziar și nu-mi luă prea mult să găsesc unul din iulie 1973. Titlul gros anunța: „Joe Castle, debut uluitor la Cubs”. Am făcut un pas mai aproape și am început să citesc. Articolul era

scris de Clarence Rook, la fel ca majoritatea celor care erau publicate pe prima pagină, și era scris cu o mândrie evidentă. Aveam și eu o copie în caietul meu.

— Domnul Rook vă primește, spuse femeia făcând un gest din cap spre un hol îngust. Prima ușă pe dreapta.

— Mulțumesc, am zis eu zâmbind și m-am îndreptat într-acolo.

Clarence Rook era o apariție colorată – obraji roșii, cămașă albă, papion roșu, bretele roșii, probabil în jur de șaptezeci de ani, cu o barbă deasă și gri și o claie de păr în stilul lui Mark Twain. Mesteca o pipă, una care se părea că rar îi părăsea gura, și stătea în spatele unui birou din lemn acoperit cu teancuri de dosare și hârtii. Într-o parte era o mașină de scris Royal, din anul 1950, încă funcțională.

— Domnule Casey, spuse el cu o voce înaltă și energică în timp ce întinse mâna dreaptă. Clarence Rook.

I-am scuturat mâna și i-am zis:

— Îmi pare bine să vă întâlnesc, domnule. Vă mulțumesc pentru că m-ați primit așa.

— Nicio problemă. Luați loc.

M-am așezat pe singurul scaun care nu era plin de fel de fel de hârțoage.

— De unde sunteți? întrebă și afișă un zâmbet care îi dezvăluia dinții pătați de tabac.

— Santa Fe, am spus.

— O, ce frumos e acolo! Eu și doamna Rook am făcut o excursie cu mașina în urmă cu câțiva ani și ne-am oprit în Santa Fe ca să vizităm muzeul O'Keeffe. Un ținut spectaculos; nu m-ar deranja să locuiesc acolo.

— Da, domnule, și nouă ne place, dar și aici aveți un sat frumos.

— Chiar așa. M-am născut aici, în apropiere de Mountain Home. Nu cred că o să mai plec vreodată.

— De când aveți ziarul? am întrebat făcând un efort de a trage de timp cu o conversație preliminară.

Părea la fel de dornic să facă același lucru.

— L-am cumpărat acum douăzeci de ani de la doamna Meeks, care l-a fondat. M-a angajat când eram doar un puști. Niciodată n-am crezut că îmi voi petrece viața la un ziar, dar am iubit fiecare minut. Deci, și dumneavoastră scrieți?

— Nu, domnule, nu sunt scriitor, și nu sunt nici reporter.

Zâmbetul lui dispăru și se încruntă în timp ce încerca să digere informația.

— Iar numele meu nu este Paul Casey, ci Paul Tracey.

Scoase dintr-un sertar o punguță cu tutun, își umplu încet pipa, îl presă cu fermitate, apoi aprinse un chibrit. Nu-și luă ochii de la mine nicio clipă, iar după ce suflă un nor mic de fum întrebă:

— Vi s-a spus vreodată că numele dumneavoastră seamănă cu al lui Warren Tracey?

— Am mai auzit asta, da.

— Sunteți rude?

— E tata.

După cum mă așteptam, vestea nu fu bine primită. Timp de treizeci de ani am ezitat deseori când mi-am rostit numele de familie. De obicei, nu stârnea o reacție, dar fuseseră destule momente stânjenitoare care mă făcuseră să mă rușinez.

Pufăi de câteva ori, se uită urât la mine și într-un final zise:

— Ați putea fi împușcat aici.

— Nu am venit aici să fiu împușcat, domnule Rook.

— De ce ești aici, fiule?

— Tata are cancer pancreatic și e pe moarte. O să se ducă în câteva luni.

Pufai din nou și apăru un nou norișor.

— Îmi pare rău, spuse el, dar numai ca să fie politicos.

— Mă îndoiesc de faptul că această veste va provoca tristețe aici, în Calico Rock, am zis eu.

El dădu din cap aprobator și spuse:

— Aveți dreptate în privința asta. Majoritatea oamenilor din părțile acestea se vor bucura să afle că Warren Tracey moare. Încet.

— Îmi dau seama de asta.

— Mai știe și altcineva că sunteți aici?

— Nu, domnule. Numai dumneavoastră.

Trase adânc aer în piept și se uită la lampa de pe masă, încercând să-și adune gândurile. Un ceas de pe perete îi arăta că era ora cinci și zece minute. Am așteptat, întru câtva nervos. Fie mă dădea afară din birou, fie se hotăra să mai vorbim puțin. Pariam pe a doua variantă pentru că era, până la urmă, ziarist și era curios din fire.

— Unde e tatăl tău acum? întrebă el.

— În Florida. Și-a părăsit familia când aveam doisprezece ani și nu prea am mai ținut legătura de-a lungul anilor. Nu suntem apropiați și niciodată n-am fost niciodată.

— El te-a trimis aici?

— Nu, domnule. El nu știe.

— Pot să te întreb, atunci, ce anume faci aici?

— Vreau să discut cu Joe Castle și sper că îi cunoașteți familia destul de bine.

— Chiar așa. Îi știu îndeajuns de bine ca să-ți spun că Joe nu vrea să discute cu străinii și, mai mult ca sigur, cu fiul lui Warren Tracey.

6

Duminică, 15 iulie, 1973. Patruzeci și una de mii de persoane umpleau tribunele stadionului Wrigley, încă aproximativ zece mii fojgăiau în preajma stadionului în căutare de bilete, bând bere, ascultând la radio și fiind martori la scrierea istoriei baseballului. La această stare de încântare contribuia și faptul că Juan Marichal debuta la Giants, iar meciurile lui în deplasare creșteau miza. Deși perioada lui de glorie apusese, Marichal încă putea învinge orice echipă în orice moment. Cu lovitura sa superbă, stăpânirea perfectă de sine, tacticile intimidante și competitivitatea stăruitoare, Marichal era ingenios și întotdeauna periculos. În cei treisprezece ani, aruncase în multe jocuri pe Wrigley și câștigase mult mai multe meciuri decât pierduse.

Nu-și pierduse timpul creând probleme. Când Joe intră pe teren spre sfârșitul reprizei întâi, prima aruncare a lui Marichal ținti direct spre umărul lui. Joe sări în lături și abia reuși să evite lovitura. Stadionul aproape explodă. De pe banca de rezerve a echipei Cubs se auzeau strigăte, amenințări și multe înjurături spre teren, în locul în care Marichal își mângâia bâta de baseball, zâmbea și se gândea la următoarea aruncare.

Ca începător în cel de-al patrulea meci, Joe știa că nu era momentul să mărească și mai mult tensiunea. Trebuia să-și ia revanșa și acest lucru avea să se întâmple în curând. Să-și mențină calmul, acesta fusese sfatul pe care i-l dăduse fratele lui, Red. „Vor începe să dea în tine imediat”, îl avertizase.

Următoarea aruncare fu o minge rapidă, iar Joe, balansându-se din stânga, o trimise departe, spre linia terenului din dreapta, un glonț care îngheță defensiva și uimi mulțimea. Mingea era clar un foul, dar continuă să se ridice și se tot ridică până

ateriză pe acoperiș. Aruncarea fusese orientată spre exterior cu câțiva centimetri și avusese aproape o sută cincizeci de kilometri la oră, iar Joe o lovise cu ușurință. Marichal era impresionat. Willie McCovey făcu la început un pas în spate, iar Joe observă acest lucru.

A treia aruncare fu o minge rapidă spre interior. Marichal era la finalul lansărilor teatrale și nu avea cum să reușească un bunt[11]. McCovey fu luat prin surprindere. Tito Fuentes alergă la prima bază, dar fără folos. Mingea se rostogoli pe linia de bază peste zece metri, apoi se îndreptă ușor spre stânga. Când McCovey o ridică, Joe Castle sprinta dincolo de prima bază și era paisprezece din paisprezece.

McCovey nu-i spuse nimic puștiului. Când mulțimea se liniști, Marichal ieși pe cauciuc și se uită la Dave Rader aflat în spatele platoului. Acesta se întinse, pregătit să lanseze sus, ca de obicei, dar Joe era la jumătatea bazei a doua când Marichal dădu drumul la minge. Aruncarea lui Rader spre Fuentes fu una perfectă, dar veni mult prea târziu. După o alunecare realizată cu ușurință la baza a doua, Joe își recăpătă echilibrul, se uită la Marichal, ridică din umeri, zâmbi și făcu un gest cu mâinile de parcă ar fi spus: „Dacă arunci în mine, vei plăti pentru asta”.

Două aruncări mai târziu, fură baza a treia apoi înscrise la o passed ball[12]. La finalul celei de-a patra, trimise o minge simplă spre centru în cea de-a cincisprezecea lovitură consecutivă. Marichal îl prinse apoi pe picior greșit și realiză un pickoff[13].

Așa cum prezise Joe, până la urmă îl scoaseră din joc. La cea de-a șaisprezecea lovitură, la finalul reprizei a șaptea, Joe lansă o minge spre capătul îndepărtat al terenului central și pentru o fracțiune de secundă părea că aceasta dispăruse. Dar apărătorul central, Garry Maddox, alergă înapoi până când ajunse în zona de avertizare, apoi mai mult până când aproape atinse iedera. La peste o sută de metri de platoul principal, Maddox prinse

mingea și meciul se termină. Joe era la baza a doua, alerga și se uita la Maddox, iar când totul se termină, se întoarse și se îndreptă spre banca de rezerve. Mulțimea se ridică din nou în aplauze furtunoase, iar Joe nu se grăbi să iasă de pe teren.

După joc, Cubs anunță că tricoul lui avea să fie schimbat. Numărul 42 fu pus deoparte, iar până la finalul scurtei sale cariere, Joe Castle avea să poarte numărul 15.

*

Joia următoare, Mets începu o serie de patru meciuri împotriva celor de la Cardinals, înainte de All-Star. Sigur că știam rotația aruncătorilor. Tatei îi venea rândul joi seara și voiam să fiu prezent la stadionul Shea.

Joi seara, înainte de a pleca la meci, am reușit să discutăm puțin despre baseball. Ca de obicei, era preocupat și trecea prin emoțiile de dinainte de meci. Era distant de felul lui, dar când urma să joace, mintea lui era așa de departe, încât mă întrebam dacă îmi auzea vocea. Avea treizeci și patru de ani și încerca disperat să facă ceva în privința carierei lui în declin.

Privind înapoi, sunt sigur că era speriat la gândul că îmbătrânea. Anii treceau, iar marele Warren Tracey se dovedea că nu era chiar așa de mare până la urmă. În timpul rotației de la Mets, era al patrulea, în spatele lui Jon Matlack, Jerry Koosman și a incredibilului Tom Seaver. În timp ce echipele se îndreptau spre pauza din All-Star, palmaresul lui era de patru victorii și șase înfrângeri, iar media lui era de 5,6. Jurnaliștii sportivi din New York cereau introducerea unui jucător nou. Mets se afla la două jocuri sub .500 și se părea că nu se îndreptau spre nimic bun.

— Felicitări că ai intrat în echipa All-Star, spuse el.

Stăteam pe verandă, la umbră și beam milk shake. El avea unul de banane, pe care și-l făcuse singur, cu exact șase ore înainte de a intra pe teren, una dintre micile lui excentricități. Toți jucătorii de baseball, în special aruncătorii, aveau câte una, așa că am început și eu să caut una.

— Mersi. Am exersat în fiecare zi săptămâna aceasta. Primul meci e sâmbătă, împotriva celor de la Rye, la ora două.

— Îmi pare rău că nu pot veni și eu.

Mets urmau să joace la ora aceea, așa că amândoi aveam să fim fericiți. El nu putea ajunge la meciul meu, iar eu nu puteam ajunge la al lui.

— O să arunci sâmbătă? întrebă el.

— Mă îndoiesc. Acum sunt numărul doi, în spatele lui Don Clements. El este al doisprezecelea.

Nici că i-ar fi păsat. Sorbi din lapte și se uită la gazon, pierdut în lumea lui. Nu-l puteam învinovăți. În zilele în care aruncam, nici eu nu mă gândeam la altceva. Nici nu-mi puteam imagina cât de emoționant era să te afli pe terenul de pe stadionul Shea în fața a cincizeci de mii de fani.

— Ce zici de tipul ăsta, Joe Castle? am întrebat.

Pufni disprețuitor.

— Nu e un început rău, genul ăsta de băieți se sting repede. O dată sau de două ori fac senzație și apoi ne dăm seama ce-i cu ei. Fiecare începător are un punct slab. Mai devreme sau mai târziu îl găsim.

Foarte rar zicea ceva bun despre ceilalți jucători, chiar dacă erau colegii lui. La vârsta de unsprezece ani mi s-a părut ciudat, dar aveau să treacă mai mulți ani până să înțeleg că, de fapt, era atât de nesigur pe propriul lui joc, încât rareori îl admira pe cel al altui jucător.

— Stai să înceapă partea grea, spuse el, iar vorbele sale rămaseră suspendate în aer.

N-aveam de gând să mă contrazic cu el sau să isc necazuri. Eram doar încântat că vorbeam

despre baseball cu tatăl meu.

— Nu-i un început greu?

După șapte meciuri, Joe avea douăzeci și patru de reușite din treizeci și una de lovituri, cu nouă home run-uri și nouă baze furate.

— Tată, aș vrea să te văd aruncând diseară. Aș putea lua trenul și să nu-ți stau în cale. Tom ar veni cu mine.

Se încruntă și mai sorbi din pahar. Credeam că fiul unui jucător putea beneficia de unele avantaje, inclusiv permisiunea de a intra pe teren sau la vestiare și acces la bilete. Nu mergea așa cu Warren Tracey. Nu voia să stau prin preajma lui și se plângea deseori de ceilalți jucători care își lăsau copiii să se strecoare pe banca de rezerve înainte de meci. Considera că este foarte neprofesionist. Pentru el, gazonul era tărâm sacru și numai celor în echipament trebuia să li se permită să pășească pe el. Refuza să vorbească și cu reporterii pe teren înainte de meci pentru că, în opinia lui, ziariștii ar fi trebuit să stea numai în zona alocată presei.

— O să văd ce pot face, spuse într-un final, de parcă era o mare favoare.

Mama nu m-ar fi lăsat să merg singur cu trenul, așa că eram nevoit să-l invit pe Tom Sabbatini.

— Cred că mama ta nu vine la meci, spuse el.

Era un subiect volatil. Mama mersese doar la câteva meciuri în fiecare sezon – la cât mai puține posibil. Stăteam cu celelalte familii Mets, iar eu îi cunoșteam pe unii dintre copiii jucătorilor, deși nu eram prieteni, pentru că nimeni altcineva nu mai locuia în White Plains. Mama refuza să socializeze cu celelalte soții și trecuseră mulți ani până îmi explicase de ce. Tata alerga după femei – în deplasări, acasă, în timpul cantonamentului de primăvară, oricând, oriunde, nu conta pentru el. Mama știa acest lucru, deși nu-mi dau seama cum aflase.

Ca în cazul oricărei echipe de baseball, erau unii jucători care își făceau de cap și alții care nu-și

făceau. Nu știu procentajul și mă îndoiesc că s-a făcut vreodată un studiu serios pe acest subiect. Până la urmă, cine-ar fi vrut să știe?

După cum îmi explicase mama câțiva ani mai târziu, toate soțiile erau la curent cu reputația celor din echipa lui tata și era normal să presupunem că fiecare soție Mets știa că Warren Tracey nu-și putea ține pantalonii pe el. Ea se simțea umilită când stătea în zona rezervată familiilor jucătorilor cu Jill și cu mine și încerca să dea impresia că eram o familie fericită.

Până în iulie 1973, părinții mei îndurară doisprezece ani de mariaj nereușit. Ambii își făceau, în secret, planuri de scăpare.

În seara aceea, eu și cu Tom am luat trenul spre Grand Central, apoi metroul spre stadionul Shea. Locurile noastre erau perfecte – la zece rânduri de teren, aproape de banca de rezerve de la Mets. Tata arunca bine, avea la activ șase ture bune și contribuise numai la trei lovituri adverse, dar Mets eșuase de două ori în repriza a noua.

În drum spre casă, metroul era plin cu fani gălăgioși, unii dintre ei beți. Uneori, pe astfel de drumuri sau pe terenul din Liga Mică, ori chiar la școală, auzeam pe cineva care se plângea de Warren Tracey. Pasionații de sport din New York sunt fanatici și foarte bine informați și nu duc lipsă de păreri personale – fusesem odată pe Shea când îl huiduiseră pe Tom Seaver. Ori de câte ori auzeam un comentariu negativ despre tata tresăream și rezistam tentației de a întoarce insulta. Deseori însă, plângerile erau îndreptățite.

Am ajuns acasă, m-am dus la mama și apoi m-am băgat în pat. Nu voiam să fiu treaz când se întorcea el, dacă acest lucru se întâmpla. Cele mai mari beții erau cele de după partidele în care juca. Nu mai avea meci decât peste trei zile, așa că de ce să nu stârnească iadul?

7

Sâmbăta următoare, White Plains East All-Stars pierdu în fața celor de la Cardinals. Eu nu jucasem, și nici tata. Sigur, ca aruncător de bază, el nu juca în ziua liberă, dar eu ar fi trebuit să joc una, două reprize.

În timpul sezonului, când nu aruncam, hoinăream în afara terenului. Aveam .412 în optsprezece meciuri, al șaselea cel mai mare scor din ligă și, mai târziu, pentru meciul împotriva celor de la Rye era nevoie de un nou jucător la lovituri. Antrenorul nostru însă avea o părere diferită.

Când m-am uitat la diagramele de lângă chioșcul cu răcoritoare, mi s-a făcut rău dintr-odată. Aveam să fiu primul aruncător în următorul meci, luni după-amiaza, în fața celor de la Eastchester, iar tata urma să fie prezent. Nu reușise să intre în echipa All-Stars din Liga Națională. Nici măcar nu se apropiase de această performanță, deși, în opinia lui, ar fi trebuit să fie luat în calcul. Pauza din All-Stars dura trei zile, iar următorul meci se juca în Kansas City, marți seara.

Cu un program care se întindea din primele zile a lunii aprilie până în septembrie, optzeci și unu de meciuri acasă și optzeci și unu în deplasare, cei din liga mare prețuiau toate pauzele din All-Star. Cei care nu erau aleși să joace deseori dădeau fuga acasă ca să se bucure de vacanțe scurte. Cu un an înainte, tata, după ce fusese din nou trecut cu vederea, împreună cu un coleg de echipă își petrecuseră pauza la pescuit de păstrăv în Montana, apoi se întâlni cu echipa în San Francisco, când meciurile fuseseră reluate. Deși ascultasem cu atenție în acel an, din nefericire nu mai auzisem nimic despre o astfel de excursie la pescuit.

*

Când tata se uita la mine cum jucam, nu stătea niciodată în tribună cu mama sau cu ceilalți spectatori. Nu voia să fie deranjat. Odată, un pușți îi ceruse un autograf, iar el bombănise despre asta o săptămână. Jucase pentru Mets și de aceea era celebru și nu voia să se amestece cu părinții obișnuiți. Ca să scape, căuta un loc pe gard, nu departe de banca de rezerve, și de acolo mârâia și urla sfaturi.

Îi disprețuia pe toți antrenorii mei pentru că ei, desigur, știau atât de puține despre joc. Bineînțeles că aceștia încercaseră să-l coopteze pentru cine era, dar comportamentul său grosolan era stânjenitor. În mai multe ocazii, am fost nevoit să îi cer scuze antrenorului pentru atitudinea lui.

Campionatul se juca în Scarsdale, iar noi ne-am dus cu mașina la stadion, timp în care nimeni nu a spus niciun cuvânt. Eu și cu Jill stăteam pe bancheta din spate, iar ea se bosumflase pentru că nu-i plăcea baseballul. Tata era irascibil din cauza unui reporter de la *Times* care scrisese în acea dimineață că Mets nu putea spera să câștige campionatul cât timp Warren Tracey avea să joace. Eu eram emoționat și mă durea stomacul. Mama răsfoia o revistă ca și cum totul era bine.

Când am intrat pe teren, abia puteam ține mingea. Am dat o aruncare rapidă executată slab, pe care cel de la lovire a trimis-o cu putere, în linie dreaptă, dar direct la liberoul nostru.

A doua aruncare a mea fu o minge rapidă pe care bâta celui din fața mea o trimise greșit la primul apărător al nostru. Două aruncări pentru noi – două out-uri pentru ei. Era mai ușor decât crezusem. Al treilea jucător de la bâtă aducea necazuri, îl știam cu toții. Numele lui era Luke Gozlo, un băiat solid, cu o gură mare și o bâtă pe măsură. Mai târziu a fost luat de Red Sox și se îngropase în competițiile minore.

Antrenorul meu îmi repetase: „Nu arunca în centrul platoului. Un walk[14] e mai bun decât un home run”. Încercam să realizez un walk, când a treia minge luă traiectoria spre interior. Luke și-a ridicat piciorul, a lovit mingea și, de îndată ce a atins-o, mi s-a făcut rău. Apărătorul nostru din stânga nu s-a clintit. Idiotul stătea cu mâinile în șold și urmărea mingea de parcă se uita la un avion care trecea deasupra terenului. Ateriză în parcare.

Luke țopăia și țipa în timp ce înconjura primele baze și lovea cu pumnii în aer. Ce cretin! Sări pe baza a patra și își scoase șapca astfel încât toată lumea să-i poată vedea rânjetul.

Am aruncat trei mingi rapide cât de tare am putut și l-am lovit pe ultimul aruncător. În timp ce ieșeam de pe teren – dar nu în fugă, tata insistase pe faptul că aruncătorul nu iese niciodată alergând de pe teren – tata îmi făcea semn să mă apropii. Antrenorul meu bănuia însă că avea să iasă scandal, așa că mă chemă la linia de margine. Își puse mâna pe umărul meu, îmi spuse să-mi revin și mă însoți spre banca de rezerve unde eram în siguranță, departe de sfaturile tatălui meu.

Luke Gozlo păși pe platou la începutul reprizei a patra, cu bazele goale și fără niciun jucător. Tata strigă:

— Paul!

Încerca să-mi atragă atenția, dar m-am prefăcut că nu-l aud. Prima aruncare era o minge rapidă la care Luke mișcă bâta, dar o rată. Pe scandările fanilor noștri, l-am auzit pe tata:

— Lovește-l, Paul.

M-am uitat la antrenorul meu. Auzise și el și scutură din cap. Nu.

Lovisem câțiva jucători, dar niciodată cu intenție. Cu un an în urmă nimerisem casca lui Kirk Barnes. Sunetul mă înnebunise. Plânsese apoi o oră și amândoi aproape că abandonaserăm meciul. Iar eu nu voiam să-i fac așa ceva lui Luke Gozlo. Era un tip puternic, genul care ar fi așteptat

în parcare să se termine meciul și m-ar fi snopit în bătaie.

Am făcut walk în următoarele aruncări, însă niciuna dintre mingi nu se apropie de capul lui, dar nici de zona validă. Cu 2 la 2 la lovituri am ales să arunc o minge curbată, o mare greșeală. O lovi în plin, iar când mingea trecu de gard, Luke începu să sară de bucurie și își arătă din nou fundul în timp ce dădea ocol bazelor. În acel moment mi-am dorit să-l fi lovit.

Am înscris în următoarele două, apoi am făcut walk în următoarele două, după care am avut noroc cu o minge lungă, lansată în spatele terenului din dreapta. În timp ce mă duceam la banca de rezerve, m-am uitat la tata. Clătina din cap, era încruntat, bombănea și stătea supărat cu brațele încrucișate la piept. M-am gândit să fac autostopul până acasă. Poate că aș fi putut să merg acasă cu antrenorul sau cu un coechipier. Poate că aș fi putut să mă mut la familia Sabbatini și să duc o viață normală.

La scorul de 5 la 2 și în pragul eliminării, antrenorul nostru se decise să schimbe aruncătorii. Voiam să mai joc, dar m-am simțit ușurat când am ieșit din joc și m-am ascuns pe banca de rezerve.

Eastchester câștigă cu 11 la 2, iar sezonul luă sfârșit pentru noi. La fel și cariera mea. De atunci n-am mai pus niciodată pe mine costumul de baseball.

*

În drum spre casă, după doar două minute tata nu s-a mai putut abține.

— Ce joc jalnic! zise el.

Mama mai avea puțin și exploda, așa că s-a răstit la el:

— Nu începe, Warren. Nici măcar să nu te gândești la asta. Doar taci și condu.

Nu i-am văzut fața, dar știam că era roșu ca racul. Îmi era teamă că prima lui reacție va fi să oprească mașina, să o lovească peste față și apoi să mă atace pe mine, care stăteam pe bancheta din spate. Ceilalți șoferi care treceau pe lângă noi ar fi asistat la încă o ceartă din familia Tracey, de după joc, pe marginea drumului. E adevărat însă că o lovea pe mama numai când era beat. Nu era o scuză, dar în timp ce secundele treceau încet, mă simțeam bine știind acest lucru.

Un joc jalnic? În acel punct al carierei lui câștigase șaizeci și unu de meciuri și pierduse optzeci. Cum rămânea cu acel palmares jalnic? Cum rămânea cu meciul jalnic împotriva celor de la Dodgers din mai, când cedase șase run-uri în prima repriză și rămăsese cu bazele pline și un singur jucător în afară? Cum rămânea cu jocul jalnic din urmă cu trei săptămâni în Pittsburgh, când avusese cinci reușite avans în cea de-a șaptea repriză și o dăduse în bară înainte ca Mets să poată încălzi o rezervă? Să nu încep. Știam cum stătea mai bine decât o știa el, dar dacă deschideam gura, eram conștient că riscam să mă lovească.

Am reușit să-mi țin gura. La fel și el și am supraviețuit drumului spre casă. În timp ce oprea motorul mi-a zis:

— Hai să mergem în spatele casei, Paul, vreau să-ți arăt ceva.

M-am uitat la mama căutând ajutor, dar se grăbea să intre. Sesiunea din grădină s-a transformat repede în ceva urât, apoi a devenit violentă. Când s-a terminat, am jurat să nu mai joc niciodată cât timp el trăia.

8

Joe ajunse acasă la primele ore ale dimineții zilei de luni. Luminile erau aprinse; părinții lui îl așteptau. În timp ce parca, observă un poster mare lângă cutia poștală cu un tricou al echipei Cubs cu un numărul 15 scris cu litere albastre, groase, în centru. Se uită de jur-împrejur – același poster era în dreptul fiecărei curți de pe Church Street. Mai târziu avea să observe că era câte un astfel de poster în fiecare grădină din Calico Rock, la fel și pe ferestrele fiecărui magazin, birou, bancă și cafenea.

Familia mamei lui era din Louisiana, iar Joe fusese crescut cu mâncare din regiunea Cajun. Preferata lui era fasolea roșie cu orez și cârnați Andoille[15], iar la ora trei în acea dimineață devoră o farfurie plină. Apoi dormi până la prânz.

Charlie Castle era cu opt ani mai în vârstă decât Joe. Era însurat, avea doi copii mici și trăia într-o casă nouă de la marginea orașului. Familia și mai mulți prieteni se adunaseră acolo marți după-amiaza, la hotdogi și înghețată. Adevăratul scop însă era să-l vadă pe Joe, să-l atingă, să se asigure că e real și să-i arate cât de mândri erau de el. Joe le împlini dorința cu ușurință. Acasă, departe de Chicago, departe de oriunde, ultimele douăsprezece zile păreau ireale și uneori se simțea la fel de buimac ca și admiratorii lui. Semnă autografe, făcu poze și chiar sărută câțiva bebeluși. Meciul din All-Star rula în salon, dar toată lumea era afară.

Îl aveau pe Joe doar pentru ei, dar numai o vreme. Lumea îl cerea. Măreția îl aștepta, iar Joe avea să se întoarcă în curând în prim-plan.

*

M-am uitat la All-Star Game acasă cu mama. Familia Sabbatini mă invitase la ea, dar aveam un ochi vânăt și am refuzat să ies din casă. Părinții mei erau în război și, până la urmă, tata plecă în oraș unde, fără îndoială, avea să intre într-un bar și să facă și mai multe necazuri. Înainte de a pleca își ceru scuze pentru că mă lovise, dar scuzele nu însemnau absolut nimic. Îl uram. Cred că și mama simțea la fel. Jill renunțase de mult la el.

Meciul se juca în Kansas City și se transformă într-un omagiu adus lui Willie Mays, care era cel mai mare jucător din All-Star. În douăzeci și patru de meciuri remarcabile avea douăzeci și trei de reușite care includeau trei home run-uri, trei triple, două duble și o suită de acțiuni memorabile în defensivă. În acel moment avea patruzeci și doi de ani, stătea pe banca Mets și plănuia să se retragă la sfârșitul sezonului.

Eram singurul pușți, din câți cunoșteam, care îl întâlnise pe Willie Mays. La începutul sezonului, Mets sărbătorise ziua anuală dedicată familiei pe stadionul Shea. Majoritatea soțiilor și copiilor jucătorilor se aflau acolo ca să se întâlnească și să facă fotografii. Erau înghețate, autografe, tururi ale stadionului și ale vestiarelor și multe suvenire.

Tata acceptase cu mari rezerve să iau parte la acel eveniment minunat. Făcusem poze cu Willie Mays, Tom Seaver, Rusty Staub și cu cea mai mare parte a jucătorilor de la Mets. Mama le mărise la douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, iar eu apoi le-am lipit frumos. Aveam albume groase cu Tom Seaver și cu Willie Mays, singurii doi jucători de la Mets care ajunseseră în echipa All-Star.

În timp ce mă uitam la meci, m-am întrebat ce părere aveau despre Warren Tracey. Sigur, erau coechipieri, dar mă îndoiam că le păsa de tata. Oricât încercam să-l descos, rareori vorbea despre alții de la Mets. Se afișa cu câțiva jucători de rezervă și uneori spunea câte o poveste amuzantă

despre ceva ce se întâmplase la club sau în deplasare – istorisiri care erau potrivite urechilor noastre. Managerul lui, Yogi Berra, era deschis la distracții ocazionale. Dar pe cei mari de la Mets – Tom Seaver, Willie Mays, Jerry Koosman, Rusty Staub – nu îi accepta. Privind retrospectiv, cred că le purta pică pentru succesul lor.

Pentru Liga Americană, fanii își aleseseră giganți precum Brooks Robinson, Reggie Jackson și Rod Carew. Catfish Hunter strălucea pe teren. În Liga Națională, cei de la Reds aveau trei aruncători de început – Pete Rose, Joe Morgan și Johnny Bench. Cei de la Cubs aveau doi – Ron Santo și Billy Williams. Hank Aaron era la prima bază. Un record de cincizeci și patru de jucători în joc, iar eu aveam cartonașe Topps cu fiecare. Le știam vârsta, locul de naștere, înălțimea, greutatea și palmaresurile. Nu am memorat intenționat toate aceste informații. Pur și simplu le-am reținut. Jocul era lumea mea; jucătorii erau idolii mei.

Jocul însă îmi provocase o lovitură urâtă, iar eu eram rănit. O parte a feței era umflată și nu-mi puteam deschide ochiul. Eram fericit că tata nu juca în All-Star Game pentru că n-aș fi suportat să-l văd. Nu se apropiase niciodată de asta, iar în orgoliul lui sucit se simțea disprețuit. Era o ușurare faptul că nu era acasă.

Mama stătea în apropiere, citea o carte și nu era atentă la meci, dar se afla lângă mine. După ce el ieșise în trombă, iar atmosfera se calmase, ea îmi spusese că el nu mă va mai lovi niciodată. Am crezut că se referea la faptul că voia să-l părăsească, sau că el urma să ne părăsească, sau că va urma un gen de despărțire. I-am șoptit asta lui Jill și la început am fost fericiți. Apoi am început să ne întrebăm unde vom locui. Ce se va întâmpla cu el? Cum va putea mama să supraviețuiască fără bani de la el?

În timp ce făceam tot felul de scenarii, eram chinuit de întrebări. Cred că orice copil vrea ca

părinții lui să fie împreună, dar pe măsură ce ziua avansa m-am trezit că eram sfâșiat între incertitudinile unui divorț și perspectiva plăcută a unei vieți fără tata. Înclinam spre cea de-a doua variantă.

Când Ron Santo păși pe platou în cea de-a doua repriză, Curt Gowdy și Tony Kubek abia așteptau să se lanseze în povestea cu Joe Castle. Fuseseră pe Wrigley cu zece zile înainte, la acel eveniment istoric și recapitulară rezultatele lui Santo și pe ale lui Catfish Hunter.

După unsprezece meciuri, palmaresul lui Joe cuprindea patruzeci de succese la lovituri, douăzeci și nouă de reușite la prima bază, doisprezece home run-uri și paisprezece baze furate. Lovise corect în fiecare meci și, cel mai important, Cubs câștigaseră nouă din unsprezece meciuri și erau pe primul loc în National League East. Wrigley Field vânduse toate biletele nu numai pentru fiecare dintre cele șase meciuri în care Joe jucase, ci și pentru fiecare joc până la Ziua Muncii.

Kubek făcu aceeași speculație care circula peste tot. Deștepții din baseball, inclusiv tata, preziceau că aruncătorii aveau să se prindă cât de curând de jocul lui Joe și îi vor găsi punctul slab. Scorul reușitelor loviturilor lui era de .725 și avea să scadă pe măsură ce petrecea mai mult timp în ligă.

Gowdy nu era prea sigur de acel lucru.

— N-am observat nicio breșă în modul în care lovește, spuse el.

— Nici eu, fu de acord Kubek.

— A lovit pe lângă doar de două ori.

— Are un echilibru perfect; rămâne în spate și ce viteză incredibilă a bâtei!

Sărmanul Ron Santo se afla într-un con de umbră din cauza coechipierului său începător care, în acel moment, mânca înghețată de zmeură făcută în casă de mătușa Rachel, în Calico Rock, Arkansas, fără să dea prea multă atenție meciului.

*

Când jocurile reîncepură la 26 iulie, Cubs deschise o serie de patru meciuri în Cincinnati împotriva celor de la Big Red Machine, cea mai puternică echipă din anii ’70. Cu o formulă ce îi includea pe Pete Rose, Johnny Bench, Joe Morgan și Tony Perez, Red aproape pierduseră în World Series în 1972 în șapte meciuri din A, apoi câștigaseră tot ce se putea în 1975 și 1976.

Îi conduceau pe cei de la Dodgers cu două jocuri în National League West. Ca de obicei, era prezentă o mare mulțime, iar majoritatea erau curioși să vadă dacă bâta lui Joe Castle se răcise în timpul pauzei din All-Star. Nu se întâmplase așa ceva. Joe reuși un home run solo la prima lovitură și aproape rată altă aruncare din repriza a patra. Era trei la patru în primul joc, doi la cinci în jocul doi, doi la patru în jocul trei și unu la trei în jocul patru. Echipele se distanțară în serii și Red merse mai departe, învinse în nouăzeci și nouă de meciuri și câștigă Național League West. În serii, Joe avusese opt la șaisprezece, iar media lui căzu la .661.

Un alt record obscur se configura subit. În 1941, un începător de la Red pe nume Chuck Aleno avu un debut uluitor, reușind să lovească mingea în primele sale șaptesprezece meciuri, un record modern ce rămase în picioare până în 1973. Aleno se liniști însă considerabil și părăsi baseballul trei ani mai târziu după ce jucase în numai o sută optsprezece meciuri și ajunsese la .209. Specialiștii, desigur, încă preziceau un astfel de colaps pentru Joe Castle.

Al șaisprezecelea meci al lui Joe era în Pittsburgh și începuse prima repriză cu un stand-up triple[16].

Mulțimea și cei din echipa Cubs aplaudară politicos. Fanii Pirates, răsfățați cu Roberto

Clemente, Willie Stargell și Al Oliver, se pricepeau la baseball. Urmăreau cum se scria istoria și, deși voiau să câștige, erau încântați de puștiul cel nou.

Al doilea joc avusese paisprezece reprize; Joe reuși cinci lovituri din șapte. Egală recordul lui Aleno cu un home run în cel de-al șaptesprezecelea meci al lui, apoi depăși performanța cu două duble în cel de-al optsprezecelea.

Când Cubs părăsi Pittsburghul pentru o serie de trei meciuri în Montreal, Joe jucase în nouăsprezece meciuri, lovise corect în toate și se apropia de o valoare îndrăzneață de .601, cu patruzeci de home run-uri și șaptezeci de baze furate. Încă se băteau recorduri; baseballul nu mai văzuse niciodată un astfel de început furtunos al unui debutant.

Echipa Cubs era cea mai tare din baseball și se afla la șase meciuri în fața celor de la Pirates din est.

*

Ediția din 6 august din *Sports Illustrated* avea pe copertă fața zâmbitoare a lui Joe Castle. Fotografia îl prezenta de la mijloc în sus. El ținea cu ambele mâini o bâtă de baseball pe umerii lați. Bicepșii erau suficient de flexați – era imaginea puterii pure. Titlul, cu litere îngroșate, era: „Calico Joe”. Iar sub piept: „Fenomenul”.

Cel care scrisese articolul își petrecuse ceva timp în Calico Rock. Luase interviuri familiei lui Joe, prietenilor și foștilor antrenori și coechipieri. Articolul era complet, corect, echilibrat și oferea prima imagine profundă a trecutului lui Joe. O sursă valoroasă era Clarence Rook, editor sportiv la *Calico Rock Record* și istoric neoficial al baseballului pentru Izard County, Arkansas.

9

Domnul Clarence Rook mă rugă să părăsesc sediul ziarului de pe Main Street și am făcut întocmai. Mi-am luat două cupe cu înghețată de vanilie dintr-un magazin aflat pe aceeași stradă și am ascultat bârfe obișnuite, tipice vieții într-un orășel, în timp ce am urmărit traficul pietonal lejer de pe trotuar.

După ce am pierdut aici o oră, am condus trei străzi mai spre vest și mai sus, pe deal, spre o casă aflată la numărul 130, pe South Street, unde domnul Rook locuia de patruzeci și unu de ani. Aștepta pe verandă și era deja îmbrăcat în hainele de casă. Avea o casă veche, în stil victorian, cam dărăpănată, cu o verandă primitoare, ferestre mari, arcuite și frontoane vopsite în mai multe culori, dintre care cea mai puternică era un galben pastelat. Grădina micuță și straturile de flori erau la fel de ordonate și de colorate ca și casa.

— Ce loc frumos, am spus în timp ce treceam de poarta batantă din gardul din uluci.

— Este moștenire. De la familia soției. Bine ai venit!

Purta o cămașă din pânză a cărei parte din spate îi ajungea aproape până sub genunchi, o pereche de pantaloni albi care se strângeau în jurul gleznelor goale și espadrile tocite. Ținea în mâna dreaptă un pahar înalt, subțire, cu un pai, iar cu mâna stângă făcea semn spre verandă.

— Vino cu mine. Fay e pe aici pe undeva.

L-am urmat pe șindrilele care scârțâiau, pe sub ventilatoarele agățate de tavan. Pe verandă era mobilă din răchită albă – balansoare, scaune și un leagăn plin cu perne.

Fay era doamna Rook, o femeie mică și sprintenă, cu păr alb și ochelari mari, rotunzi, cu ramă portocalie. Mă întâmpină entuziastă și îmi

luă mâna în ambele palme, de parcă n-ar mai fi avut un oaspete de câțiva ani.

— Din Santa Fe? întrebă ea. Iubesc Santa Fe, casa celei mai fascinante femei pe care mi-ar fi plăcut să o cunosc.

— Cine anume?

— Ei, Georgia O'Keeffe, desigur.

— Fay este artistă, preciză domnul Rook, deși acest lucru era din ce în ce mai evident.

Ajunsesem pe veranda din spate, mult deasupra râului White care se vedea în depărtare și intrasem fără să-mi dau seama în studioul unei pictorițe serioase. Teancuri de șevalete, rafturi bine organizate cu sticle de vopsea, cutii cu pensule de toate formele și mărimile. Câteva mostre din munca ei scoteau în evidență o fascinație impresionistă pentru flori și peisaje.

— Dorești ceva de băut? întrebă domnul Rook în timp ce se îndrepta spre un bar mic.

— Sigur.

— Băutura casei este gin cu lămâie, răspunse el, în timp ce turna o combinație galbenă dintr-o carafă într-un pahar plin cu gheață.

Nu mai auzisem niciodată de gin cu lămâie, dar se părea că nu puteam alege alt cocteil.

— Chestia asta e îngrozitoare, spuse doamna Rook și își dădu ochii peste cap ca și cum bătrânul avea o problemă.

El îmi întinse paharul și spuse:

— Nu e chiar gin cu lămâie, un gin adevărat cu lămâie, ci este mai degrabă o limonadă cu puțin Gordon care îi dă aromă. Noroc!

Am ciocnit paharele și am luat o înghițitură. Nu era rău. Ne-am mutat pe veranda laterală și ne-am așezat pe niște scaune de răchită. Doamna Rook era o prezență colorată. Părul ei alb avea o ușoară tentă de mov deasupra urechii stângi. Unghiile de la picioare erau date cu ojă roz. Rochia din bumbac era un colaj din nuanțe de roșu și albastru.

— Trebuie să rămâneți la cină, spuse ea. Mâncăm legume din grădină și totul e proaspăt. Fără carne. E bine?

Nu aveam cum să refuz și, în plus, îmi dădusem seama că un restaurant bun era greu de găsit în Calico Rock. Și nu văzusem niciun motel.

— Dacă insistați, am zis eu spre imensa ei satisfacție.

— Mă duc să culeg dovlecei, răspunse ea, apoi se ridică și plecă grăbită.

Am sorbit din băuturi și am vorbit despre căldură și umiditate, însă curând ne-am întors la chestiunile importante.

— Trebuie să înțelegi, Paul, începu el, cei din familia Castle sunt foarte protectori cu Joe. Dacă-l întâlnești, din întâmplare, pe străzi, de exemplu, deși asta nu se întâmplă, pentru că Joe este rareori văzut prin oraș, dar, mă rog, dacă dai peste el și încerci să-l saluți, el nu va face altceva decât să se îndepărteze. Nu mi-l pot imagina pe Joe discutând cu un străin. Pur și simplu nu se întâmplă. De-a lungul anilor, ocazional a mai venit câte un jurnalist la el în căutare de informații. S-au scris câteva articole cu multă vreme în urmă, dar nu au fost deloc bune.

— Cum ar fi?

— Că Joe e nebun. Că e dus cu pluta. Că e deprimat. Și tot așa. Familia nu mai are deloc încredere în niciun om care bate la ușă. De-asta nu ți-ar permite niciodată să-i vorbești.

— Pot discuta cu frații lui?

— Cine sunt eu? Treaba ta, dar eu nu-ți recomand. Red și Charlie sunt destul de drăguți, dar pot fi băieți duri. Iar când vine vorba de fratele lor mic, lucrurile pot degenera repede. Poartă arme, ca majoritatea celor de pe aici. Puști de vânătoare și chestii din astea.

Băutura pica bine și voiam să schimb subiectul la orice altceva în afara armelor. Am sorbit prelung, la fel și domnul Rook, și o vreme

singurele zgomote au fost cele produse de ventilatoarele din tavan. Într-un final am întrebat:

— L-ați văzut jucând pe Wrigley?

Un zâmbet larg și nostalgic îi apăru pe față și începu să dea din cap aprobator.

— De două ori. Eu și Fay ne-am dus în Chicago la începutul lui august, în acea vară. Abia apăruse articolul din *Sport Illustrated,* iar lumea nu se mai sătura de Joe Castle.

— Cum ați făcut rost de bilete?

— Speculanți. Erau mulți indivizi pe aici care voiau cu disperare să ajungă la meciul din Chicago, dar circula zvonul că nu se mai găseau bilete. Joe avea câteva la fiecare meci și întotdeauna era bătaie pe ele. Îmi aduc aminte că într-o dimineață îmi beam cafeaua în centru, când domnul Herbert Mangrum și-a făcut apariția. Avusese niște bani și tocmai fusese la Pittsburgh ca să vadă echipa Cubs. Spunea că fusese nevoit să dea trei sute de dolari pentru două bilete în Pittsburgh. Herb se pricepea la vorbe și turuia întruna despre faptul că-l văzuse pe Joe în Pittsburgh.

— Așa că v-ați dus în Chicago fără bilete?

— Așa e, dar aveam un contact. Am fost norocoși și am văzut două meciuri. Am vorbit cu Joe după primul. Puștiul era în culmea fericirii. Eram așa de mândri!

— Care meciuri?

— Din 9 și 10 august, împotriva celor de la Braves.

— Ați pierdut distracția. A doua zi a fost dat afară.

Domnul Rook își linse buzele, își săltă capul și se uită la mine ciudat.

— Te pricepi, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Poți să încetezi cu „domnii” și „doamnele”? Eu sunt Clarence, iar soția mea e Fay.

— Bine, Clarence. Ce vrei să știi despre cariera scurtă, fericită și tragică a lui Joe Castle?

— În câte meciuri a jucat? întrebă Clarence care știa răspunsul.

— Treizeci și opt și am scorul la fiecare dintre ele. Ar fi fost patruzeci și trei dacă nu ar fi fost dat afară pe 11 august, la o zi după ce l-ai văzut jucând.

Clarence zâmbi, dădu din cap, sorbi prelung și spuse:

— Te înșeli, Paul. Ar fi jucat trei mii de meciuri dacă n-ar fi fost îndepărtat.

Își puse băutura pe masă, se ridică și continuă:

— Mă întorc imediat.

Reveni cu o cutie din carton pe care o puse jos, lângă canapea.

Scoase din ea patru bibliorafturi cu câte trei inele, toate identice și perfect organizate. Le puse pe masa din răchită și zise:

— Asta e cartea pe care n-am scris-o niciodată… povestea lui Joe Castle. Cu mulți ani în urmă am început primul capitol și apoi am pus totul deoparte. Nu e singurul proiect neterminat, între noi fie vorba; de fapt, sunt multe, și cred că lumea e un loc mai bun datorită tendinței mele de a tărăgăna lucrurile.

— Cum e posibil ca un editor de ziar să fie înclinat să tărăgăneze? Nu cumva viața ta decurge în funcție de termenele-limită?

— Unele termene, desigur, dar pentru că ne holbăm la calendar toată ziua, avem tendința de a lăsa deoparte alte proiecte.

— Și de ce nu ai scris cartea asta?

— Sincer, din cauza familiei. Am vorbit odată cu Red și nu i-a plăcut ideea. Orașul acesta e prea mic pentru a avea dușmani, iar dacă familia n-a fost dispusă să coopereze, cartea nu merita scrisă.

Răsfoi al doilea bibliorafț și găsi secțiunea 11 august 1973.

— Stai aici, spuse el și atinse cu mâna un loc de lângă el.

M-am mutat acolo, dornic să-i văd cercetările.

— Asta e povestea mea preferată, spuse el și arătă spre un articol din *Tribune* despre Joe care fusese eliminat pentru atacarea aruncătorului.

Era o poză mare cu scandalul.

— Până în luna august din acea vară, jucătorii începuseră din ce în ce mai mult să arunce mingea în Joe. E o parte a ritualului atunci când ești începător, mai ales unul care se întâmplă să fie pe val. Dar Cubs îl avea pe Ferguson Jenkins și pe Rick Reuschel, doi băieți tari, care aruncau cu putere și erau cunoscuți pentru faptul că își protejau jucătorii-lovitori. Erau zvonuri cum că Jenkins, Reuschel și încă vreo câțiva aruncători de la Cubs anunțaseră că, în cazul în care Joe era lovit, răzbunarea va fi aprigă. După cum s-a dovedit, Joe nu avea nevoie de ajutor. Cei de la Braves aveau un jucător experimentat pe nume Dutch Patton, un tip mare, solid, de cam doi metri înălțime, iar prima oară Joe reuși o dublă, apoi fură o triplă. Noi eram încă în Chicago, dar nu am reușit să găsim bilete la meci, așa că îl urmăream la televizor. Când Joe a intrat în repriza a treia, Patton a aruncat spre capul lui și aproape l-a nimerit. Banca de rezerve de la Cubs a luat-o razna; fanii mai aveau puțin și se răsculau. Joe a țipat ceva la Patton, iar acesta i-a răspuns. Arbitrul a intervenit. A fost o situație foarte tensionată. Joe s-a întors pe banca de rezerve, iar Patton s-a întors cu spatele. Exact când a dat drumul la minge, Joe și-a aruncat bâta și a sprintat spre movilița pentru lovituri. A fost atât de rapid încât i-a surprins pe toți… inclusiv pe Patton, pe prinzător, Johnny Oates… complet nepregătiți. Am văzut secvențele de sute de ori, iar ceea ce s-a întâmplat a fost destul de înfricoșător. Patton a reușit să îndrepte mănușa spre Joe, dar acesta s-a ferit și a lansat o directă de dreapta în gura lui Patton. Un upercut cu

mâna stângă l-a pus la pământ și, precum un percutor, Joe i-a mai dat cinci lovituri în față, iar fiecare dintre ele făcu sângele să țâșnească. Patton ieși de pe teren pe o targă, nu se trezi decât abia după șase ore și nu mai aruncă timp de o lună. Johnny Oates reuși, într-un final, să-l tragă pe Joe de acolo, dar până atunci se strânseseră patruzeci de jucători pe teren care se îmbrânceau. Scandalul a durat zece minute și au fost șapte, opt eliminări. Joe a fost suspendat cinci meciuri, iar Cubs le-a pierdut pe toate.

În timp ce vorbea, am ascultat cu atenție și am răsfoit biblioraftul. Aveam o copie a articolului din *Tribune,* împreună cu poza, dar caietelul meu despre Joe Castle nu se compara cu ceea ce aveam în față. Știam cum reacționase Joe împotriva lui Dutch Patton, iar Clarence nu omisese niciun detaliu.

— Ce a fost foarte amuzant, cel puțin pentru mine, a fost că îl văzusem pe Joe făcând aceeași șmecherie, spuse Clarence.

— Când? am întrebat în momentul în care el s-a oprit așteptând să intervin.

— Când avea șaptesprezece ani, într-un meci din liceu împotriva celor de la Heber Springs. Era plin de iscoade care veniseră să-l vadă pe Joe. Prima oară, a lovit o minge peste luminile din câmpul din dreapta. A doua oară, aruncătorul a țintit spre capul lui. El și-a păstrat calmul și a așteptat. Când ești la movilă, amenințarea cea mai mare este să fii surprins pe la spate de prinzător. Toți ceilalți băieți din familia Castle au înțeles această parte de bază a jocului. Joe a așteptat până ce mingea a fost aruncată, apoi a sprintat spre movilă. A fost destul de urât. Erau copii, iar băncile nu se goleau la fel de repede ca în ligile mari…

Cuvintele lui Clarence continuau de parcă nu voia să termine povestea.

— L-a rănit pe aruncător?

— Să zicem că apoi puștiul nu a mai aruncat câteva zile, poate săptămâni, poate deloc, nu știu, dar sunt sigur că și-a pierdut cheful de a mai arunca mingi cu altă țintă. Joe nu a fost un bătăuș, din contră, a fost un copil foarte bun. Dar nu-i suporta pe tipii care aruncau în el.

— Cine a întrerupt conflictul?

— Arbitrii. Niciun jucător din cealaltă echipă nu a vrut să se amestece.

Am răsfoit biblioraftul înainte și înapoi și am dat peste coperta *Sports Illustrated.*

— Pun pariu că acest lucru a creat vâlvă pe aici.

— O, da, nu că am fi dus lipsă de așa ceva în vara aceea. Toată lumea din oraș voia să vorbească cu reporterul. Dar lasă-mă să-ți mai aduc o băutură, Paul.

Luă ambele pahare și le duse pe veranda din spate. Am aruncat o privire în bucătărie, unde Fay felia vinete. Când băuturile fură gata, Clarence își reumplu pipa și o aprinse. Cu paharele de gin cu lămâie în mâini, am coborât treptele din spate și ne-am uitat la White River.

— De unde i-a venit numele? am întrebat.

Clarence chicoti și luă o înghițitură.

— Din *Sports Illustrated,* cred. Acolo am citit prima dată despre Calico Joe. Dar a prins. Jurnaliștii din Chicago l-au preluat și nu au mai privit niciodată înapoi. Îl avuseseră pe Shoeless Joe cu o jumătate de secol mai înainte, deci cred că li s-a părut foarte potrivit.

— Este porecla perfectă.

— Este. Sau, mai bine zis, a fost.

Ne-am uitat la doi oameni într-o barcă; pescuiau și se lăsau duși de curent.

— Ce face Joe aici? am întrebat.

— Are grijă de terenul lui de baseball.

— Terenul lui?

— Da. Terenul Joe Castle, de la liceu. Tunde gazonul în fiecare dimineață. Strânge murdăria, smulge buruienile, vopsește, mătură băncile de

rezerve și, în general, își face de lucru în jurul terenului cinci zile pe săptămână. În cazul în care ninge, Joe curăță tribunele. Când plouă, stă la adăpostul băncii de rezerve, la a treia bază, în laterală, și se uită la bălțile care se formează în zona de bătaie. În acest moment al anului, după ce se termină meciurile de vară, vopsește băncile de rezerve și zona presei. E terenul lui.

— Pot să-l văd mâine?

— Din nou, eu nu sunt paznicul lui. Poți să faci ce vrei.

— Dar ar vorbi cu mine?

— Ți-am explicat deja, Paul. Joe nu vorbește cu străinii.

— Ar vorbi cu tata dacă l-aș aduce aici?

Clarence tuși și se uită la mine ca și cum i-aș fi insultat soția.

— Ești nebun?

— Poate. E pe moarte, Clarence, și înainte de a se duce, mi-ar plăcea ca ei doi să vorbească.

— Ce?

— Nu sunt sigur, dar în cazul ideal, mi-aș dori ca tata să-și ceară scuze.

— Ai discutat despre asta cu tatăl tău?

— Nu, nu încă, și înainte să o fac am nevoie să știu dacă Joe va fi de acord să-l întâlnească.

— Mă îndoiesc că se poate întâmpla asta, Paul. Și ar fi o greșeală imensă pentru Warren Tracey să apară aici, în Calico Rock. Ar putea să creeze probleme serioase.

10

A fost nevoie de o săptămână ca vânătaia de la ochi să se estompeze și mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în camera mea, citind și uitându-mă în oglindă. Tata a trecut de două ori pe la mine, cu eforturi stângace de a face pace, dar nu am fost în starea de spirit potrivită. Când primești un dos de palmă de la tată, durerea durează mult mai mult decât vânătăile. Din fericire, Mets pleca din oraș pentru o vreme, așa că m-am aventurat afară din camera mea și am încercat să mă bucur de ultima lună din vacanța de vară.

Pe 8 august, Mets învinse echipa Astros din Houston. Tatăl meu aruncă în șapte reprize, cedă numai trei lovituri, provocă numai două walk-uri și câștigă al cincilea meci din sezon. Am ascultat meciul în living și, ca de obicei, am înregistrat fiecare aruncare și fiecare joc în carnețelul meu oficial Mets pentru scoruri. Știam că era cel mai bun meci al lui de mulți ani, iar când Lindsey Nelson și Kiner Ralph rostiră lucruri frumoase despre tatăl meu, nu m-am putut abține să nu mă simt întru câtva mândru.

Tocmai mă băgam în pat când a sunat acasă și a vrut să discutăm despre meci. Am stat la telefon o jumătate de oră, cât timp el mi-a povestit cele mai tari faze și mi-a răspuns răbdător la întrebări, iar când, în cele din urmă, mi-a urat noapte bună, am fost atât de emoționat, încât am avut probleme să adorm.

Patru zile mai târziu, el aruncă într-un cap-coadă împotriva celor de la Padres și înregistră a doua victorie consecutivă, lucru rar pentru Warren Tracey. Nu am vorbit după meci pentru că era pe Coasta de Vest, dar în dimineața următoare m-a sunat din camera de hotel și am vorbit aproape o oră.

Mama era bucuroasă pentru că mă vedea fericit, dar era și suspicioasă cu privire la interesul lui brusc față de mine. Vânătaia dispăruse, iar cicatricele emoționale se estompaseră. Sau cel puțin așa am crezut.

În ziarele din New York încă se dădea o bătălie legată de Warren Tracey, dacă trebuia să stea pe bancă sau să fie trimis acasă. La a doua victorie consecutivă, criticii o lăsaseră mai moale, dar nu îi consolidaseră sprijinul. Mets revenea, deși se părea că nicio echipă nu putea prinde din urmă Cubs. Joe Castle încă făcea senzație pe prima pagină a ziarelor din Chicago și oriunde se întâmpla să joace.

Făcusem calcule de zeci de ori și dacă nu interveneau schimbări bruște în rotațiile la aruncări ori în echipă, sau accidentări ori întreruperi din cauza vremii, Cubs ajungea pe stadionul Shea, vineri, 24 august. Joe Castle avea să-și facă debutul în New York, iar tata ar fi stat pe movilă, la aruncări. Cubs ar fi fost pe primul loc în Est, iar Mets, după toate probabilitățile, pe al doilea.

Când mă gândeam la asta – și o făceam de cel puțin zece ori în fiecare zi în acea lună august – stomacul mi se strângea, că nu puteam înghiți nici măcar apă. Warren Tracey, față în față cu Joe Castle. Sentimentele mele față de tata erau iremediabil amestecate și confuze. În general, îl disprețuiam; totuși, era tatăl meu și era un jucător profesionist de baseball, care juca la New York Mets! Câți băieți de unsprezece ani se puteau lăuda cu așa ceva? Trăisem în aceeași casă. Aveam aceiași strămoși, același nume, aceeași adresă. Succesul sau eșecul aveau impact direct asupra mea. Îi iubeam pe părinții lui, bunicii mei, deși îi vedeam foarte rar. Era tatăl meu, la naiba! Voiam ca el să câștige.

Cu toate acestea, lumea baseballului gravita în jurul lui Joe Castle. Închidea casele de bilete oriunde se ducea, iar locurile din tribune erau

adesea ocupate și în timpul antrenamentelor. Era urmărit de reporteri cu atâta înverșunare, încât se ascundea de ei. În deplasare, fanii se strângeau în fața hotelurilor în care stăteau cei de la Cubs, în speranța că vor primi un autograf sau că îl vor vedea. Fetele îi trimiteau tot felul de propuneri de căsătorie sau de alt fel. Coechipierii săi și antrenorii concepeau planuri ca să-i protejeze intimitatea. Nebunia pusese stăpânire pe oameni în afara terenului, dar între liniile de vopsea ale terenului, Joe Castle continua să joace cu același entuziasm. Sprinta după mingi pierdute, se întindea după ele în tribune, transforma simplele lente în duble, dribla mingea la lovitură, întrerupea violent fazele de double play[17], trimitea fiecare minge înaltă în exterior, avea de obicei cea mai murdară uniformă când jocul se termina și trimitea mingi de baseball în toate colțurile terenului.

Gândul că Joe avea să joace împotriva tatălui meu era copleșitor, iar odată cu trecerea zilelor lungi și fierbinți ale lunii august, m-am trezit că nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. Prietenii mă hărțuiau ca să fac rost de bilete. Cele patru meciuri împotriva Cubs aveau casele închise. New Yorkul aștepta.

*

Pentru că-l lovise pe Dutch Patton fusese suspendat cinci etape. Joe reveni pe teren pe 17 august în uralele de pe Wrigley pentru un joc de după-amiază împotriva echipei Dodgers. Reuși o simplă în prima repriză, dublă în a patra, triplă în a șaptea, iar când păși pe locul pentru lovituri în a noua repriză, avea nevoie doar de un home run pentru a finaliza ciclul. Cubs aveau nevoie de un home run pentru a câștiga jocul. Lovi cu mâna dreaptă, trimise o minge în terenul din dreapta, și în timp ce aceasta se îndrepta încet către zid, cursa era în plină desfășurare. Ron Santo marcă apoi cu

ușurință de la a doua bază, iar când Joe sprintă la a treia, ignoră semnalul antrenorului să se oprească. Nu încetini. Liberoul preluă ștafeta, se uită la a treia bază unde Joe ar fi reușit cu ușurință o triplă, apoi ezită când îl văzu atingând casa. Aruncarea fu perfectă, iar prinzătorul, Joe Ferguson, înșfacă mingea și atacă astfel încât să nu-l lase să înscrie. Ferguson avea un metru și nouăzeci de centimetri și nouăzeci de kilograme. Joe avea și el un metru și nouăzeci de centimetri și optzeci de kilograme. Într-o fracțiune de secundă se hotărâră ca nici unul să nu cedeze nici un centimetru. Joe își coborî capul, se lăsă mai jos și se repezi în Ferguson. Coliziunea fu brutală și ambii jucători se rotiră în cercuri violente în țărână. Joe ar fi ieșit în afară cu un metru, dar mingea era liberă și continua să se rostogolească în iarbă. Era un home run inside-the-park[18], primul din cariera lui, și era un miracol că atât el, cât și Ferguson scăpară din coliziune, deși amândoi o făcură cu destulă nesiguranță.

După treizeci și unu de jocuri, el avea șaizeci și două de reușite din 119 încercări la lovituri, cu optsprezece home run-uri și douăzeci și cinci de baze furate. Făcuse o greșeală la început și lovise în afară de doar șase ori. Reușita lui era, în medie, de .521, cea mai mare din liga mare, deși nu avusese suficient de multe lovituri pentru a se califica pentru clasamentul oficial. Așa cum era de așteptat, media lui era ușor în declin.

Ty Cobb, cel mai mare lovitor al tuturor timpurilor, avusese o medie de 0.367 în carieră. Ted Williams – 0.344, iar Joe DiMaggio – 0.325. Joe Castle încă nu putea fi comparat cu cei mari, dar niciun începător nu atinsese vreodată 0.521 după 119 încercări la lovituri.

Pe 20 august, echipa Mets juca acasă împotriva celor de la Cardinals, iar tata arunca primul. După ce câștigase două meciuri la rând, pierduse în fața celor de la Dodgers și fusese învins de Giants, dar

evita să-și asume vina. Recordul lui era de șase și șapte, și se simțea bine în legătură cu jocul lui. După ce-și bău shake-ul de banane, mă întrebă dacă voiam să merg cu el la stadionul Shea. Aceasta, desigur, însemna că mi-ar fi permis să stau în preajma vestiarului, a băncii de rezerve și pe teren cu câteva ore înainte de prima aruncare. Am fost entuziasmat. Promise să mă ducă acasă după meci, ceea ce, desigur, însemna că nu se putea duce apoi în baruri. Tensiunea din casă se estompase întru câtva. Părinții mei se comportau civilizat unul cu altul, cel puțin în prezența lui Jill și a mea. Pentru doi copii nesiguri, aceasta nu făcea decât să creeze și mai multă confuzie.

Eram pe banca de rezervă de la Mets, mă uitam la Cardinals care se antrena la lovituri, mă bucuram de priveliști și de sunete, savurând acele momente rare când Willie Mays se apropie și zise:

— Hei, puștiule, ce te aduce aici?

— Aruncă tatăl meu, am spus uluit.

— Tracey?

— Da, domnule.

Apoi Willie Mays se așeză lângă mine pe banca de rezerve ca și cum aveam ceva comun. Spuse:

— Nu-mi amintesc numele tău.

— Paul Tracey, am răspuns.

— Mă bucur să te văd din nou, Paul.

Am încercat să spun ceva, dar am înghețat.

— Tatăl tău aruncă bine zilele astea, zise el. Parcă mi-a spus că și tu ești aruncător.

— Da, domnule, dar sezonul nostru s-a terminat. O să împlinesc doisprezece ani anul viitor.

Lou Brock era în cușcă[19] pentru Cardinals și pulveriza mingi de baseball peste tot. Ne-am uitat la el cât timp a lovit peste zece mingi, apoi Willie vorbi cu un jucător care trecu prin fața noastră. Când am rămas din nou singuri, spuse:

— Știi, n-am vrut să fiu aruncător. Trebuie să te bazezi pe prea mulți jucători ca să reușești. Poți

avea o zi mare pe movilă, și apoi, pur și simplu, cineva face o eroare și pierzi jocul. Înțelegi?

— Da, domnule.

Aș fi fost de acord cu orice ar fi zis domnul Mays.

— Fie reușești douăzeci și cedezi două aruncări, fie pierzi meciul. Știi ce vreau să spun, Paul?

— Da, domnule.

— În plus, niciodată nu am reușit un strike[20], ceea ce este greu când încerci să arunci.

— Am avut și eu această problemă, ocazional, i-am spus.

Willie Mays râse tare. Mă atinse pe genunchi și spuse:

— Noroc, Paul.

— Mulțumesc, domnule Mays.

Sări în picioare și țipă la unul dintre membrii Cardinals. M-am uitat la genunchi o lungă perioadă de timp și am promis să nu spăl niciodată acea pereche de blugi. Câteva minute mai târziu, Wayne Garrett și Ed Kranepool s-au așezat în apropiere și au început să urmărească antrenamentul la lovituri. M-am apropiat puțin ca să pot trage cu urechea.

— Ai auzit ce-a făcut Castle azi? întrebă Garrett în timp ce mesteca gumă.

— Nu, răspunse Kranepool.

— Patru la patru, cu două duble și l-a învins pe Don Sutton.

— Pe Sutton? întrebă Kranepool uimit.

— Da. Am crezut că puștiul s-a liniștit.

— Se pare că nu. Cred că o să fie un weekend nebun pe-aici. Ai bilete în plus?

— Glumești?

Am stat singur la opt rânduri de teren, aproape de banca de rezerve de la Mets. Tata cedă un home run în favoarea lui Joe Torre, în prima repriză, apoi se concentră și aruncă bine. Rămase fără energie la începutul celei de-a șaptea reprize, iar când Mets conducea cu 5 la 2 și Yogi Berra îl retrase, primi

ovații impresionante de la spectatori. Eram în picioare, aplaudam și strigam cât de tare puteam. Își duse mâna la șapcă spre mine și în acel moment mi-am dat seama cât de mult voiam să-l ador.

Recordul lui era de șapte la șapte. Următorul meci în care juca era împotriva echipei Cubs.

11

După două ginuri de lămâie, eram suficient de moleșit și nu mai voiam. Clarence nu părea afectat de băutură și vru să se ducă să reumple paharele pentru a treia oară, dar am refuzat și am cerut niște apă. Fay se agita, gătea și pregătea masa pe veranda din spate. Soarele apunea, iar ultimele raze luceau pe White River. Eu și Clarence stăteam sub un arțar de lângă grădina de legume și vorbeam despre băieții Castle.

Bunicul lor, Vick Castle, semnase cu Cleveland Indians în 1906, iar cinci ani mai târziu, reușise să intre în ligile mari, dar pentru mai puțin de o lună. Jucase în zece partide înainte de a fi retrogradat. După sezon fusese vândut, apoi își rupsese o gleznă, iar cariera lui s-a încheiat. Revenise în ținutul Izard și condusese o fabrică de cherestea înainte de a muri, la vârsta de patruzeci și patru de ani. Bobby, singurul său fiu și tatăl lui Joe, semnase cu Pittsburgh în 1938, iar în 1941 conduse AAA International League la lovituri și RBI. Trebuise să înceapă de la a treia bază pentru Pirates în 1942, dar intervenise războiul. S-a înrolat în marină și a fost trimis în Pacific, unde și-a pierdut un picior din cauza unei mine.

Fiul său cel mare, Charlie, semnase încă din liceu cu echipa Washington Serators și jucase apoi în ligile mici timp de șase ani înainte de a renunța la baseball. Red, fratele mijlociu, jucase cu Phillies, în 1966, dar nu reușise să iasă din A. Își dăduse demisia, intrase în marină și luptase de două ori în Vietnam.

Lui Clarence îi făcea plăcere să povestească și nu avea nevoie de notițe. Eram uimit de capacitatea sa de a-și aminti, deși nu aveam cum să-i verific spusele. Era ceva în ochii lui sclipitori, cu sprâncenele acelea stufoase, care mă făcea să cred că nu era genul de om care înflorea lucrurile.

Dar nu conta; îi plăcea să vorbească și să spună povești, iar familia Castle era, evident, subiectul lui preferat. Eram încântat să fiu acolo și fericit că-l ascultam.

— Chiar și când Charlie și Red jucau, spuse el, toată lumea vorbea despre Joe. Când avea cam zece ani, un copil, reușise patru home run-uri într-un joc împotriva celor de la Mountain Home. Atunci a fost prima oară când i-a apărut numele în ziar. M-am uitat în arhivă și am scos asta la iveală. În 1973, am fost invadat de tot felul de oameni care doreau o poveste din trecutul lui Joe Castle. Mi-am petrecut jumătate din vară săpând prin evidențe. Când avea doisprezece ani, ajutase echipa noastră să ajungă pe locul trei în Little Rock, și am pe prima pagină povestea despre echipă și o fotografie mare. La treisprezece ani, el a încetat să se mai joace cu copiii și și-a petrecut toată vara cu o echipă de bărbați. Joe era primul, Red al doilea, al treilea și al patrulea în șir și cred că au jucat peste o sută de jocuri. Atunci mi-am dat seama că putea să fie ceva deosebit la el. Căutătorii de talente[21] au început să apară când avea cincisprezece ani. Charlie era în liga mică. Red, la fel. Dar toată lumea vorbea despre Joe. Scriam despre un meci din play-off în mai 1968, la Searcy, iar el a lovit o minge care a ajuns pe un autobuz școlar, într-o parcare la peste o sută de metri. Poți să-ți imaginezi? Un copil de șaisprezece ani lovise mingea la peste o sută de metri; cu lemn, nu cu aluminiu. Căutătorii de talente salivau și dădeau din cap nevenindu-le să creadă. Destul de uimitor.

— Clarence, cina este gata, strigă Fay din pridvor.

Nu am ezitat. Trecuseră cel puțin opt ore de la sendvișul cu carne de porc la grătar. Sub un ventilator de tavan, Fay aranjase frumos masa, mică și rotundă, cu flori proaspăt tăiate, puse într-o vază, în centru. Era un castron mare cu salată de

roșii, castraveți și ceapă și un altul cu piure și vinete la grătar peste orez brun. Făcu un semn spre mâncare și spuse:

— Acum două ore toate acestea erau încă pe vrejuri.

Am trecut bolurile de la unul la altul și am început să mâncăm. M-am simțit obligat să fac cel puțin un minim efort de a discuta despre arta ei, dar m-am decis să renunț. O astfel de vizită era unică și voiam să vorbesc despre Joe Castle. După puțină pălăvrăgeală despre soția mea, fiicele noastre și locul de muncă, am reușit să readuc discuția spre ce mă interesa.

— Cum a fost în 1970, când se apropia selecția? am întrebat eu.

Clarence mestecă, înghiți, luă o gură de apă și spuse:

— Destul de ciudat. Am crezut că el urma să fie prima alegere în selecții, cel puțin asta era ceea ce spuneau căutătorii de talente de doi ani.

— Orașul credea că el era pe cale să se îmbogățească, adăugă Fay.

— Banii primiți pe vremea aceea pentru alegerea timpurie se învârteau în jurul a o sută de mii de dolari. În caz că n-ai observat, acesta este un oraș mic. Oamenii discutau deschis despre ce va face Joe cu banii. Atunci s-a întâmplat ceva ciudat. La sfârșitul lunii mai, Calico Rock juca în finala campionatului statal, la Jonesboro, iar Joe avusese două jocuri proaste. Nu mai avusese un joc prost de zece ani, apoi pac, două la rând. Unii s-au speriat, cred. Cei de la Cubs l-au luat în al doilea sezon, i-au oferit cincizeci de mii de dolari și asta a fost.

— Ce s-a întâmplat cu banii? am întrebat.

— A dat 5.000 de dolari la biserică, spuse Fay, și 5.000 la liceu, nu, Clarence?

— Da. Alți 5.000 de dolari i-a dat ca să repare parcul Little League, unde jucase atât de multe

jocuri. Se spunea că a plătit ipoteca la casa părinților săi, care nu a costat însă prea mult.

— Nici un Corvette nou și strălucitor? am întrebat.

— O, nu. A plătit 2.000 de dolari pentru camioneta Ford a lui Hank Thatcher. Hank tocmai murise, iar soția sa scosese la vânzare o parte din lucrurile lui. Ea nu voia camioneta, așa că Joe a cumpărat-o.

Mi-am reamintit de ce nu vreau să trăiesc într-un orășel. Astfel de detalii personale nu s-ar fi discutat, din câte știam eu, într-un oraș mare.

Nu-mi aminteam ultima dată când mai mâncasem legume așa de gustoase ca ale lui Fay. Sara gătea mâncare sănătoasă, dar nu mai gustasem piure și vinete ca acelea.

— Delicios, am spus pentru a doua sau a treia oară.

— Mulțumesc, răspunse Fay cu grație.

Am observat că mânca foarte puțin. Clarence înghițea hrana cu apă, dar ginul cu lămâie era încă aproape. Două bărci de pescuit pluteau în liniște pe râu și se îndreptau spre docurile aflate mai jos de podul din distanță. Conversația noastră o coti spre sora lui Fay, care era pe moarte, bolnavă de cancer, în Missouri și pe care voia s-o viziteze în weekend. Discuția despre cancer aduse vorba de tatăl meu.

— Când a fost diagnosticat? întreabă Fay.

— Săptămâna trecută. E în ultima fază, mai are doar câteva luni, poate săptămâni.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— L-ai văzut? întrebă Clarence.

— Nu, mă duc mâine. Așa cum am spus, nu suntem apropiați; aproape deloc. Nu am fost niciodată. El a părăsit familia atunci când cariera în baseball a apus și s-a recăsătorit destul de repede. Nu este o persoană plăcută, Clarence, nu e genul de om cu care ai vrea să-ți petreci timpul.

— Te cred. Am citit un articol despre el, cu ani în urmă. După baseball, a încercat să devină

jucător de golf, dar nu a reușit nimic. Se pare că a ajuns să lucreze în domeniul imobiliar în Orlando, dar nu i-a mers bine. Încă susținea că nu aruncase în Joe, dar cel care scrisese articolul fusese sceptic. Cred că suntem cu toții sceptici.

— Tu ar trebui să fii, am zis eu.

— De ce?

M-am șters la gură cu un șervețel din pânză.

— Pentru că a aruncat în Joe. Știu că a făcut-o. A negat timp de treizeci de ani, dar știu adevărul.

Urmă o pauză lungă timp în care ne-am uitat la mâncare și am ascultat zgomotul produs de ventilatorul vechi din tavan. În cele din urmă, Clarence ridică paharul cu gin și lămâie și luă o înghițitură. Își linse buzele, plescăi și spuse:

— Nu ai idee cât de încântați am fost, cât de mult a însemnat el pentru acest oraș și mai ales pentru familie. După ce dăduse naștere la atât de mulți jucători mari, un Castle reușise în sfârșit.

— Aș vrea să pot spune că-mi pare rău.

— Nu poți. În plus, a fost acum treizeci de ani.

— O mulțime de timp, observă Fay, care se uita în jos la râu.

Poate că trecuse multă vreme, dar nu fusese uitat niciodată.

— Nu cred că erai acolo, zise Clarence.

— Ba da. 24 august, 1973. Stadionul Shea.

12

Tata nu era în toane bune când a plecat de acasă.

I-am făcut câteva apropouri ca să mă ia cu el la stadion, dar nu m-a luat în seamă. Ziarele din New York erau necruțătoare cu privire la meci, iar un reporter, criticul cel mai aprig al tatălui meu, descrisese întâlnirea drept „un contrast între tinerețe și bătrânețe. Warren Tracey, în vârstă de treizeci și patru de ani, față în față cu Joe Castle, cea mai strălucitoare stea tânără din baseball de la apariția lui Mickey Mantle, în 1951".

Jill era departe, într-o tabără în Catskills. Am convins-o pe mama să plecăm mai devreme spre oraș. Voiam să urmăresc antrenamentul de lovituri și mai ales să îl văd pentru prima oară în carne și oase pe Joe Castle. Am ieșit de la metrou la patru și jumătate după-amiaza, cu două ore și jumătate înainte de prima aruncare, iar atmosfera din afara stadionului Shea era electrizantă. Eram surprins de numărul de fani Cubs, majoritatea purtând tricouri albe cu numărul 15 pe spate. Erau familii care se purtau civilizat, dar mulți erau bărbați tineri, în găști, care se plimbau de colo-colo precum golanii, strigau, beau bere și căutau să creeze probleme. Și au reușit. Fanii din New York nu erau deloc timizi și rareori se dădeau înapoi de la o provocare. Înainte de a intra pe stadion, am văzut poliția care intervenea în conflicte.

— Dezgustător, mi-a spus mama.

Era ultima ei vizită la un stadion.

Stadionul Shea avea cincizeci și cinci de mii de locuri, și era pe trei sferturi plin când ne-am instalat la locurile noastre. Cubs se antrena la lovituri și în jurul cuștii de lângă cea de-a patra bază era mare vânzoleală. Ron Santo, Billy Williams, Jose Cardenal și Rick Monday stăteau împreună și, în timp ce făceau cu rândul, l-am căutat din priviri până când l-am zărit. Când s-a

întors să alerge după o minge, am văzut numele Castle pe spatele tricoului albastru. Prinsese mingea lângă linia de fault a terenului din dreapta și o mie de copii țipară pentru un autograf. Zâmbi, făcu cu mâna și alergă la un grup de jucători Cubs din centru-dreapta, care probabil vorbeau despre femeile din tribune.

Citisem multe despre Joe Castle. Când era în liceu, unii dintre căutătorii de talente își făceau griji că era prea slab. Cântărea 77 de kilograme la optsprezece ani, iar acest lucru îi deranja pe unii dintre specialiști. Cu toate acestea, fusese citat tatăl său care declarase: „Nici măcar nu s-a ras până acum. Lăsați băiatul să crească". Și avusese dreptate. În liga mică, Joe se mai împlinise datorită unei combinații de evoluție naturală și ore petrecute în sala de forță. Avea umeri largi și o talie de 84 de centimetri. Purta pantalonii de joc mulați, iar într-un articol din *Tribune* apăruse bârfa că primea o avalanșă de scrisori provocatoare de la femei din întreaga țară.

Mă uitam cum părea să zboare pe teren în timp ce bâtele loveau, iar mingile se împrăștiau peste tot. L-am văzut pe tata pe banca de rezerve de la Mets, în ritualul lui de dinainte de meci. Era mult prea devreme ca să se îndrepte spre teren să-și facă exercițiile de încălzire. Ciudat însă că era pe banca de rezerve. De obicei, cu două ore înainte de meci era în vestiar și i se făcea masaj de către un antrenor. Abia cu nouăzeci de minute înainte își punea echipamentul. Cu șaptezeci și cinci de minute înainte ieșea din vestiar, se ducea spre banca de rezerve și apoi spre încălzire, cu capul în jos, refuzând să arunce vreo privire către banca echipei adverse. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai ciudat. Jucătorii de baseball, mai ales aruncătorii, erau fanatici cu privire la ritualurile lor. Tatăl meu avea trei la unu în ultimele șase meciuri, iar cu patru zile înainte

aruncase, probabil, în cel mai bun jocul al său din ultimii cinci ani. De ce ar fi schimbat lucrurile?

Mama mi-a cumpărat un program suvenir, apoi niște înghețată, și am stat de vorbă cu fanii din jurul meu. În cele din urmă, Joe s-a dus pe banca de rezerve de la Cubs, în direcția opusă locului în care stăteam. Își luă bâta, își puse casca și începu să se încălzească. Ca să stea cât mai departe de tribune, rămase aproape de cușca pentru lovituri. Când veni rândul lui, intră, lovi ușor câteva mingi, apoi începu să le arunce peste tot. Corpurile se mutară mai aproape de cușcă. Fotografii se chinuiau să prindă un loc bun și apăsau pe declanșatoare.

În runda a doua lovi cu mai multă putere, iar mingile ajunseră din ce în ce mai departe. Dădu tot ce avea mai bun în runda a treia, din ambele laturi ale bazei, și trimise cinci bombe direct în tribune, unde sute de copii se luptară să obțină suvenirele. Fanii Cubs țipau la fiecare lovitură, și aș fi aplaudat și eu, dar eram în tribunele fanilor Mets; în plus, tata era aruncătorul din echipa adversă și nu se cădea.

Când păși pe movilă, la începutul primei reprize, fanii îi făcură o primire zgomotoasă. Nu era niciun loc gol pe stadion și timp de peste o oră fanii Cubs și Mets strigaseră când unii, când alții. Când Rick Monday ieși pentru prima aruncare, stadionul vui din nou. Două aruncări mai târziu, Glenn Beckert apăru pe terenul din dreapta, iar Warren Tracey era în trecere. Crainicul spuse:

— Acum, la lovituri și la prima bază, numărul 15, Joe Castle.

Am tras adânc aer în piept și am început să-mi rod unghiile. Voiam să mă uit, apoi am vrut să închid ochii și doar să ascult. Mama m-a bătut ușor pe genunchi. Am invidiat-o pentru detașarea ei. În acel moment crucial din viața mea, din viața soțului ei și a nenumăraților fani Mets și Cubs din întreaga țară, în acel moment minunat,

supraîncărcat, din istoria baseballului, mamei mele nici că-i păsa ce avea să se întâmple în continuare.

Deloc surprinzător, prima aruncare fu una înaltă și foarte aproape. Joe, care lovea cu stânga, se feri, dar nu căzu; și nici nu se uită urât la tata. Fusese o minge care pur și simplu îl șterse. Bine ați venit la New York! A doua aruncare, care păru joasă, fu un strike, dar Joe nu reacționă. A treia aruncare fu o minge rapidă pe care el o lovi și o trimise în tribunele de lângă noi. A patra fu joasă și pe interior. A cincea fu o aruncare cu efect care îl păcăli pe Joe, dar reuși să o trimită în out.

Îmi țineam răsuflarea la fiecare aruncare. Mă rugam pentru o aruncare reușită și mă rugam pentru un home run. De ce nu le puteam avea pe amândouă? O reușită pentru tatăl meu, un home run mai târziu pentru Joe, și tot așa? În baseball, ai mereu a doua șansă, nu? Mă gândeam la aceste lucruri între aruncări, eram cu nervii la pământ.

A șasea aruncare fu o minge curbată, care sări în țărână. Trei mingi[22] și două strike-uri. Urma Billy Williams. Stadionul Shea se clătina. Cubs avea zece meciuri pe primul loc. Mets avea zece jocuri în urmă, dar câștigau. Tata versus eroul meu.

Joe trimise în out următoarele opt aruncări pe măsură ce loviturile se transformau într-un duel dramatic, niciunul dintre jucători nu ceda un centimetru. Warren Tracey nu avea de gând să-i permită lui Joe să facă un walk. Iar Joe Castle nu avea de gând să permită un strike. A cincisprezecea aruncare fu una rapidă care păru joasă, dar în clipa următoare, Joe își mișcă bâta, ridică mingea și o trimise spre centru din dreapta, unde lovi peretele la zece metri înălțime. Nu știu din ce motiv, când mi-am dat seama că mingea era departe m-am uitat înapoi la movilă, la tatăl meu. Nu-și luă ochii de la Joe, în timp ce acesta înconjura prima bază, iar când mingea trecu de gard, Joe făcu un semn cu pumnul, victorios. Nu

fusese nimic obraznic sau exagerat la gestul lui, nimic menit să-l enerveze pe aruncător.

Dar îl cunoșteam pe tata și știam că urmau probleme.

Joe reuși un home run – cel cu numărul douăzeci și unu din treizeci și opt de partide, și avea să fie ultimul din cariera lui.

*

Scorul era strâns, 1 la 1, când Joe se îndreptă spre bază, la începutul reprizei a treia. Prima aruncare fu o minge rapidă în exterior și când am văzut-o, am știut ce se va întâmpla în continuare. A doua aruncare fu exact ca și prima, puternică și la jumătate de metru de bază. Am vrut să mă ridic și să țip: „Ai grijă, Joe!”, dar nu m-am putut mișca. În timp ce tata stătea pe movilă și se uita la Jerry Grote, inima mi-a înghețat și nu am mai putut să respir. Am reușit să-i spun mamei:

— O să-l lovească.

Mingea se duse direct în casca lui Joe și timp de o secundă, una înspăimântătoare, despre care fanii și reporterii aveau să discute, să dezbată și să analizeze decenii bune, Joe nu se mișcă. Pierdu mingea. Dintr-un motiv pe care nimeni, mai ales Joe, nu avea să-l înțeleagă vreodată sau să fie în măsură să explice ori să redea cele întâmplate, pierdu pur și simplu mingea din vedere. Declarase că preferase să lovească dinspre stânga pentru că i se părea că ochiul său drept vedea mai repede aruncările, dar în acea fracțiune de secundă crucială nu reuși acest lucru. Poate că de vină fusese ceva aflat dincolo de peretele terenului din centru. Poate o ușoară schimbare de lumină. Se putea să fi pierdut din vedere mingea când aceasta trecuse de echipamentul alb al tatălui meu și baza a patra. Poate fusese distras de mișcările lui Felix Millan, al doilea apărător. Nimeni nu avea să știe, pentru că Joe nu a vorbit niciodată despre asta.

Sunetul unei mingi de baseball din piele care lovește o cască de plastic este de neuitat. Îl auzisem de mai multe ori în meciurile mele, inclusiv de două ori când nimerisem neintenționat lovitorii. Îl auzisem cu o lună în urmă, tot pe Shea, când Bud Harrelson fusese lovit. Îl auzisem în vară, la un meci de liga mică la care m-am dus cu Tom Sabbatini și cu tatăl lui. Nu era un zgomot ascuțit, ci semăna mai mult cu o izbitură înfundată a unui obiect ce se lovea de o suprafață dură. Era îndeajuns de înspăimântător, dar oferea convingerea imediată că datorită căștii fusese împiedicată o rănire gravă.

Nu s-a auzit doar cum Joe fusese lovit. Ceea ce am auzit fu o bufnitură dureroasă, de carne și oase lovite. Cei din mulțime care ne aflam suficient de aproape ca să putem auzi sunetul nu aveam să-l uităm niciodată.

Îl pot auzi chiar și acum.

Mingea îl lovi în colțul ochiului drept. Îi aruncă pe jos casca, iar el căzu pe spate. Se sprijini cu mâinile și se opri o secundă înainte de a leșina. Am atât de multe amintiri amestecate despre ce s-a întâmplat apoi.

Mulțimea era uluită. Am auzit icnete și o mulțime de „O, Dumnezeule!”. Arbitrul de la baza a patra făcu semn pentru ajutor. Jerry Grote stătea neputincios deasupra lui Joe. Banca de rezerve de la Cubs era gata să explodeze; câțiva jucători ieșiră din adăpost, țipând și blestemând spre Warren Tracey. Fanii Cubs huiduiau tare. Fanii Mets rămaseră tăcuți. Tata se îndreptă încet spre spatele movilei, își scoase mănușa, își puse mâinile în șold și se uită la a patra bază. Îl uram.

În timp ce antrenorii se înghesuiră lângă Joe și noi așteptam cu toții, am închis ochii și m-am rugat să se ridice. Mi-a venit să-l prind pe tatăl meu și să-i înroșesc fața de sânge la fel ca a lui Dutch Patton. Mama se holba la teren, fără să-i

vină să creadă, apoi se uită spre mine. Ochii îmi erau umezi de lacrimi.

Minutele treceau, iar Joe nu se ridica. I-am văzut crampoanele și o parte din uniformă, de la genunchi în jos, iar la un moment dat părea să aibă spasme, ca și cum trupul lui era într-un fel de criză. Fanii Cubs începură să arunce diverse lucruri spre teren, iar cei de la pază se grăbiră să intervină. Jerry Grote se duse la movilă și se alătură aruncătorilor lui. M-am uitat atent la tata și la un moment dat am văzut ceva ce nu m-a surprins. În timp ce Joe stătea întins pe spate, inconștient, grav rănit, cu convulsii, l-am văzut zâmbind.

O poartă se deschise lângă terenul din dreapta și apăru o ambulanță. Se opri lângă platou, scoaseră o targă, iar medicii și antrenorii deveniră, brusc, mai agitați. Oricare fusese starea lui Joe, aceasta se înrăutățea. Îl urcară repede în ambulanță și accelerară. Cincizeci și cinci de mii de fani aplaudau, însă Joe nu auzi nimic.

În timpul pauzei, cei de la Cubs avură timp să-și revizuiască opțiunile. Warren Tracey avusese trei reușite în trei aruncări directe la sfârșitul reprizei a doua, așa că avea să joace ca lovitor abia în repriza a cincea. Ținând cont că Ferguson Jenkins urma să arunce pentru Cubs, nimeni din lumea de baseballului nu se îndoia că tata era pe cale să fie lovit. Represaliile nu aveau să întârzie și, speram, cel puțin pentru Cubs, brutale și dureroase.

Era, totuși, posibil ca Yogi Berra să se decidă să-l retragă pe Tracey, încercând să prevină astfel răzbunarea. Cei de la Cubs mai puteau încerca așa ceva la finalul celei de-a treia reprize, când puteau pune jos unul sau doi lovitori. Acest lucru putea duce, mai mult ca sigur, la o încăierare generală, ceea ce era exact ce-și doreau cei de la Cubs în timp ce se uitau la steaua lor care părăsea terenul în ambulanță. Problema cu bătaia generală era că

ținta lor principală ar fi rămas ascunsă pe banca de rezerve.

Ceea ce doreau cei de la Cubs era capul lui Warren Tracey, iar managerul, Whitey Lockman, veni cu soluția perfectă. Pentru a-l înlocui pe Joe, Lockman introduse un jucător de rezervă pe nume Razor Ruffin, un puști dur, negru, din Memphis, de unde scăpase datorită fotbalului și baseballului la Michigan State. Era solid și putea alerga precum un cerb, dar cei de la Cubs știau că avea probleme la aruncările cu mâna stângă. Intră pe teren și începu să se încălzească la prima bază.

Accidentarea lui Joe Castle cauzase o întârziere de treizeci de minute, iar după ce acesta fu preluat, arbitrul îi permise lui Warren Tracey câteva aruncări de încălzire. Cei de pe stadion erau dezamăgiți. Fanii lui Mets erau neliniștiți, iar cei de la Cubs erau epuizați de cât urlaseră și huiduiseră. Billy Williams urcă pe platou din partea stângă. Williams, cel care avea să ajungă mai târziu în Hall of Fame, era un tip relaxat, dar în acel moment orice aruncare cât de aproape de cap avea să creeze probleme. Razor Ruffin avansă, dar rămase aproape de bază. Era în joc pentru a lupta, nu pentru a fura.

Primele aruncări ale lui Tracey ieșiră afară. Își pierduse ritmul și azvârlea, nu arunca. Cu doi la doi, Williams lovi o minge leneșă spre centru, o a treia încercare ușoară. Când deveni evident că mingea va fi prinsă de Don Hahn, Razor Ruffin se îndreptă spre movilă. În timp ce Warren Tracey urmări mingea care era încă în aer, Ruffin se repezi în spatele genunchilor și-l trânti la jumătatea drumului spre bază. Ruffin se năpusti apoi asupra lui cu pumnii. Cei din Cubs, care, desigur, știau planul, lansară un atac asupra lui Tracey și a lui Jerry Grote. Restul jucătorilor de la Mets se aflau la câțiva pași în spate și în câteva secunde, unul dintre cele mai urâte incidente din baseball era în toi.

Se cărau pumni și se reglau conturi. Corpurile se loveau de gazon, în timp ce cincizeci de sportivi masivi loveau cu pumnii și picioarele și încercau să se omoare unul pe altul cu mâinile goale. În partea de jos a grămezii, Razor Ruffin și Warren Tracey erau încă încleștați, sufocându-se, încercând să-și rupă oasele și să verse sânge.

Arbitrii erau neputincioși. Cei de la pază intrară pe teren. În mod normal, antrenorii trebuiau să încerce să-i despartă pe jucători, dar nu și în acel moment. În timp ce încăierarea continua, fanii înnebuneau, iar stadionul Shea era pe punctul de a deveni scena unei revolte generale.

Domni haosul până când câțiva dintre veteranii ambelor echipe – Ron Santo, Rusty Staub, Billy Williams și Tom Seaver – reușiră să-și scoată coechipierii din încăierare. Când grămada se sparse, Warren Tracey se ridică cu nasul spart și arătă cu degetul spre un jucător de la Cubs. Arbitrii îl împinseră, iar doi dintre coechipierii lui îl târâră spre banca de rezerve. Blestema, striga și sângera, apoi dispăru. Se făcu, în cele din urmă, ordine. Ambii manageri, împreună cu Tracey, Ruffin și alți șase sportivi fură scoși de pe teren.

*

Până când jocul fu reluat, am fost prea șocat să mai gândesc clar. Asistasem la un coșmar – lovirea înspăimântătoare a lui Joe Castle, urmată de șocul emoțional de a-mi vedea tatăl bătut de o întreagă echipă. Mama se săturase.

— Aș vrea să plec, mi-a șoptit.

— Și eu, am spus.

Am mers acasă cu trenul, fără să spunem un cuvânt. M-am dus în camera mea și m-am băgat în pat. Nu am pornit televizorul, deși voiam cu disperare să aflu ceva despre starea lui Joe. Eram hotărât să nu adorm pentru că voiam să știu dacă tata avea să se întoarcă acasă în acea noapte. M-am

îndoit de acest lucru și am avut dreptate. La scurt timp înainte de miezul nopții, a sunat telefonul, iar mama a răspuns. O voce de bărbat amenință că îl omoară pe Warren Tracey și că ne dă foc la casă. Mama a sunat la poliție, iar la ora două dimineața stăteam de vorbă cu un ofițer la masa din bucătărie.

Acela a fost primul dintr-o lungă serie de apeluri amenințătoare. În următoarele luni am trăit cu frică și, bineînțeles, tatăl meu a fost rareori acasă pentru a ne proteja.

La vârsta de unsprezece ani am vrut să-mi schimb numele.

13

Țânțarii ne-au găsit, așa că ne-am retras de pe verandă. Fay ne-a servit căpșuni și frișcă și un ceai ciudat din plante în biblioteca aglomerată. Din tavan și până la podea, pereții erau acoperiți cu rânduri de cărți și mai erau câteva teancuri frumos așezate în jurul unui birou vechi. Erau cărți peste tot prin casă, acoperite cu praf și înghesuite pe rafturi uzate, iar totul semăna cu un anticariat. Familiei Rook îi plăcea să citească și să converseze. Vorbisem destul de mult și voiam să ascult o vreme.

— Am ascultat meciul pe verandă, nu-i așa, Fay? întreabă Clarence.

— Da, în față. Nu-l voi uita niciodată.

Încet, încet, mi-am dat seama că Fay știa aproape la fel de mult despre meci ca și Clarence.

— Foarte trist.

— Vince Lloyd și Lou Boudreau păreau să fi știut imediat că Joe nu avea să se ridice. Lou numise lovitura beanball[23], pentru că Joe reușise un home run. Așa că am așteptat și am așteptat, iar între timp, ei au umplut spațiul de emisie cu unele cercetări. Warren Tracey conducea în Liga Națională la numărul de mingi aruncate în lovitori în 1972 și era pe aproape și în 1973. Lou îl numise „vânător de capete", printre altele. Amândoi erau de acord că Joe păruse să înghețe când mingea fusese lansată. Îți puteai da seama după tonul lor că situația era destul de sumbră.

— Joe a vorbit vreodată despre asta pe aici? am întrebat. Nu oficial, dar cu prietenii sau cu frații lui…

— Din câte știu eu, nu, răspunse Clarence. Câțiva ani mai târziu, un reporter din Little Rock… de la *Democrat* sau de la *Gazette,* Fay?

— Cred că era de la *Gazette,* spuse ea. Este într-unul dintre carnetele tale.

— Acest tip a venit și a reușit să obțină o întrevedere cu Charlie și Red. Le-a pus întrebări legate de viața lui Joe și așa mai departe. De asemenea, a întrebat despre lovitura primită de el, și i-au spus că pur și simplu Joe nu-și amintește. A fost singura dată când familia a vorbit despre asta. Trebuie să fi fost acum douăzeci de ani.

— Este vorba de leziuni ale creierului? am întrebat.

Clarence și Fay se uitară unul la altul și părea evident că erau unele lucruri pe care nu voiau să le discute în prezența mea.

— Eu nu cred asta, spuse el în cele din urmă, dar el nu e sută la sută în regulă.

Fay spuse:

— Clarence este unul dintre puținii localnici cu care Joe vorbește. Nu au o conversație în sensul obișnuit al cuvântului, dar Joe l-a plăcut întotdeauna pe Clarence și cel puțin îi acceptă prezența.

— Cred că nimeni, în afară de mama lui, nu știe ce se petrece cu adevărat în mintea lui, zise Clarence.

— Locuiește cu ea?

— Da, la trei străzi distanță.

Era aproape zece seara, iar Fay se pregătea de culcare. Adună vasele, îmi arătă unde urma să dorm și îmi ură noapte bună. De îndată ce plecă, Clarence spuse:

— Am nevoie de un mic digestiv. Tu?

Din câte mi-am dat seama, Clarence era treaz. Nu-și terminase ginul cu lămâie la cină și nu prezenta niciun semn de amețeală. Același lucru era valabil și pentru mine. Ultima gură de alcool și ultima înghițitură de gin cu lămâie din viața mea – o luasem cu două ore mai înainte. Ceasul meu biologic funcționa pe ora de munte, cu o oră în urma statului Arkansas, așa că nu-mi era încă somn. Și voiam să-l ascult pe Clarence.

— Cum ar fi? am întrebat.

El era deja în picioare și ieșea cu pas greoi din cameră.

— Coniac Ozark din piersici, spuse și dispăru.

Era un lichid limpede, cu o tentă ușor chihlimbarie. Turnă dintr-o sticlă cu aspect sinistru în două păhărușe mici. Când se așeză, am ciocnit, iar el a spus:

— Noroc! Acum, fii atent. Trebuie să sorbi foarte încet la început.

Așa am făcut. Nici măcar o torță nu mi-ar fi putut arde așa de tare buzele și limba. Mi-am păstrat expresia impasibilă și am reușit să înghit, iar flăcările mi-au ars esofagul până când ultima picătură mi-a atins pe nepregătite stomacul. El m-a privit cu atenție așteptând o reacție comică, iar când a văzut că mi-am păstrat calmul mi-a spus:

— Nu-i rău, nu-i așa?

— Ce-i asta, benzină?

— E un produs local, făcut la una dintre cele mai bune distilerii.

— Neimpozitată, presupun.

— Neimpozitată și ilegală, spuse el și luă o înghițitură.

— Credeam că alcoolul de contrabandă provoacă orbire și boli de ficat.

— Se poate, dar trebuie să cunoști sursa. Asta e o marfă bună, una dintre cele mai bune… ușoară, gustoasă și aproape inofensivă.

Inofensivă? Degetele de la picioare îmi ardeau. Ca fiu al unui alcoolic violent, nu am fost niciodată atras de băutură, iar după o seară cu gin cu lămâie și coniac de contrabandă, mi-am dat seama cât de înțelept am fost.

— Sorbitura a doua este mai ușoară, iar a treia e cea mai bună, zise el.

Am mai luat o înghițitură mică și a ars mai puțin, probabil din cauza țesutului cicatrizat lăsat în urmă de prima.

— Ia zi, Paul, de unde ai știut că tatăl tău îl va lovi pe Joe? întrebă el în timp ce se întindea după

pipă și punga cu tutun.

— E o poveste lungă, am răspuns, încercând să-mi simt limba.

El zâmbi și desfăcu brațele.

— Avem toată noaptea. De obicei, citesc până la miezul nopții și dorm până la opt.

Am luat a treia înghițitură și chiar am simțit o ușoară aromă de piersici.

— Era de modă veche. În cazul în care un lovitor reușește un home run, câștigă duelul. Răsplata lui este evidentă; nu mai obține nimic. E un păcat să insulți în vreun fel aruncătorul. Să stea în picioare la platou, să-și vânture bâta, să zăbovească în jurul bazelor ca să atragă atenția și mai ales să arate un semn de mulțumire de sine și de emoție… Nu, domnule. Lovitorul câștigă, încercuiește repede bazele și se duce pe banca de rezerve. În caz contrar, plătește. Dacă un lovitor face un gest cât de mic de bravadă, atunci aruncătorul are dreptul să-l doboare. Este din codul vechi, iar tata ajurat să-l respecte.

— Asta nu mai ține în meciurile de azi, spuse Clarence și suflă un nor de fum.

— N-am de unde să știu, Clarence. N-am mai văzut un meci de treizeci de ani.

— Așadar, Joe a făcut ceva care l-a enervat pe Warren Tracey? Ai fost acolo. Vince Lloyd și Lou Boudreau au repetat că Joe n-a făcut nimic rău.

— Ei bine, răspunsul oficial este nu. Nu, pentru că Warren a susținut imediat că a fost un accident, că nu a aruncat intenționat în Joe, că i-a scăpat mingea. Cred că în clipa în care și-a dat seama că Joe era grav rănit, Warren a schimbat foaia și a început să mintă.

— Pari foarte sigur de asta.

— Când eram doar un băiețel, la cinci sau șase ani, am decis să mă fac aruncător pentru că și tata era aruncător. Am fost destul de bun și din ce în ce mai bun pe măsură ce am crescut. Nu am beneficiat de prea mult antrenament în curtea din

spate pentru că el era rareori acasă, dar am locuit în aceeași casă, iar unele dintre ideile sale mi-au intrat în cap, cred. Odată aruncam, iar un băiat a reușit un home run, o reușită bună, și a dansat și a strigat în jurul bazelor. Tata era acolo, ceea ce se întâmpla foarte rar, iar data următoare când a fost rândul puștiului tata mi-a strigat: „Lovește-l, Paul”. Aveam unsprezece ani și nu am vrut să lovesc pe nimeni. Copilul a scăpat. Tata a fost furios. După joc ne-am certat rău. M-a pălmuit în curte și mi-a spus că nu voi reuși niciodată pentru că sunt un laș căruia îi e frică să arunce într-un adversar. Era un om rău, Clarence.

Altă sorbitură, alt nor de fum.

— Și mâine te duci să-l vezi?

— Da, pentru prima oară după mulți ani.

— Și crezi că-l poți convinge să vină aici, în Calico Rock?

— Nu știu, dar o să încerc.

— Mi se pare dificil.

— Am un plan. S-ar putea să nu meargă, dar încerc.

Turnă încă puțin alcool de contrabandă. După câteva minute am început să mă simt amețit.

— Chestia asta te amețește și pe tine? am întrebat.

— Sigur. O să dormi ca un prunc.

— Am plecat. Mersi.

M-am dus la culcare în camera de oaspeți, sub zumzetul și briza unui ventilator de tavan, la doar trei străzi distanță de casa unde locuia Joe Castle cu mama lui. Ultima dată când îl văzusem ieșea de pe teren pe o targă și se ducea departe, la un spital din New York City, lăsând în urmă pentru totdeauna strălucirea jocului său, visele fanilor și o carieră promițătoare care nu s-a mai realizat.

*

Fay era absorbită de munca ei la șevalet când mi-am luat la revedere. I-am mulțumit pentru ospitalitate, iar ea mi-a zis că acea cameră este întotdeauna disponibilă. L-am urmat pe Clarence înapoi pe Main Street, unde am parcat și am mers pe jos până la băcănia Evans. De cum am intrat, mi-a spus:

— E mai bine să-ți păstrezi numele Paul Casey, e mai sigur.

Nicio problemă. Mă folosisem de acel pseudonim de mai multe ori decât își putea el imagina.

Cafeneaua era plină de clientela obișnuită de dimineață, toți bărbați, iar Clarence vorbi cu câțiva în timp ce ne apropiam de o masă din spate. Am reușit să evit să mă prezint. Evident, Clarence era vegetarian numai acasă, pentru că Fay era responsabilă cu meniul. Departe de ea, el comandă ouă și șuncă, iar eu am făcut la fel. În timp ce așteptam mâncarea, am băut cafea și am ascultat conversațiile entuziaste din jurul nostru. La o masă lungă de lângă fereastra din față, un grup de pensionari discutau despre războiul din Irak. Aveau păreri ferme și nu le păsa că îi mai auzea și altcineva din cafenea.

— Cred că este un orășel în mare parte conservator, i-am zis lui Clarence.

— O, da, dar de obicei e împărțit în timpul alegerilor. Izard County este alb, dar mai sunt încă o mulțime de democrați de-ai tăi de pe vremea lui Roosevelt. Sunt cunoscuți sub numele de „democrați prin cablu”.

— Asta-i ceva nou.

— Energie electrică rurală, adusă de New Deal[24].

— De ce este tot ținutul alb?

— E ceva istoric. Nu s-a făcut niciodată agricultură importantă aici, astfel încât nu au fost sclavi. Oamenii de culoare n-au avut niciun motiv să se stabilească aici. Cred că au preferat să

meargă în altă parte, dar nu am avut niciodată probleme cu Klanul[25], dacă la asta te gândești.

— Nu, nu la asta m-am gândit.

Peretele de deasupra casei de marcat era acoperit cu rânduri de fotografii cu echipele locale – liga mică, softball, baschet de liceu – unele actuale, altele șterse de trecerea timpului. În centru era înrămată prima pagină de pe 6 august 1973 a *Sports Illustrated.* Calico Joe, Fenomenul. M-am uitat la ea și am zâmbit.

— Îmi amintesc ziua în care a venit prin poștă, am zis.

— Ca noi toți. Probabil cea mai importantă zi din istoria orașului.

— Mai vorbesc oamenii de aici despre Joe?

— Rar. Au trecut treizeci de ani. Nu-mi amintesc ultima conversație despre el.

Ouăle și șunca au sosit. Discuțiile despre război au continuat în apropiere. Am mâncat repede, am plătit nota, cu bani gheață, nu cu cardul. Nu voiam să vadă cineva numele meu. Clarence spuse că ar fi fost bine să luăm mașina lui – un Buick maro – pentru că un vehicul străin, cu plăcuțe de înmatriculare din alt stat putea stârni suspiciuni.

Deloc surprinzător, Buickul mirosea a fum de pipă stătut. Aer condiționat nu avea, așa că am mers în scurta călătorie cu mașina cu geamurile lăsate.

Liceul se afla la un kilometru și jumătate de Main Street, într-un cartier nou al orașului. Știam că Calico Rock era prea mic pentru o echipă de fotbal, așa că, atunci când am văzut lumini, am știut că terenul de baseball era aproape. În depărtare, în centrul terenului, un om tundea gazonul.

— El e, spuse Clarence.

Cursurile de toamnă nu începuseră încă, iar scaunele erau goale. Am parcat lângă o arenă veche de rodeo, am traversat strada și ne-am oprit lângă o tribună. Am urcat în rândul de sus și ne-am

așezat într-un loc umbrit din zona mică rezervată presei. Gazonul era frumos. Iarba de Bermuda era luxuriantă și verde. Orice altceva se ofilea sub soarele de august, din cauza secetei, dar gazonul lui Joe Castle era des, tuns și bine irigat. Liniile bazelor și pământul din zonele de interior erau bine greblate. Movila arăta de parcă fusese sculptată manual. O pistă de avertizare lată de trei metri, acoperită cu piatră de var spartă înconjura terenul și nu exista nicio buruiană nicăieri. Doar dincolo de gardul de sârmă, în centru stânga era o tabelă de scor mare pe care scria „Terenul lui Joe Castle" în partea de sus și „Casa Pirates" în partea de jos.

Joe era călare pe o mașină roșie de tuns iarba, cu multe lame, o mașinărie serioasă, evident construită pentru suprafețe de joc. Purta o șapcă neagră, cu cozorocul bine tras pe frunte și avea ochelari. Nu era surprinzător că se îngrășase de-a lungul anilor.

— E aici în fiecare zi? am întrebat.

— Cinci zile pe săptămână.

— E mijlocul lunii august. Nu va fi niciun meci de baseball, până… când? În martie?

— Jumătatea lui martie, dacă nu ninge.

— Și atunci, de ce tunde iarba și pregătește terenul în fiecare zi?

— Pentru că așa vrea. E treaba lui.

— E plătit?

— O, da. Joe a venit acasă chiar înainte de Crăciunul din 1973. A petrecut două luni într-un spital din New York, apoi cei de la Cubs l-au trimis cu avionul la Chicago, unde a petrecut mai multe săptămâni într-un alt spital. Red și Charlie l-au adus acasă la timp pentru Crăciun. Voia să mai joace, dar știam adevărul. Imediat după începutul noului an a avut un accident vascular cerebral, unul puternic. Era acasă, singur, și până să fie dus la spitalul din Mountain Home s-au produs unele

leziuni severe. Pe partea stângă este parțial paralizat. O să-ți dai seama de asta când merge.

— Știe că suntem aici?

— Da. Ne-a văzut când am parcat, când am traversat și ne-am așezat. Știe că vorbim despre el. Probabil că nu se va apropia suficient cât să-l salutăm, dar până diseară Red sau Charlie o să mă sune probabil, ca să știe de ce am fost aici și cu cine am fost. O să le spun că ești nepotul meu din Texas, un antrenor de baseball la un liceu care a vrut să admire terenul nostru.

— Bine. Înapoi la poveste. De ce este Joe plătit să aibă grijă de teren?

— După accidentul vascular cerebral devenise evident că era o persoană cu handicap care avea nevoie de un loc de muncă. Așadar, sistemul școlar l-a angajat ca îngrijitor, cu asigurare de sănătate și de pensii și de treizeci de ani Joe și-a îndeplinit îndatoririle. Lucrează pe teren, își face de lucru în sala de sport, iar când echipa de baseball are meci, stă aici în zona presei și se ocupă de tabela de scor.

— Ce idee minunată!

— Noi avem grijă unul de altul aici, în Calico Rock, Paul. Mai ales de Joe.

Joe termină o fâșie lungă, de la linia de fault a terenului din dreapta spre stânga, apoi se răsuci ca să înceapă alta. Mașina de tuns era aproape de pista de avertizare care înconjura terenul. N-am putut să-mi dau seama dacă lamele chiar tundeau gazonul. Iarba netăiată arăta la fel de bine ca și fâșia pe care tocmai o terminase.

— La ce te gândești? întrebă Clarence care își aprinse din nou pipa.

— La ce ar fi putut fi. Unde ar fi fost acum Joe dacă nu ar fi fost rănit. Cât de mare ar fi ajuns?

— Asta o să te înnebunească. Eu am făcut-o ani de zile, apoi mi-am dat seama că e o pierdere de timp. Povestea lui Joe Castle nu e nimic altceva decât o mare tragedie. E greu de acceptat, dar, după un timp, reușești să treci peste.

— E o idee bună ca Warren Tracey să vină aici, să se întâlnească cu Joe?

Trase din pipă, apoi expiră un nor mare de fum. Erau aproape la treizeci și două de grade și mă întrebam cum putea o persoană să se bucure când fuma pe o asemenea căldură.

— Știi, Paul, stând aici noi doi, pare imposibil ca tatăl tău să apară, să dea mâna cu Joe și să vorbească despre trecutul lor.

— Da, așa este.

— Chiar crezi că poți să-l conving să vină?

— Mă duc la el să încerc, Clarence. Cred că pot să-l conving.

— Cum?

— Șantaj.

Joe se întoarse pentru ultima fâșie de gazon. Încă nu se uitase în direcția noastră.

— Nu cred că vreau să mă amestec în asta, spuse Clarence.

— Nu, nu vrei.

Ne-am uitat și am ascultat motorul mașinii de tuns iarba. În cele din urmă, Clarence spuse:

— Da, după umila mea părere, ar însemna mult pentru Joe dacă Warren Tracey i-ar strânge mâna și i-ar cere scuze. Cei doi nu au vorbit și nu s-au întâlnit niciodată din acea seară. Mi se pare că e o idee bună. Dar cum naiba poți face asta?

— E foarte greu, Clarence. Dar am nevoie de ajutorul tău. Vreau să vorbesc cu frații lui și să rezolv problema cu ei. În caz contrar, îmi pierd timpul.

Joe parcă în zona de fault din afara liniei câmpului din stânga și opri motorul. Își trecu piciorul drept peste margine, se sprijini și sări jos. Luă un baston și se îndreptă spre o magazie. Se deplasa cu un șchiopătat pronunțat; mai mult își trăgea piciorul stâng, iar cu cel drept pășea cu pași nesiguri. Umerii i se lăsau ușor când mergea.

— Săracul, am spus.

O parte din mine mai avea puțin și plângea. Acel puști frumos, care putea zbura de la zona de casă spre prima bază în mai puțin de patru secunde, care furase baza a doua și a treia de șapte ori în treizeci și opt de meciuri, care transforma lovituri simple, leneșe, în duble palpitante, acel atlet magnific ce emana măreție la fiecare joc fusese redus la un îngrijitor olog care tundea un gazon care nu avea nevoie să fie tuns. Numai gândul… Când Joe avea treizeci de ani, în loc să fie în apogeul unei cariere magnifice, făcea exact ceea ce făcea și în acel moment.

— Foarte trist, adăugă Clarence.

Joe dispăru în magazie.

— Probabil că nu-l vom mai vedea. Cred că ar trebui să plecăm.

*

Când ne-am întors pe Main Street, Clarence acceptă să discute cu Charlie și cu Red despre posibilitatea unei întâlniri.

Am repetat ce era evident: Warren nu mai avea mult de trăit. Nu era timp de pierdut.

Am trecut pe la *Calico Rock Record* ca să bem o cafea. Ne era greu să ne spunem la revedere. Ne bucuraserăm de timpul petrecut împreună și speram sincer că ne vom reîntâlni curând. Când am ieșit din orășel nu știam dacă mă voi întoarce vreodată.

Patru ore mai târziu eram în Memphis. Am zburat prin Atlanta în drum spre Tampa, unde am închiriat o altă mașină și am condus spre Winter Haven.

14

Mult timp după ce ofițerul de poliție plecă, eu și cu mama ne-am așezat în salon și ne-am uitat la filme western. Ușile erau încuiate, jaluzelele erau trase, fiecare lumină din casă era aprinsă și, deși ofițerul promisese că va patrula pe strada noastră, tot ne era frică. Poate că ar fi trebuit să tratăm telefonul drept o glumă a unui fan Cubs supărat care găsise numărul nostru în cartea de telefon, dar părea mult mai grav. Niciodată nu mai primiserăm o astfel de amenințare și, având în vedere trauma și emoțiile din acea seară, pur și simplu nu puteam să ridicăm din umeri și să mergem la culcare.

În timpul unei pauze publicitare, mama mă întrebă:

— De unde ai știut că avea de gând să-l lovească pe Joe Castle?

Ea stătea la un capăt al canapelei, eu la celălalt. Amândoi eram încă îmbrăcați în hainele de peste zi.

— Din modul cum joacă el baseball, i-am răspuns.

— De ce permit astfel de lovituri?

— Nu știu. N-am auzit până acum un motiv bun.

— Ce prostie de sport!, zise.

Nu am contrazis-o.

Ne era teamă și pentru că Warren putea veni oricând acasă împleticindu-se și puteau începe problemele. Fusese forțat să iasă de pe teren cu nasul însângerat, deci nu fusese grav rănit în încăierare. Dar dacă nu venise acasă până la ora trei dimineața, sigur nu mai ajungea. Era, probabil, într-un bar, se lăuda cu vânătăile și cu talentul lui, și, fără îndoială, primea laude pentru victoria Mets.

Am ațipit, dar la ora șase dimineața mama m-a scuturat și mi-a spus:

— Încep știrile.

Channel 4 din Manhattan începea programul la ora șase cu știri, meteo și sport și n-au irosit prea mult timp ca să ajungă la poveste.

— O noapte violentă pe stadionul Shea, spuse reporterul, în timp ce imaginile se derulau pe ecran.

O cameră aflată undeva în apropierea băncii de rezerve a echipei Mets filmase lovitura și momentul în care Joe căzuse. Urmă o reluare cu încetinitorul și apoi încă una, iar reporterul descria în detaliu secvența. Spuse că Joe era în stare gravă la spitalul Mount Sinai din Manhattan.

Cel puțin era în viață.

Urmară imagini cu încăierarea și, la fel ca în realitate, părea să continue la nesfârșit. Pentru că fusesem martor ocular, văzusem destul. Întregul episod mi-a făcut rău, m-a deprimat și după cum aveam să-mi dau seama mai târziu, m-a întors împotriva sportului.

Când soarele era deja sus, m-am dus în capătul aleii și am luat *New York Times.* M-am uitat în sus și în jos pe stradă pentru a mă asigura că totul era în ordine, dar în acel moment nu mi-am dat seama că urma să mă uit peste umăr multe luni de atunci încolo.

Mama sorbi cafeaua și răsfoi prima secțiunea a ziarului. Eu, desigur, am citit fiecare cuvânt despre meci și toate dezbaterile legate de el. Prima pagină a secțiunii de sport avea două fotografii de mari dimensiuni. Prima era cu Joe, în secunda prăbușirii la sol, înainte de a fi înconjurat. A doua era cu un atac frumos al lui Razor Ruffin asupra tatălui meu.

Ruffin nu făcuse niciun comentariu după joc, la fel nici Warren Tracey, Yogi Berra, Whitey Lockman și oricare alt jucător sau antrenor. Nu exista însă nicio îndoială că lupta era departe de a se fi terminat. Cele două echipe se confruntaseră încă o dată la ora două în după-amiaza aceea. Medicii de la Mount Sinai nu spuneau prea multe, dar Joe era inconștient și în stare gravă.

Telefonul sună și ne-am holbat la el pentru o secundă. Am fost mai aproape, așa că am ridicat încet receptorul.

— Alo.

O voce strigă agitată:

— Warren Tracey e un om mort!

Mama deconectă rapid telefoanele.

*

Ziarele din Chicago erau revoltate. „Atacat!” era titlul de-o șchioapă din *Sun-Times,* chiar deasupra unei fotografii cu Joe Castle prăbușit pe teren, cu casca în apropiere. *Tribune* era puțin mai reținut. Titlul era: „Mets a găsit o cale de a-l opri pe Castle”.

În a doua jumătate a dimineții de sâmbătă, comisarul Bowie Kuhn se întâlni cu directorii săi în birourile din Major League Baseball, în New York City. După trecerea în revistă a imaginilor și discuțiile cu martorii oculari, îi suspendă pe Razor Ruffin și Whitey Lockman pentru zece jocuri, pe Warren Tracey pentru cinci, și pe alți opt jucători pentru trei jocuri. Biroul său emise o declarație banală prin care îi ura lui Joe Castle recuperare rapidă.

Pe stadionul Shea se vânduseră din nou toate locurile pentru jocul de sâmbătă, cu mai mulți fani Cubs puși pe harță. O fumigenă ateriză în apropierea bazei a patra, imediat după prima aruncare, a lui Tom Seaver. Jocul fu întrerupt cincisprezece minute, până ce aerul se limpezi.

Fanii Mets huiduiau, fanii Cubs înjurau, atmosfera era tensionată. Paza fusese întărită considerabil, iar polițiști în uniformă stăteau aproape umăr la umăr de-a lungul liniei de avertizare. Joe fusese lovit la a treia aruncare din repriza a treia și, cu o coordonare perfectă, o rafală de fumigene ateriză pe teren când Tom Seaver lansă a treia aruncare spre Burt Hooton de la Cubs,

la începutul celei de-a treia reprize. Începură încăierările când fanii Mets îi atacară pe cei care aruncaseră fumigenele. Au fost făcute arestări. Jocul fu întârziat pentru o jumătate de oră, în timp ce avertismentele crainicului răsunau în tribune. O situație urâtă ce se înrăutățea.

*

Am încercat să urmăresc jocul, dar nu am putut. Voiam să plec de acasă și să mă ascund la familia Sabbatini pentru câteva ore, sau câteva zile, dar mama ar fi rămas singură. Așa că am rămas în camera mea, am pornit radioul și l-am oprit și am pierdut timpul.

Când Mets se afla în oraș, iar tata era acasă, de obicei așteptam câteva zile înainte de a decupa articolele din pagina de sport pentru albumele mele. Dar mă plictiseam, iar el nu era acasă, și de fapt nu-mi mai păsa ce credea. Am stat la masa din bucătărie, am decupat cu grijă articolele din *Times,* apoi m-am dus la dulapul unde-mi țineam albumele cu tăieturi din ziare, pe cele cu fotografii și colecția de cartonașe. Le păstram în perfectă ordine și, din câte știam, nimeni nu se atinsese vreodată de ele.

Din cauza avalanșei de articole și fotografii despre debutul istoric al lui Joe Castle, rearanjasem toate materialele despre el într-un album dedicat numai lui. Singurii jucători care aveau această onoare erau Tom Seaver, Willie Mays, Hank Aaron și Catfish Hunter. Restul albumelor erau colecții de amintiri, articole și fotografii dedicate echipelor – Mets din 1973, Mets din 1972, Big Red Machine, Oakland din 1972 și așa mai departe. Cu doi ani înainte făcusem un album dedicat tatălui meu, dar pur și simplu nu aveam destul material cu care să-l umplu.

Albumul despre Joe Castle lipsea. Am căutat peste tot în dulap și în camera mea, iar când m-am asigurat că nu era acolo, m-am întins pe pat și m-am uitat în tavan. Jill era plecată în tabără, dar ea nu s-ar fi atins de nimic ce era legat de baseball. Nici mama. Casa noastră avea un subsol mare, cu o toaletă mică, o debara și mai mică și o sală mare de jocuri, cu televizor și masă de biliard. Sala de jocuri avea o ușă care dădea în curtea din spate. De multe ori, când venea acasă dimineața, tata se strecura în camera de jocuri și își pierdea cunoștința pe canapeaua îngustă. Uneori dormea acolo când era supărat pe mama. Alteori se certau acolo, departe de Jill și de mine. Deseori, în zilele în care urma să joace, își petrecea ore bune în acel loc, singur, cu storurile trase și luminile stinse, pierdut în lumea lui. Considera că sala de jocuri era teritoriul lui intim și noi nu aveam nimic împotrivă. Dacă o voia numai pentru el, noi eram fericiți să stăm departe.

Am coborât pe scară și am aprins luminile. În sala de jocuri am găsit albumul meu la un capăt al canapelei. Era deschis la fotografia care avea autograful: „Pentru Paul Tracey, cu cele mai bune urări, Joe Castle”. Alături de album era un pahar portocaliu cu însemnele Mets, paharul cu care tata bea shake-ul de banane cu exact șase ore înainte de prima sa aruncare. Avusese odată un acces de furie și spărsese vase când nu-și găsise paharul acela blestemat.

Am înghețat când am realizat ce descoperisem. Era ca și cum pătrundeam pe locul unei crime și aveam o reacție întârziată în timp ce începeam să disting adevărul. Singur în semiîntuneric, criminalul își pusese la cale fapta, în tăcere, apoi lăsase în urmă, intenționat, dovezile.

M-am dat înapoi și m-am dus la mama.

Am fost atât de zguduiți, speriați și obosiți, încât am decis să plecăm. Ne-am făcut bagajele rapid, am încuiat casa și ne-am dus la Hagerstown,

Maryland, ca să stăm cu bunicii câteva zile. Warren putea rămâne cu casa, cu amenințările cu moartea, cu toate bagajele și resturile pe care le merita. La acea vreme nu mi-am dat seama, și sunt sigur că nici mama, dar acela a fost primul nostru mare pas spre separare.

*

Mets câștigă al doilea joc al seriei în acea sâmbătă și făcu acest lucru fără a fi nevoie să se lupte pentru el. Doi aruncători fură eliminați pentru că țintiseră în lovitori, iar ambele echipe căutau motive pentru o nouă încăierare. Dar, cu atât de mulți jucători suspendați, chestiunea câștigării meciurilor deveni mai arzătoare decât războiul mingilor trimise la țintă.

Baseballul aștepta ca Joe să se trezească, să-și revină, să pună niște gheață pe vânătăi, să se întoarcă pe stadion și să continue să uimească și să bată recorduri, însă duminică dimineața era încă în comă.

Mets câștigă duminică, iar luni seara finaliză o serie de patru meciuri. Cei de la Cubs urlau în New York cu un avans de zece jocuri și ieșiră din oraș șchiopătând și resimțind deja presiunea unui alt sezon în colaps. Câștigaseră douăzeci și opt de jocuri din treizeci și opt în care Joe jucase, dar erau, evident, o altă echipă fără el.

Pe 30 august, Warren Tracey a început meciul pe Shea împotriva celor de la Pirates. Cedă o simplă lovitorului, apoi făcu walk în următoarele două. Cu bazele pline, îl lovi pe Willie Stargell în coaste. Nu fusese intenționat, dar, cu toate acestea, lui Stargell nu-i plăcuse deloc că fusese lovit, în special de către un aruncător care devenise un renumit vânător de capete în meciuri. Îi șopti ceva lui tata în timp ce înconjura încet prima bază și pentru o clipă situația fu tensionată. Arbitrii, în stare de alertă maximă, săriră și aplanară

conflictul. Următoarea lui aruncare fu o minge rapidă în mijloc, iar Ritchie Kebner o trimise o sută douăzeci de metri și reuși un grand slam[26]. Până când Yogi reuși să-l scoată din joc, Pirates avansaseră la 7 la 0 fără niciun out.

Patru zile mai târziu, pe 3 septembrie, de Ziua Muncii, tata păși pe movila de pe stadionul Busch din St. Louis și fu întâmpinat cu huiduieli furtunoase și fluierături. Reuși să reziste două reprize, walk de patru ori, nu reuși niciun strike, nu lovi pe nimeni, cedă patru run-uri, și fu rapid înlocuit la rotație. Jurnaliștii sportivi din New York cereau insistent să se renunțe de tot la el.

Joe Castle era în continuare inconștient în spitalul din New York, iar Warren Tracey era urât oriunde se ducea. Numele lui devenise toxic. Aruncările lui erau dezastruoase. Coechipierii câștigau, dar erau totodată sătui de distragerile din timpul meciurilor cauzate de el. Era evident că nu merita să fie păstrat, având în vedere necazurile pe care le provoca.

15

După primele două sau trei neveste, Warren începu să se însoare pentru bani în loc de aspect sau dorință. Una dintre soțiile sale, Florence, muri de insolație și îi lăsă o casă frumoasă și niște bani în bancă. Nu era bogat, dar trăia destul de confortabil astfel încât să evite munca și își petrecea timpul la club jucând gin rummy și golf și bând. În jurul vârstei de cincizeci și cinci de ani, cam cu zece ani în urmă, soția lui de atunci, Karen, cred, îl convinsese să se lase de alcool și de fumat. Spre meritul său, făcu acest lucru, deși sănătatea lui era deja deteriorată. Sărmana Karen! Își dădu repede seama că el era mult mai plăcut când bea. Așa că au divorțat, iar el n-a rămas prea mult timp singur și s-a însurat cu Agnes, actuala soție.

Trăiau într-una dintre acele comunități tipice din Florida, cu rânduri de case joase, moderne, așezate de-a lungul terenurilor, iazurilor și cu multă verdeață. Toată lumea avea peste șaizeci de ani și conducea o mașină de golf.

Apropo de golf. De îndată ce își încheie cariera în baseball, Warren se aruncă cu capul înainte în ceea ce spera să fie o nouă carieră sportivă. Se cuplă cu un profesionist undeva în apropiere de Sarasota și juca și se antrena ore în șir în fiecare zi. Avea treizeci și cinci de ani, iar șansele nu-i surâdeau, dar știa că nu avea nimic de pierdut. Se califică pentru Citrus Circuit, o competiție cu buget redus din sudul Floridei, un fel de ligă mică de clasa B din baseball. Câștigă al doilea campionat și îi apăru numele în *Miami Herald.* Cineva văzu acest lucru, spuse mai departe și se țesu un plan dur împotriva lui. În meciul următor, când Warren era pe cale să lovească, o gașcă de extremiști Cubs începu să-l batjocorească și să-l înjure. El se duse într-o parte, schimbă câteva cuvinte și așteptă ca oficialii să intervină. Astfel de

turnee însă nu sunt foarte securizate sau supravegheate, iar huliganii refuzară să plece. Când mingea lui ateriză într-un mic lac, fanii Cubs începură să urle de bucurie. L-au urmat de la gaură la gaură, iar el nu reuși mare lucru în acel meci.

Capacitatea de concentrare a unui jucător de golf este fragilă – dovadă normele stricte privind comportamentul fanilor la un eveniment din PGA[27]. Warren însă era departe de PGA, iar Circuit Citrus nu însemna mare lucru pentru a controla câțiva fani. Ei l-au urmărit pe Warren Tracey și ori de câte ori juca îl așteptau în ambuscadă, într-un turneu realiză câte un birdie[28], la primele trei găuri, în tăcere, apoi fu agresat verbal de mai mulți băieți puși pe harță, în timp ce se apropia de căsuța cu numărul patru, care delimita zona de joc.

Scorul lui continuă să crească, împreună cu tensiunea arterială, iar când lovi mingea spre 88, în runda a doua al celui de-al cincilea turneu al său, renunță.

Evident, erau o mulțime de fani Cubs în Florida și, de-a lungul anilor, Warren avu o serie de confruntări cu aceștia pe terenurile de golf. Fu implicat, de asemenea, în bătăi în baruri, magazine, aeroporturi și, pentru o lungă perioadă de timp, fu nevoit să plătească în numerar pentru a nu i se afla numele de pe cardurile de credit. Odată, fu tras în piept cu 40.000 de dolari în tranzacționarea unui apartament de doi bărbați care erau fani Cubs și îl prostiseră în mod deliberat. Tracey nu este un nume comun și, timp de mai mulți ani după lovirea adversarului, îi adusese numai probleme lui Warren.

Bătrânul agent de pază îmi deschise poarta. Era seara devreme, iar cuplurile se plimbau cu bicicleta sau pe jos pentru a face mișcare, pe potecile din apropiere. Terenul de golf era pustiu. Totul era verde și bine îngrijit. După cercetările

mele, casa era evaluată la 650.000 de dolari și fusese achiziționată de Warren și Agnes în urmă cu cinci ani. Nu ținusem evidența, dar probabil că era al cincisprezecelea loc în care trăise în Florida în cei treizeci de ani. Bănuiam că Warren era un tip neliniștit, că se plictisea repede de soții și de case.

Nu-l văzusem de patru ani. Eu și Sara tăcuserăm excursia obligatorie la Disney World cu fetele și, din nu știu ce motiv, am crezut că era important pentru copii să-și cunoască bunicul patern. Ce dezastru! El nu ne-a vrut în casa lui și nici nu a vrut s-o cunoaștem pe Agnes. Așadar, am luat prânzul împreună la restaurantul Wink's Waffles, nu departe de comunitatea lui închisă, iar el a făcut un efort să se poarte civilizat.

Nu îi întâlnise până atunci pe copiii mei, iar Warren în rolul de bunic era o priveliște patetică. Era un străin pentru fete, pentru Sara și chiar pentru mine, și nici că s-ar fi putut simți mai inconfortabil.

Părinții Sarei trăiau în Pueblo, Colorado, și ne vedeam de mai multe ori pe an. Ei își adorau nepoatele și se implicau cât de mult puteau în viața lor. Deci fetele aveau o idee clară despre cum trebuia să fie un bunic. Warren însă le derutase complet. Nu le știa numele, nu era interesat de conversațiile mărunte, și nu arătă niciun pic de căldură – nu avea nici dorința, nici capacitatea să facă acest lucru –, iar când se uită la ceas după numai treizeci minute de când începuse mica noastră reuniune de familie, gestul fu remarcat de noi toți.

După aceea, le-am promis Sarei și fetelor că nu le voi mai supune niciodată unei experiențe față în față cu tatăl meu. Știam că erau de acord cu această decizie. Mai târziu, odată ajunși acasă, fetele îi spuseseră mamei lor că le părea rău pentru mine. Nu puteau înțelege cum era posibil ca un tip de treabă, cum era tatăl lor, să aibă un astfel de tată.

Parcat pe aleea pietruită era un Mercedes care avea cel puțin cincisprezece ani. Am sunat la ușă și în cele din urmă a răspuns Agnes. Era prima noastră întâlnire față în față. Avea să fie una scurtă. Nici eu, nici ea nu voiam să ne petrecem împreună nici zece secunde. Ea era cea mai recentă victimă dintr-o listă lungă și tristă de femei vulnerabile și disperate, care, din singurătate sau alte motive de nepătruns, acceptaseră să se mărite cu Warren Tracey. În timp ce o urmam în foaier, m-am întrebat câți alți soți avusese, dar chiar nu-mi păsa.

Warren era în salon și se uita la televizor, iar lângă el, pe canapea stătea un câine de talie mică. Se ridică repede, reuși să schițeze un zâmbet și îmi întinse mâna. În timp ce i-o scuturam, am fost impresionat de aspectul lui. Avea pielea palidă, mișcările sale erau lente, dar pentru un muribund arăta remarcabil de sănătos. Reduse sunetul la televizor, dar nu-l opri. Nimic din ce făcea, indiferent cât de nepoliticos era, nu mă surprindea. M-am lăsat pe spate într-un scaun, iar Agnes se așeză pe canapea, lângă câine. Aveam să scap de ea într-un minut.

Am vorbit puțin despre operația lui și m-am prefăcut interesat. Urma să facă chimioterapie, pe care trebuia s-o înceapă într-o săptămână.

— Voi învinge asta, Paul, zise el.

Evident, era o replică bine exersată, spusă fără prea multă convingere. Părea să creadă că îmi păsa. Părea să creadă că făcusem acel drum din New Mexico până în Florida pentru că mă preocupa persoana lui. Nu mă îndoiam că, dacă eu aș fi fost internat în spital sau eram pe patul de moarte, Warren Tracey ar fi găsit o scuză să nu vină să mă vadă. Atunci de ce credea că sunt interesat de chimioterapia lui?

De ce? De-a lungul anilor am învățat răspunsul. El era special. El jucase jocul. Poate că nu ajunsese în Hall of Fame, dar totuși era unul din elită, unul care se aflase în lumina reflectoarelor.

Trăise toată viața pe cont propriu în lumea lui mică, egoistă, narcisistă, unde era deasupra celorlalți.

L-am tras de limbă și l-am lăsat să vorbească. Cât timp va dura chimioterapia? Ce credeau cu adevărat doctorii? Știam un tip al cărui unchi a trăit cincisprezece ani cu cancer pancreatic. Era posibil să mai treacă printr-o intervenție chirurgicală?

El nu m-a întrebat nimic despre soția mea, despre fiicele mele, despre fiica lui sau despre copiii ei. Ca de obicei, totul era despre Warren.

Agnes, care era puțin cam grăsuță și cam de aceeași vârstă cu Warren, doar stătea acolo, mângâia câinele și rânjea prostește la Warren, ca și cum poveștile lui erau pline de duh și de originalitate. După zece minute, mi-am dat seama că nu trebuia să te străduiești prea tare ca s-o amuzi pe Agnes. Mă întrebam dacă îi trecuse prin minte că, în aproape toate cercurile, ea, ca gazdă, ar fi trebuit să-mi ofere ceva de băut.

M-am uitat la ea și i-am spus:

— Agnes, am câteva lucruri pe care vreau să le discut cu Warren în particular. Știi tu, chestii de familie, personale. Ne poți lăsa singuri câteva minute?

Nu-i plăcu acest lucru, dar Warren îi zâmbi și îi arătă cu capul spre ușă. Ea pufni și închise ușa în urma ei. M-am întins, am luat telecomanda și am oprit televizorul, apoi m-am lăsat pe spate și am spus:

— Ghici pe cine am văzut azi-dimineață, Warren.

— De unde să știu?

— Întotdeauna faci pe deșteptul, nu?

— Întotdeauna, da.

— Pe Joe Castle. Am stat în Calico Rock ieri după-amiază și noaptea trecută, iar în această dimineață l-am văzut pe Joe.

— Cred că ai trecut pe acolo din întâmplare.

— Nu, nu, deloc. M-am dus acolo cu scopul de a-l vedea.

Umerii săi se lăsară în jos, iar atmosfera deveni mai tensionată.

Mă uitam la el fix, dar găsi ceva în podea la care să se uite insistent. Trecu un minut, apoi altul. În cele din urmă, mormăi:

— Vrei să-mi spui ceva?

M-am mutat mai aproape de el și m-am așezat pe marginea măsuței de cafea. La un metru distanță mi-am dat seama cât de puțină compasiune simțeam pentru acel om muribund. Era mai multă milă decât furie, dar mi-am promis că nu voi aborda nimic legat de trecutul nostru.

— Vreau să te duci să-l vezi pe Joe, Warren. Acum, înainte de a fi prea târziu, înainte de a muri, înainte ca el să moară. Niciodată nu va fi un moment mai bun ca acum. Du-te, stai cu el, strânge-i mâna, spune-i adevărul, cere-ți scuze, cel puțin încearcă să termini povestea asta.

Se încruntă ca și cum ar fi avut dureri mari. Se uită la mine cu gura deschisă și pentru un timp nu putu vorbi.

— Vorbesc serios, Warren. Ai mințit timp de treizeci de ani cu privire la ce s-a întâmplat, dar noi doi știm adevărul. Pentru prima dată în viața ta mizerabilă, ridică-te și recunoaște că ai greșit; cere-ți scuze. Nu te-ai dus niciodată la el. Nu l-ai privit niciodată. Nu te-ai confruntat cu adevărul, ba din contră. Ai mințit, ai mințit și ai mințit până când probabil că ai început să crezi minciunile tale. Oprește minciuna, spune-i lui Joe adevărul și spune-i că îți pare rău.

— Tu chiar ai curaj să vii aici cu prostiile astea, mârâi el.

— Am mai mult curaj decât tine, bătrâne. Dacă ai avea coloană vertebrală, te-ai duce să-l vezi. Voi merge cu tine. Vom face călătoria împreună și când se va termina, te vei simți mult mai bine.

— Faci pe deșteptul.

— Chiar sunt, cel puțin în această privință.

Fața lui palidă se înroșise de furie, dar își ținu gura. Trecu un minut.

— Ce i-ai spus? întreabă el.

— Nimic. Nu am vorbit. L-am văzut de la distanță. Șchioapătă și merge în baston din cauza ta.

— Nu am vrut să-l lovesc.

Mi-am ridicat mâinile în aer și am râs.

— Iar începem. Cea mai mare minciună din istoria baseballului profesionist și, ceea ce e mai rău, toată lumea știe că asta este o minciună, inclusiv noi doi.

— Ieși afară din casa mea!

— Voi ieși într-un minut. Între noi fie vorba, Warren, nu mai apuci Crăciunul. Șansele îți sunt potrivnice. Când o să mori, cei care te cunosc n-o să spună lucruri de genul: „Bătrânul Warren și-a iubit copiii", sau „Bunul Warren, ce suflet generos", sau „Warren și-a iubit cu adevărat soțiile". Nimic de acest fel, Warren, pentru că nu ți se potrivesc. Singurul lucru care va fi menționat în necrologul tău, dacă vei avea unul, este faptul că ai dat cea mai faimoasă lovitură sub centură din istoria jocului. Și astfel ai distrus în mod deliberat una dintre cele mai promițătoare cariere din toate timpurile. Asta vor spune, Warren, și nu poți face nimic ca să schimbi asta.

— Te rog să pleci.

— Plec bucuros, Warren, dar lasă-mă să termin. Nu vei putea niciodată să schimbi suferința pe care ai provocat-o… copii neglijați, un fiu îndurerat, o soție abuzată, alcoolismul, depravarea și numeroase alte mizerii pe care le-ai lăsat în urmă. Nu le poți repara, Warren, chiar dacă ai vrea, ceea ce sunt sigur că nu e cazul. Dar există o persoană spre care poți întinde o mână și poate că îi faci viața un pic mai bună. Fă-o, Warren. Fă-o pentru Joe. Fă-o pentru tine. Fă-o pentru mine.

— Ți-ai pierdut mințile.

Mi-am băgat mâna în buzunar și am scos niște hârtii mototolite.

— Vreau să citești asta, Warren. E intitulată „Lovirea lui Joe Castle”, de Paul Tracey, fiul lui Warren. Am scris-o cu mulți ani în urmă și am citit-o de o mie de ori. Fiecare cuvânt este adevărat. Plănuiesc s-o public cât mai curând posibil după moartea ta. Voi începe cu *Sports Illustrated, Baseball Monthly,* ziarele din Chicago… Nu știu sigur ce va fi apoi, dar pariez că va dori cineva să o publice. Nu vreau niciun ban. Vreau ca adevărul să fie cunoscut, i-am zis și am dat drumul hârtiilor în poala lui. Singura modalitate de a preveni publicarea acestor rânduri este să mergi cu mine în Calico Rock și să te vezi cu Joe.

— Șantaj?

— Te-ai prins, Warren. Șantaj de modă veche, dar pentru un scop nobil.

L-am aruncat o carte de vizită pe canapea și i-am spus:

— Stau la Best Western. Dacă vrei să vorbești, ne întâlnim la locul tău preferat, Wink’s Waffles, la nouă dimineața.

Se scărpina pe frunte când am părăsit încăperea. Nu m-am întâlnit cu Agnes pe drumul spre ieșire.

M-am cazat la Best Western, am sunat acasă și am vorbit cu Sara, apoi m-am dus să caut ceva de mâncare. Restaurantul era gol și neprimitor, dar erau câțiva agenți de vânzări care stăteau la povești la un pahar, în salon. Am luat un meniu, am comandat un sendviș și un pahar cu ceai și m-am uitat la televizorul din colț. Cubs juca cu Mets, iar sonorul era oprit. M-am uitat la joc, primul meci de baseball pe care l-am văzut după treizeci de ani.

16

Pe 8 septembrie 1973, Warren Tracey începu meciul împotriva celor de la Padres din San Diego. Făcu două walk-uri în prima repriză, dar reuși să iasă din necaz cu o dublă cu bazele pline. Mai făcu două walk-uri în a doua repriză, apoi cedă duble. La radio, Ralph Kiner compară modul în care juca cu un antrenament, nu cu un meci adevărat. Până când Yogi Berra îl retrase, Padres avea un avantaj de cinci run-uri și doi alergători în plus, iar Mets, care câștigase opt din ultimele zece, erau în bucluc.

În ultimele trei meciuri, Warren încheiase doar trei reprize, cedase șaptesprezece run-uri din douăsprezece lovituri, făcuse treisprezece walk-uri, și avea o ERA[29] ce se apropia de trei cifre. De când îl lovise pe Castle, își pierduse îndemânarea de a arunca în interior și fiecare lovitor din Liga Națională știa asta. Jurnaliștii sportivi din New York și fanii îi voiau capul și era clar că Mets trebuia să facă ceva în acest sens. Echipa câștiga, dar fără ajutorul lui Warren, și existau speculații publice despre cine îl înlocuia la rotație.

Urmă și mai multă presiune. Pe 15 septembrie, Mets trebuia să ajungă în Chicago pentru o serie de trei jocuri și erau șanse ca apariția lui Warren Tracey pe terenul Wrigley să ducă la vărsare de sânge. Amenințările cu moartea curgeau – în birourile celor de la Mets, în scrisorile anonime către editori și acasă la unii dintre jucători. Jurnaliștii sportivi din Chicago speculau despre cât de periculoasă avea să devină situația pe stadionul Wrigley în cazul în care cei din conducerea clubului Mets erau atât de nesăbuiți, încât să-l introducă pe Tracey în echipă.

Comisarul Bowie Kuhn urmărea situația îndeaproape.

Pe 14 septembrie, la trei săptămâni după ce-l lovise pe Castle, Mets îl puse pe liber pe Warren Tracey.

*

Sigur că tata nu sună acasă ca să ne dea vestea că fusese pus pe liber. Acest lucru ar fi necesitat o anumită doză de maturitate și curaj din partea lui. Mets era în L.A. și în timp ce ascultam meciul la radio, i-am auzit pe Lindsey Nelson și pe Ralph Kiner vorbind despre decizia celor din conducerea clubului Mets de a scăpa de Warren Tracey. El își provocase singur concedierea, iar ei făcură un rezumat al sezonului său și al carierei lui. Cu o lună mai devreme avea un palmares de șapte la șapte și arunca foarte bine. Dar după incidentul Castle devenise un dezastru.

Am putut auzi ușurarea din vocile lui Nelson și a lui Kiner. Nimeni dintre cei care făceau deplasarea cu Mets nu voia să intre a doua zi pe Wrigley cu Warren Tracey alături.

Mama mea juca tenis la un club la câteva străzi distanță. M-am gândit că merita să afle vestea că soțul ei rămăsese brusc fără loc de muncă, și cu cât mai devreme, cu atât era mai bine. Am luat bicicleta, am privit meciul ei de la distanță, iar când a terminat, am prins-o exact când ieșea din curte. Primi vestea cu tristețe. Nu numai că tata fusese dat afară din echipă, dar la treizeci și patru de ani, cariera lui era terminată. Nu știam câți bani puseseră deoparte, dacă era cazul de așa ceva, deși mama mea era destul de econoamă. În plus, pentru că el nu mai avea nimic de făcut, avea să petreacă mai mult timp acasă, o perspectivă pe care nici unul dintre noi nu o aștepta cu nerăbdare.

Micuța noastră lume era dată peste cap. Tata nu avea serviciu. Bea mai mult, ieșea mai des și se certa mai mult cu mama, care începuse să se gândească la o viață nouă, fără el. Ne-am schimbat

numărul de telefon de două ori din cauza apelurilor anonime și aveam un număr secret. Nu era ceva neobișnuit să vedem o mașină de poliție parcată în fața casei noastre. Eram speriați.

Cubs câștigă două din trei jocuri împotriva Mets. Nu au mai existat lupte, lovituri intenționate cu mingea sau atacuri, și nici eliminări de pe teren. Când începu seria, echipele erau la egalitate pentru prima oară în National League East și pentru că mai rămăseseră cincisprezece jocuri, nimeni nu își permitea o suspendare sau o accidentare.

Fără Joe în echipă, Cubs câștigase unsprezece meciuri și pierduse treisprezece. Avantajul de la zece meciuri se redusese la unu[30]. Se scufunda, în stil Chicago, în timp ce Mets câștiga. Pentru fanii Cubs, lovirea lui Joe Castle fusese un atac deliberat planificat de Mets ca să-l elimine de pe teren, astfel echipa lor s-ar fi clătinat. În persoana lui Warren Tracey, Mets vedea câinele de atac perfect – un vânător de capete iscusit care făcea treburile murdare și apoi era aruncat la gunoi. Seaver, Koosman și Matlack puteau sta liniștiți.

Acest lucra nu era doar vorbărie goală iscată de beți în-tr-un bar. Majoritatea jurnaliștilor sportivi din Chicago deveniseră pasionați de teoria conspirației și puneau paie pe foc.

Exista încă o speranță, deși tot mai palidă, că Joe va ieși din comă, va sări din pat, va ieși în fugă din spital și își va relua cariera. Dar cu fiecare zi care trecea, realitatea tristă își făcea simțită prezența. „Așteptați până la anul, ziceau cei de la Cubs și chiar credeau ce spuneau. Așteptați până anul viitor, când Joe se va întoarce și va fi cu un an mai matur și mai experimentat. Așteptați!”

*

Pe 18 septembrie, la o zi după ce se încheie seria, iar Mets se mută în Montreal, Joe Castle se trezi și vorbi cu o asistentă medicală. Acest lucru

fu transmis la radioul local, iar mama a fost cea care a auzit prima. Ea mi-a spus și m-am dus la Tom Sabbatini ca să discutăm despre această veste interesantă. Domnul Sabbatini știa prin ce treceam și s-a oferit să ne ducă la spital sâmbăta următoare.

A doua zi, după școală, m-am dus la bibliotecă și am citit articolele din *Tribune* și *Sun-Times.* Joe era încă în stare gravă, dar cel puțin era treaz, vorbea și mânca. Red era lângă el și acceptă să lase un reporter de la *Tribune* în salon zece minute. Reporterul îl întrebase pe Joe cum se simțea, iar răspunsul lui a fost: „M-am simțit și mai bine". Îl descria ca fiind sedat, amețit și nu prea receptiv la întrebări. Era și o fotografie, o imagine sfâșietoare a lui Joe Castle, cu capul pansat, iar el părea mai degrabă rănit într-o luptă. Și ochiul drept era acoperit. Starea acestuia era un motiv mare de îngrijorare pentru doctori.

Mount Sinai fu invadat de felicitări, flori, cadouri și vizitatori care doreau să-l vadă pe Joe. Un altar temporar a fost ridicat într-un foaier mare, la parter. În centru era o fotografie mare a lui Joe – aceeași ca în *Sport Illustrated* –, iar în laterale erau panouri late, pe post de aviziere. Sute de fani înfigeau biletele, felicitări și scrisori pentru Joe. În partea de jos a panourilor erau cutii de carton pline cu flori, bomboane de ciocolată și alte cadouri.

Eu și Tom am scris scrisori pe care le-am pus în plicuri închise, într-un efort de a-i atrage atenția lui Joe, scrisoarea mea începea cu: „Dragă Joe: eu sunt Paul Tracey, fiul lui Warren. Îmi pare rău pentru ce a făcut tatăl meu". Am continuat prin a-i spune cât de atent îi urmărisem cariera, cât de mult îl admiram și cât de mult îmi doream să revină pe teren.

Sâmbătă dimineața am luat trenul spre oraș. Era o zi frumoasă de toamnă, frunzele se întorceau și zburau purtate de vânt, în timp ce mergeam prin Central Park. Când am intrat în spitalul de pe Fifth Avenue, am văzut un semn pe care scria „Peretele

Joe Castle” și era și o săgeată care indica spre stânga. Am găsit peretele și am înfipt scrisorile cât mai aproape de fotografie. O voluntară ne-a explicat că scrisorile, felicitările și cadouri erau strânse la două, trei zile și aveau să-i fie date domnului Castle la un moment dat, în viitorul apropiat. Ne-a mulțumit pentru vizită.

— El unde e? am întrebat.

Ea se uită în sus și răspunse:

— Etajul patru, dar mă tem că nu puteți merge acolo.

— Cum se simte azi?

— Am auzit că mai bine, zise ea.

Și avusese dreptate. Potrivit ziarelor, el făcea încet progrese, dar o revenire bruscă părea improbabilă. Am mai stat câteva minute și ne-am uitat la scrisori, la felicitări și la cadouri. M-am uitat de-a lungul coridoarelor largi, în depărtare, la dinamica tipică a unui spital. Am fost tentat să o iau pe-acolo, să caut lifturile, să fac în așa fel, încât să ajung la etajul patru și să mă strecor într-un mod ingenios în camera lui Joe pentru a vorbi cu el între patru ochi. Dar am ales să respect regulile.

*

Domnul Sabbatini copilărise în Lower East Side și știa orașul ca un taximetrist. Fusese, de asemenea, fan Yankees, unul plăcut. Avea bilete, așa că am mers cu metroul în Bronx, la The House That Ruth Built și ne-am petrecut după-amiaza aceea frumoasă uitându-ne la Yankees, cu Thurman Munson, Graig Nettles și Bobby Murcer, care juca cu Orioles, cu Brooks Robinson, Boog Powell și Paul Blair.

Eu și Tom ne-am gândit că fusesem îngușți la minte în ceea ce privea alegerea Ligii Naționale ca potențială casă a noastră. Am luat în calcul și posibilitatea de a juca pentru o echipă din Liga

Americană. Domnul Sabbatini fu de acord cu acest lucru.

Ceva era diferit însă. Visele mele nu mai erau la fel de clare și pasionante. Dragostea mea pentru joc nu mai era la fel de profundă. M-am distrat cu Tom în timp ce discutam despre ce echipă din Liga Americană era acceptabilă. Am evaluat factori importanți precum culorile echipamentului, mărimea stadionului, palmaresul, marii jucători din trecut și așa mai departe, dar nu mai era la fel de amuzant cum fusese cu o lună înainte.

Domnul Sabbatini ascultă, râse și îmi dădu câteva sfaturi. Era o persoană extrem de drăguță, petrecea mult timp cu mine și întotdeauna avea o vorbă bună. Își făcea griji pentru mine. Înțelegea că cutremurele și urmările acestora îmi zguduiseră lumea și voia să-mi fie alături.

17

M-am dus la Wink's Waffles la opt și jumătate și am cerut o masă lângă fereastră. Locul era plin de pensionari care consumau mult prea multe calorii mulțumită ultimei scheme de fidelizare prin cupoane, menite să-i atragă pe cei peste șaizeci și cinci de ani. Angajata restaurantului fu reticentă cu privire la locul în care voiam să mă așez așa că am informat-o că mai așteptam cel puțin încă trei persoane. Acest lucru funcționă și m-am așezat la masa care, după cum mi-am amintit, era foarte aproape de cea la care stătusem cu patru ani în urmă, atunci când fetele mele se întâlniseră cu bunicul lor patern pentru prima și ultima oară. Mi-am băut cafeaua, am citit ziarul și m-am uitat în parcare.

La nouă fără cinci, un cart de golf apăru pe aleea de lângă restaurant. Era Warren, singur. Parcă lângă un șir de alte carturi, se ridică încet, își îndreptă spatele, apoi păși cu mișcări atente, tipice unui om care se recupera după o intervenție chirurgicală dificilă. Deși bolnav încă, se putea distinge mersul inconfundabil al unui bătrân care fusese cândva un mare sportiv. Capul sus, pieptul în față și o urmă de mândrie. Ținea sub braț colile de hârtie, fără îndoială micul meu memoriu despre lovitura lui.

I-am făcut semn și a venit spre mine. Fără vreo strângere de mână, fără vreun zâmbet. Ochii lui erau roșii și umflați, de parcă somnul îl ocolise. Începu conversația într-un mod plăcut:

— Nu poți publica rahatul ăsta.

— Bună dimineața, Warren. Ai dormit bine?

— M-ai auzit?

— Pot și vreau, Warren. De ce îmi vorbești urât? Te-a afectat? Sper că nu numești aia un rahat.

— Sunt numai minciuni.

Chelnerița apăru, iar el comandă o cafea. Când femeia se îndepărtă, el spuse:

— Ce încerci să dovedești?

— Nimic. Dar ceea ce încerc să fac este să te forțez să suporți consecințele, măcar o dată în viața ta.

— Faci pe deșteptul?

— Nu fac pe deșteptul, Warren. Ai lăsat o mulțime de lucruri neterminate în viața ta, iar ăsta e un lucru pe care îl poți repara înainte de a te duce.

— Nu mă duc nicăieri. Mă lupt cu asta, iar doctorii știu mult mai multe decât știi tu.

Nu aveam de gând să mă cert cu el dacă avea să moară sau nu. Dacă el credea că se număra printre cei cinci la sută din norocoși care mai puteau trăi încă cinci ani, aveam de gând să-l contrazic. Cafeaua lui sosi, iar ospătărița întrebă despre ceilalți pe care îi așteptam.

— Suntem numai noi doi, am zis.

— Sunteți gata să comandați?

— Sigur. Cred că vreau o gofră. De afine, cu cârnați.

— Eu nu vreau nimic, spuse el morocănos și îi făcu semn cu mâna să plece. Cine crezi că o să publice mizeria asta?

— Citești *Sports Illustrated?*

— Nu.

— Este acolo un editor senior pe care-l cheamă Jerry Kilpatrick. Baseballul este sportul lui preferat. E un tip din Chicago, de vârsta mea. Am vorbit cu el de două ori și e interesat de poveste și de adevăr. Joe Castle nu va fi niciodată uitat în Chicago, iar Kilpatrick crede că povestea asta o să fie super. Mai ales după ce dispari tu.

— Nu știi adevărul, mormăi el.

— Amândoi îl știm, Warren.

Sorbi din cafea și se uită pe fereastră. Într-un final spuse:

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Nu știi jocul.

— Te referi la cod, Warren? La micile reguli nescrise ale baseballului, la una dintre ele care spune că acele lovituri pot fi utilizate, numărul unu – ca să scoți un tip de pe platou, numărul doi – ca să te răzbuni dacă unul dintre coechipierii tăi e lovit, sau numărul trei – să-l înveți minte dacă se dă mare față de aruncător. Nu-mi amintesc regulile patru și cinci. Despre asta vorbești, Warren? Pentru că, dacă răspunsul e da, te înșeli amarnic, pentru că Joe nu făcea nimic rău pe platou, nimeni nu îi lovise pe coechipierii tăi, iar Joe nu s-a dat mare față de tine. Ai vrut să-l lovești în cap pentru că erai invidios pe succesul lui și pentru că îți plăcea să lovești jucătorii și să faci scandal și, mă rog, nu știu, Warren, care a fost motivul tău pentru aruncarea aceea la cap? O foloseai destul de des. Poate că ți-ai dat seama că nu-l puteai învinge altfel, așa că l-ai lovit în cap. Asta a fost, Warren?

— Nu știi nimic.

— Bine, atunci explică-mi asta, Warren: de ce nu ai niciun regret despre faptul că l-ai lovit intenționat în cap pe Joe Castle?

— Face parte din joc, ca atunci când un jucător de fotbal își rupe gâtul sau își sucește genunchiul și nu mai joacă niciodată; boxerul se alege cu traumatism cranian; pilotul de curse e omorât într-un accident; schiorul care cade de pe munte. E sport, da? Se întâmplă lucruri rele, iar atunci când se întâmplă, nu te apuci să plângi și să-ți ceri scuze, încercând să îndrepți lucrurile. Nu așa e jocul pe care-l știu eu.

N-aveam de gând să-l contrazic. Logica lui sucită avea multe erori și i le puteam demonstra în următoarea oră, dar degeaba. Am făcut o pauză și am ascultat conversațiile din jurul nostru. Singuri, numai noi doi, pentru prima oară după atâția ani. De fapt, nu-mi aminteam ultima oară când fusesem singur cu tata. Îl mai văzusem de vreo șase ori de

când ne abandonase și numai de vreo două ori fusese ideea lui.

Erau atât de multe de spus, nimic plăcut, și m-am luptat cu mine însumi și cu nevoia de a-i arunca în față mizeriile pe care mi le făcuse în trecut. Dar îmi promisesem că nu-l voi bate la cap. Ținând cont de atitudinea pe care o avea în acel moment, mă îndoiam că Warren Tracey avea să rămână indiferent la un atac verbal. Era un luptător.

Chelnerița aduse gofra, o creație cu aspect de desert, cu smântână deasupra. Am mușcat din cârnat – ceva ce Sara nu ar fi cumpărat niciodată – și m-am cufundat din nou în discuția noastră.

— Deci, în final, după treizeci de ani, recunoști că l-ai lovit intenționat pe Joe?

— Ezit să-ți spun ceva pentru că s-ar putea să scrii în povestioara ta de aici. Și din moment ce divulgi probleme de familie, n-am încredere de tine.

— Corect. Ai cuvântul meu că orice spui azi nu va fi inclus acolo.

— Tot n-am încredere în tine.

— N-am chef să mă contrazic pe chestiuni legate de încredere și responsabilitate, Warren. De ce l-ai atacat pe Joe Castle?

— Era un puști încrezut și nu mi-a plăcut ce i-a făcut lui Dutch Patton. Eu și Dutch am jucat împreună în Cleveland.

— Nu era deloc un puști încrezut, nu mai mult decât oricare alt jucător din liga mare. Și tu n-ai jucat niciodată cu Dutch în Cleveland. Dutch n-a jucat niciodată pentru Indians.

Am luat o gură din gofra mare, dar nu mi-am dezlipit ochii de la el. Rămase cu gura căscată, iar ochii îi străluciră de parcă mai avea puțin și mă pocnea. Dintr-odată făcu o grimasă și expiră în timp ce un junghi îl străbătu la mijloc. Uitasem de boala cu care se lupta.

— Ești bine?

— Da.

— Nu pari bine.

— O să fiu bine. Mă gândeam să joc golf mâine.

M-am bucurat de schimbarea de subiect. Am vorbit câteva minute despre golf, iar atmosfera se detensionă considerabil. Apoi asupra mea se lăsă din nou un nor când mi-am dat seama că el juca golf de când avea șase ani; câștigase competiția Maryland Open când avea șaptesprezece ani… și nu jucase niciodată cu mine. Înțelegeam treaba cu ADN-ul, dar bărbatul din cealaltă parte a mesei nu era nimic altceva decât tatăl meu biologic. Nimic mai mult de atât. Am înfulecat repede cârnatul și gofra și am împins farfuria.

— Erai pe cale să-mi explici de ce l-ai atacat pe Joe. Nu cred că am terminat acea parte a conversației.

— Ești așa de deștept… de ce nu explici tu? se răsti el supărat.

— O, eu știu, Warren. Știu de multă vreme. Erau mai multe motive pentru care voiai să-l lovești pe Joe, toate sucite și destul de bolnave, dar după cum ai zis și tu, era jocul tău. Urai faptul că avea succes și îl invidiai pentru atenția de care se bucura. În mintea ta ciudată, el s-a dat mare față de tine după ce a reușit acel home run din prima repriză. Ai vrut să fii primul tip dur care îl lovește în cap. Îți plăcea să lovești oamenii și să faci scandal. Și erai invidios pentru că eu împreună cu nenumărați alți băieți, în vara anului 1973, îl veneram pe Joe Castle. M-ai lovit. Încercai să te revanșezi, să fii eroul meu și nu suportai gândul că eu visam să ajung ca un alt jucător. Toate astea, și probabil mai multe, dar e destul. Nu am acces la gândurile tale și pentru asta-i mulțumesc lui Dumnezeu.

— Deci, totul a fost legat de tine?

— N-am zis asta, Warren. Numai tu știi de ce-ai făcut-o. Problema e că nu poți recunoaște. Ai mințit timp de treizeci de ani și niciodată nu ai avut coloana vertebrală ca să recunoști ce ai făcut.

Sunase mult mai dur decât intenționasem. Umerii lui se lăsară puțin și îi apărură broboane mici de sudoare pe frunte. Își ciupi nasul și zise aproape pentru sine:

— Îmi pare rău că te-am lovit, Paul.

Mi-am dat ochii peste cap de frustrare și îmi venea să înjur.

— Te-ai scuzat de o mie de ori pentru aia, Warren. Nu sunt aici pentru că m-ai lovit. Nu sunt aici ca să te cert pentru defectele tale ca tată. Lucrurile alea sunt demult îngropate.

Își șterse transpirația de pe față cu un șervețel. Pielea lui își pierduse și puțina culoare care îi mai rămăsese. Sorbi din cafea și se uită la mine. Cu o voce slăbită și răgușită, zise:

— Am aruncat în Joe, dar jur că n-am vrut să-l rănesc.

Asta așteptam; una dintre cele mai mari minciuni din baseball, una dintre cele mai patetice scuze din istoria sportului. Am clătinat din cap neîncrezător și am spus:

— Doamne, ce surpriză! Aceeași scuză stupidă pe care o invocă aruncătorii de o sută de ani. Deci, stai să înțeleg, Warren. Ai aruncat intenționat o minge rapidă spre fața adversarului, cu o sută patruzeci, poate o sută cincizeci de kilometri pe oră, de la optsprezece metri, o distanță care îi oferă mai puțin de o secundă ca să reacționeze, cu intenția, țelul, visul de a vedea că mingea îl lovește undeva mai sus de gât și îl pune la pământ, preferabil într-o stare de inconștiență. Dacă îl scoteau pe targă, nu era mare scofală. Dacă lipsea de la câteva meciuri, nu era mare scofală. Și totuși, când acea minge i-a provocat răni serioase te-ai ascuns în spatele veșnicei replici: „Jur că n-am vrut să-l rănesc”. Nu-ți dai seama cât de ridicol e, Warren? Pari un prost când spui așa ceva.

Din nou, mi-am dat seama că suna prea dur, dar mă luptam cu accesul de furie. Își lăsă capul în jos, îl clătină și apoi se uită pe fereastră. Era un grup de

pensionari care așteptau la ușa din față. Chelnerița se uita spre noi. Mi s-a părut că voia masa noastră, dar nu mă grăbeam. Într-un târziu, el murmură:

— Făcea parte din joc.

— Jocul tău, poate, m-am răstit. Doar erai un vânător de capete.

— Nu eram.

— Atunci de ce aruncai spre capetele lor? De ce nu ai aruncat în șoldul lui Joe sau în coaste, în oricare alt loc sub umeri? Așa scrie în cod, Warren? Codul spune că uneori trebuie să lovești… am înțeles asta. Dar mai zice și că niciodată nu ai voie să arunci spre cap. Dar erai un dur, nu-i așa, Warren? Voiai capul lui.

— Mă plictisește conversația asta. Ce vrei, Paul?

— Hai să mergem împreună în Calico Rock. Poți să stai cu Joe, să dai mâna cu el, să-i spui ce ai de spus, să discutați îndelung despre joc, despre viață, orice. O să fiu și eu acolo. Joe are doi frați care au grijă de el, sunt sigur că o să fie și ei acolo. Ar însemna mult pentru Joe și pentru familia lui. Îți promit, Warren, n-o să regreți dacă faci asta. Hai să închidem capitolul ăsta. Acum.

Ridică foile de la mine și spuse:

— Și dacă n-o fac, o să publici asta după ce eu nu voi mai fi?

— Ăsta e planul, am răspuns.

Începeam să mă îndoiesc de faptul că șantajul fusese o strategie bună. Repede, rupse foile în două și le aruncă spre mine, apoi spuse:

— Dă-i drumul. O să fiu mort.

Se ridică în picioare și își făcu loc prin mulțime spre ușa din față. Se mișca bine pentru un bătrân bolnav. Se urcă în cartul de golf, apucă volanul și se opri de parcă era din nou săgetat de durere. Se uită în depărtare, așteptă adâncit în gânduri și pentru o secundă am crezut că s-a răzgândit.

Apoi conduse mai departe și în acel moment am fost sigur că aveam să nu-l mai văd vreodată.

18

Pe 23 septembrie, doctorii au făcut publică o declarație în legătură cu starea lui Joe. Din cauza traumei suferite la nervul optic, Joe pierduse aproape 80% din capacitatea vizuală a ochiului drept, iar situația era permanentă. Probabilitatea ca Joe să mai joace vreodată era, în opinia lor, „foarte scăzută”.

Știrea frânse inimile suporterilor echipei Cubs. Celebra expresie „Să așteptăm până la anul” își pierdu brusc farmecul plin de vise și emoție. Cea mai mare speranță din lunga lor istorie de frustrări avea să nu mai joace niciodată.

Zdrobise și moralul jucătorilor. Colegilor de echipă ai lui Joe le era greu fără el, iar știrile de la New York erau devastatoare. Mai târziu în acea după-amiază fură spulberați de Braves și erau pe cale să piardă și următoarele trei meciuri, rămânând în urmă cu două jocuri față de Mets, care câștiga și era aproape să încheie National League East. Mets urmau să-i învingă pe Reds pentru trofeu, dar făcea acest lucru fără ca vreun jucător să reușească un scor de peste .300 sau ca vreun aruncător să câștige douăzeci de jocuri. În revenirea echipei Miracle Mets îi împinseră pe Oakland Athletics la șapte jocuri înainte să piardă World Series.

Cariera miraculoasă, dar tragică a lui Joe Castle ajunse la final. Statisticile sale erau amețitoare: în 38 de jocuri avusese 160 de poziții la lovire validate, 78 de lovituri, 21 de home run-uri, 21 de duble, 8 triple, 31 de baze furate și 41 de RBI. Media sa de lovituri era de .488, cea mai mare înregistrată vreodată, dar n-a fost considerată un record pentru că nu jucase îndeajuns de mult. Alte recorduri care au rămas au fost: (1) primul debutant care a reușit trei home run-uri în primul său joc; (2) primul debutant care a lovit în afara

terenului în primele 19 jocuri; (3) primul debutant care a furat o bază în nouă jocuri consecutive; (4) primul debutant care a furat bazele a doua și a treia în șapte jocuri diferite; și cel mai faimos record, (5) 15 lovituri consecutive în 15 poziții la lovire. Și-a mai asigurat alte câteva recorduri de debutant, inclusiv patru lovituri în primul său joc.

Dar pe 23 septembrie 1973, statisticile privind jocul său însemnau prea puțin pentru el și pentru admiratorii săi.

*

În cele din urmă, tata veni acasă după ce fu dat afară de la Mets și, cu ocazia primei cine în familie, încercă să pară optimist în legătură cu viitorul său. Chipurile, mai multe echipe erau interesate de el pentru sezonul 1974. Negocierile erau în desfășurare, se făceau oferte. Am ascultat prefăcându-ne că-l credeam, dar știam adevărul.

Într-un efort de a se menține ocupat, vopsi interiorul garajului, instală burlane noi, lucră la mașină și părea să-și facă planuri să locuiască acolo mult timp. Mama juca mult tenis și-și căuta în secret un loc de muncă.

Într-o după-amiază am ajuns acasă de la școală și, ca de obicei, intenționam să plec cât mai repede posibil la familia Sabbatini. Tata se uita la televizor în living și când am trecut pe lângă el, mi-a spus:

— Hei, Paul, ai timp să aruncăm mingea un pic? Am nevoie să-mi țin brațul în formă.

Cât de mult aș fi vrut să refuz, dar n-am putut.

— Sigur.

Am jurat să nu mai arunc niciodată mingea de baseball împreună cu tatăl meu.

*

...o zonă deschisă unde aveam un gărduleț de protecție și o placă de lemn care juca rolul de platou al bazei a patra. Mă înșfăcă de braț și îmi spuse:

— În primul rând, să nu mă mai ignori niciodată în felul acesta. Auzi? Sunt tatăl tău și știu de o mie de ori mai mult baseball decât clovnii aceia care-și spun antrenori.

Am încercat să-mi retrag brațul, dar mă strânse și mai tare, iar unghiile lui îmi pătrunseră în carne. Devenea din ce în ce mai furios cu fiecare secundă care trecea.

— Mă auzi? Să nu mă mai ignori niciodată.

— Da, domnule, am spus doar ca să evit să fiu lovit.

Îmi dădu drumul și îmi puse un deget sub bărbie.

— Uită-te la mine, se răsti. Uită-te în ochii mei când vorbesc cu tine. Există un mod corect și un mod greșit de a juca acest joc, iar tu ai greșit complet. Niciodată, repet, niciodată să nu mai lași un jucător care lovește să se dea mare față de tine în acest fel. Iată cum să tratezi un astfel de nenorocit. Treci acolo!

Am luat bâta și m-am așezat în poziție la a patra bază. Se dădu înapoi, cam 15 metri. Purta mănușa lui și avea trei mingi în ea. Eram un puști de 11 ani, fără o cască de protecție și mă aflam față în față cu un aruncător al echipei Mets, unul care nu numai că era furios, dar era și decis să mă învețe arta grosolană de a lovi un jucător care se afla cu bâta la primire.

— Codul spune că poți să-l lovești, da? Deci, data viitoare, când se întoarce făcând pe grozavul, e datoria ta să-l lovești. Același lucru e valabil dacă unul dintre ai tăi a fost lovit intenționat. Tu trebuie să-ți protejezi echipa. Ești atent la ce-ți spun?

— Da, domnule.

— Eu o fac din trei aruncări. Unii jucători aruncă și-i lovesc din prima aruncare. Eu nu fac asta, deoarece majoritatea lovitorilor se așteaptă la asta la prima aruncare. Eu îi induc în eroare. Prima aruncare e o minge rapidă cu treizeci de centimetri în afară.

Își luă avânt și aruncă o minge rapidă pe lângă. Nu era la viteză maximă, dar eu eram doar un copil. Aruncarea mi se păru extraordinar de rapidă.

— Nu păși în afară! mormăi el. A doua aruncare, la fel ca prima.

Alt avânt, altă minge rapidă pe lângă.

— Acum e momentul când îl prinzi pe nenorocit. El se apleacă puțin spre interior, crezând c-o să lovesc înspre colțul exterior, așa că nu bănuiește că va fi lovit. N-o să te lovesc în cap, așa că nu te feri, da? Înfige picioarele în pământ, Paul, ca un jucător adevărat.

Eram înspăimântat și nu mă puteam mișca. Își luă avânt și aruncă mingea spre mine, nu atât de înalt și de puternic pe cât ar fi putut, dar când mingea îmi lovi coapsa, duru ca naiba și cred că am țipat. El strigă:

— Vezi? O să supraviețuiești. Așa se face. Două mingi rapide pe lângă, apoi îl lovești pe nenorocit, de preferat în cap.

Alergă să adune cele trei mingi, în timp ce eu mă frecam pe coapsă și încercam să nu plâng.

— Dă-mi bâta și ia-ți mănușa, spuse.

Eu eram aruncătorul, iar el era la primire.

— Două mingi rapide în afară. Haide!

Am aruncat-o pe prima în iarbă și la aproape un metru de platou.

— Trebuie să ajungă în mănușa prinzătorului, Paul, hai, la naiba, mârâi în timp ce flutura bâta ca un adevărat lovitor.

Media carierei sale la lovire era de .159. Am aruncat a doua minge în afară și mai sus.

— Acum, spuse și făcu un pas spre mine. Lovește-mă chiar aici! Își atinse capul într-o parte. Arunc-o direct în ureche, Paul!

Se întoarse la platou în poziție.

— Aruncă-mi-o în ureche! Nu poți să arunci destul de tare, încât să mă rănești.

Eram la circa doisprezece metri distanță, strângeam mingea în mână, îmi doream cu disperare să arunc atât de tare, încât să-i sparg dinții, să curgă sânge, să-i sparg capul și să-l las întins pe iarbă. Mi-am luat avânt mare, am aruncat și mingea s-a îndreptat chiar spre jumătatea platoului, o lovitură perfectă.

În timp ce mingea sărea înapoi din gardul de protecție, el o ridică și-mi spuse:

— Hai, lașule! Lovește-mă cu nenorocita de minge!

Am aruncat altă minge rapidă, una mai înaltă, dar tot pe direcția platoului. Acest lucru îl înfurie și mai tare, iar după ce a recuperat mingea, a aruncat-o înapoi. Se întuneca. Aruncă mingea mult prea tare. Aceasta ricoșă din mănușă mea și mă lovi în piept. Am țipat, am început să plâng, și înainte să-mi dau seama, veni lângă mine și urlă:

— Dacă nu iei mingea să mă lovești cu ea în cap, o să te bat, ai înțeles?

În timp ce se întorcea furios spre platou, am aruncat o privire spre casă. La etaj, Jill se uita pe furiș pe geamul dormitorului ei.

A treia încercare de a-l lovi a fost la fel de lipsită de succes ca și primele două. Aruncarea a fost înaltă și spre interior, dar nu destul de aproape ca să facă rănile pe care le doream. Pentru a-și exprima dezgustul, întinse mâna stângă și interceptă aruncarea cu mâna goală. O mare insultă pentru un aruncător, dar chiar nu-mi păsa. Nu voiam decât să scap de acel nebun. Azvârli bâta spre casă și se apropie de mine.

— Ești un laș, știi asta, Paul? Doar un laș. Îți trebuie curaj să arunci spre un jucător lovitor, dar

un aruncător trebuie s-o facă.

— Nu în Little League, am reușit să spun.

— În orice ligă!

Cred că eram prea mic pentru a fi lovit cu pumnul, așa că mă plesni peste față cu dosul mâinii stângi, protejându-și, bineînțeles, mâna cu care arunca. Am țipat, am căzut și în clipa în care mă înșfăca de guler, am auzit-o pe mama țipând:

— Pleacă de lângă el, Warren!

Stătea la zece pași distanță, ținea în mână bâta de baseball – ceva ce probabil nu mai făcuse niciodată în viața ei – și o îndreptă spre tata. Jill se ascundea în spatele ei. Timp de câteva secunde nimeni nu se clinti. Apoi am profitat de ocazie și m-am îndepărtat pe furiș.

— Lasă bâta, spuse el.

— L-ai lovit peste față, zise ea. Ce fel de animal ești?

— L-a lovit și cu bâta, adăugă Jill.

— Taci, mârâi el.

După câteva secunde, toată lumea reuși să respire adânc. Ne-am îndreptat încet spre casă și în acest timp ne-am urmărit cu atenție unii pe alții. Părinții mei s-au dus la subsol și s-au certat mult timp, iar când au obosit, el a plecat.

(Extras din *Atacul asupra lui Joe Cast le,* de Paul Tracey, fiul lui Warren)

19

Mă plictiseam în aeroportul din Atlanta, așa că l-am sunat pe Clarence Rook. Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore de când îmi luasem rămas-bun de la el, dar mă simțeam de parcă trecuse o lună.

— N-o să ghicești cine m-a sunat azi-noapte, mi-a spus.

— Charlie sau Red?

— Charlie. Mi-a zis că l-a sunat Joe, care i-a spus că am apărut pe teren cu un străin. Voia să se asigure că totul e în ordine. Așa spune Charlie mereu: „Clarence, totul e în ordine?" Am spus: „Sigur, Charlie, e doar un nepot din Texas care a vrut să vadă terenul".

— De ce nu i-ai spus adevărul? am întrebat.

— I-am spus, dar mai târziu. M-am gândit, m-am sfătuit cu Fay și l-am sunat pe Charlie. I-am spus că am ceva important de discutat cu el și cu Red, și am întrebat dacă ne putem întâlni la o cafea. Ne-am văzut de dimineață într-un loc liniștit, în nordul orașului. Le-am spus totul despre tine, despre vizita ta și așa mai departe.

Se opri, iar acesta nu era un semn bun.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu au plâns de supărare când au aflat că Warren Tracey are cancer în fază terminală.

— Nu, n-au plâns.

O pauză, alt semn rău.

— Și ideea ca el să vină în Calico Rock și să se întâlnească cu Joe cum au primit-o?

— Nu prea bine, cel puțin la început. De fapt, nu le-a plăcut că tu ai fost aici.

— Mă vor împușca dacă mă voi întoarce?

— Nu. Și-au schimbat atitudinea în bine, considerabil și chiar au promis să vorbească cu Joe, să vadă dacă lui îi surâde ideea ta. Am forțat

un pic, dar chiar nu este treaba mea. Cum a decurs întâlnirea cu tatăl tău?

M-am hotărât s-o întorc.

— Cred că e destul de receptiv la idee. Am avut câteva conversații pe față, multe chestii vechi, de familie, nimic ce-ai vrea să auzi. Problema e că se află într-o stare de negare în privința cancerului și, până nu va fi față în față cu iminența morții, va fi greu de convins.

— Sărmanul!

— Poate, dar n-am ajuns în stadiul în care să îmi pară cu adevărat rău pentru el.

Am întrebat despre Fay, iar conversația a rămas fără substanță. O oră mai târziu, m-am urcat la bordul avionului spre Dallas.

Sara și fetele mă așteptau cu o cină târzie când am ajuns în sfârșit acasă. Fetele nu știau unde am fost sau ce am făcut, așa că am vorbit despre weekendul pe care plănuiam să-l petrecem cu cortul în munți. Sara era însă curioasă. După ce-am terminat și fetele au plecat în camera lor, în timp ce strângeam masa i-am povestit ce-am făcut.

— Ce urmează? mă întreabă ea.

— N-am nicio idee. Aș putea să aștept vreo două săptămâni, să-l sun pe Warren, să-l întreb despre chimioterapie și poate aduc din nou vorba de Joe.

— Care e zicala ta preferată, dragul meu? N-ai ajuns nici până la jumătatea…

— N-ai ajuns nici până la jumătatea distanței până la prima bază. Da, cam așa s-ar descrie mica mea vizită la Warren. Încă face pe durul și s-ar putea să ducă atitudinea asta cu el în mormânt. Probabil, așa se va și întâmpla.

— Ești mulțumit că ai fost acolo?

— Da, foarte. Am reușit să-l văd pe Joe Castle și cred că se simte bine, pe cât e posibil. L-am văzut și pe Warren, ceea ce nu înseamnă mult acum, dar s-ar putea să fie important cândva. Și, cel mai

important, am băut un pahar de coniac de piersici de Ozark.

— Ce e aia?

— Băutură de contrabandă.

— Se servește la cină?

— Nu, e o băutură care se ia după cină, cel puțin în casa familiei Rook. Clarence a numit-o „digestiv”.

— Ce gust are?

— Foc lichid.

— Sună delicios. Alte lucruri incitante?

— Nu prea.

— O s-o suni pe Jill?

— Nu în seara asta, poate mai târziu. Mă îndoiesc că vrea să audă ceva despre Warren.

*

O săptămână mai târziu, am ieșit din birou pentru masa de prânz și am condus spre un complex cu mai multe terenuri aflat în grija municipalității, unde majoritatea prietenilor mei și-au antrenat fiii în diferite ligi pentru juniori. În afară de câțiva îngrijitori, locul era gol. Sezonul se terminase.

Am urcat în tribunele „terenului mare”, așa cum era numit, un romb de dimensiuni regulamentare, cu zidul aflat la aproximativ o sută douăzeci de metri distanță. M-am așezat la umbra cabinei pentru jurnaliștii comentatori și am mâncat un sendviș de pui.

24 august 2003. În urmă cu exact treizeci de ani, stăteam cu mama în tribunele stadionului Shea și îl urmăream pe eroul meu, Joe Castle, care se îndrepta spre platou în confruntarea cu tata. Mi-am adus aminte de acele momente și de sunetul care s-a auzit când Joe a fost lovit. Oroarea, haosul, frica, ambulanța, apoi încăierarea și urmările. Avea capul spart în trei locuri. Osul obrazului îi era fracturat.

Sângera pe urechi, iar doctorii au crezut inițial că era mort.

Momentul acela și locul păreau foarte îndepărtate. Lovitura aceea curmase două cariere și nu eram sigur ce urmări avusese în ceea ce mă privea. A frânt inimile a milioane de oameni, așa că n-am fost singurul rănit. Dar am fost singurul, în afară de părinții mei, care știa că Joe avea să fie lovit în cap.

M-am întrebat dacă Joe marca și el aniversarea. Oare făcea ce făceam și eu, stătea singur pe un stadion, își amintea tragedia și își dorea ca totul să se fi întâmplat altfel? Oare în starea degradată în care se afla privea înapoi cu tristețe la ce se întâmplase? Cu siguranță, eu așa aș fi făcut. Treizeci de ani mai târziu și încă mă înecam cu lacrimi când mă gândeam la suferința inutilă și la distrugerea unei cariere frumoase.

Bănuiam însă că data aceasta nu însemna nimic pentru Warren Tracey. Probabil era pe terenul de golf. Își șterse din minte faptul că aruncase acea minge la cap cu decenii în urmă. „E sport. Se mai întâmplă și lucruri rele."

După ce am terminat de mâncat, am încercat să găsesc o modalitate de a uita povestea lui Joe Castle. În final, am recunoscut că nu credeam că se va putea întâmpla vreodată așa ceva.

*

Au trecut două săptămâni. Fetele s-au întors la școală, iar eu m-am adâncit în muncă. Viața noastră normală, fericită fu reluată, iar eu am început să uit încet ideea unei reuniuni în Calico Rock.

Într-o seară sună telefonul, iar Rebecca, fiica noastră de zece ani, a răspuns. Alergă în salon și spune:

— Tata, la telefon e un bărbat pe care-l cheamă Warren. Vrea să vorbească cu tine.

Eu și Sara ne-am uitat unul la altul. Niciunul din noi nu ne aduceam aminte când ne mai sunase Warren acasă.

— Cine e Warren? întreabă Rebecca.

— Bunicul tău, îi răspunse Sara în timp ce eu mă îndreptam spre bucătărie.

Apelul nu avea niciun scop, din câte mi-am dat seama. Vocea lui era răgușită și firavă și m-a informat că nu e plăcut să faci chimioterapie. Nu avea poftă de mâncare, așa că pierdea din greutate și îi cădea părul. Agnes îl ducea la spital de două ori pe săptămână pentru perfuzii, pe care le făcea timp de două ore, într-o cameră deprimantă, cu o duzină de alți pacienți conectați la perfuzii.

Mă surprinse când mă întrebă:

— Ce face familia?

Sara a venit în bucătărie și m-a auzit vorbind despre copiii noștri, lucru care a șocat-o. Apoi m-a informat că a sunat-o și pe Jill în urmă cu câteva ore, dar că nu i-a răspuns nimeni.

Warren Tracey își suna copiii. Însemna că era pe moarte.

20

Luam legătura cu Clarence Rook o dată pe săptămână, dar conversațiile noastre deveneau din ce în ce mai scurte. Nu prea erau noutăți în Calico Rock și mă întrebam cum reușeau să umple un ziar în fiecare miercuri.

Îl sunam pe Warren ocazional, nu neapărat preocupat de sănătatea lui, ci mai mult ca să-i amintesc că încă trăiam și că voiam ceva de la el. Nu am discutat niciodată despre Joe Castle.

În a doua săptămână a lunii octombrie eram într-o ședință cu șeful și colegii mei, când mobilul începu să vibreze. În firma mea nu era o crimă ca un telefon să întrerupă ceva important. Am ieșit pe hol și am salutat-o pe Agnes. Warren era în spital, cu hemoragie internă, tensiunea scăzută și stări de leșin. Doctorii îi mai făcuseră niște teste. Cancerul se răspândise rapid, tumorile erau omniprezente, în ficat, rinichi, stomac și, cel mai rău, în creier. Slăbise douăzeci de kilograme. Mi-a spus că ea credea că Warren acceptase, în fine, ideea că va muri de cancer.

Ce-ar fi trebuit să spun? Nu o cunoșteam pe acea femeie și abia dacă îl cunoșteam pe soțul ei. Am compătimit-o cu jumătate de gură și am promis s-o sun a doua zi.

Am făcut asta, dar mi-a răspuns robotul.

Trei zile mai târziu, când mă întorceam cu mașina de la muncă, Warren mă sună pe mobil. Îmi spuse că se externase, că se simțea mult mai bine, că schimbase doctorii fiindcă cei vechi erau niște idioți și că avea o șansă să învingă cancerul. La începutul scurtei conversații sunase vioi, binedispus, plin de energie, dar nu reuși să ducă farsa până la capăt. Spre sfârșit, vocea începu să i se stingă, iar dicția nu mai era așa de clară. Am încercat să mă gândesc la ce aș fi putut spune și eram gata să închei conversația când mi-a zis:

— Hei, Paul, m-am gândit la călătoria aceea în Arkansas.

— A, într-adevăr? am zis, încercând să nu-mi dau în vileag emoția.

— Da, îmi place ideea. Nu sunt sigur dacă doctorii mei vor fi de acord să călătoresc, dar putem să încercăm.

— Sigur, Warren. O să dau niște telefoane.

*

Cel mai greu avea să fie drumul lung cu mașina; eu și cu Warren, singuri în mașină, cu atât de multe în comun și fără nicio dorință de a ne aminti ceva.

Am ajuns fiecare cu avionul în Little Rock, iar eu am sosit cu două ore înaintea lui. Am luat prânzul, am pierdut vremea, lucrând pe laptop și am găsit un loc de unde puteam să observ pasagerii care soseau. Era un aeroport mic, cu spații largi, lumină naturală și puțin aglomerat.

După cum anticipase în ultima noastră convorbire telefonică, doctorii nu fuseseră de acord cu călătoria, dar asta n-a făcut decât să-i accentueze hotărârea. Într-un final, acceptase faptul că boala preluase controlul și încetase chimioterapia. „Mă îndoiesc că voi mai trăi până la Crăciun, Paul”, îmi spusese de parcă sărbătorile însemnau ceva pentru el.

Crăciunul… Când aveam opt ani, el juca în liga de iarnă în Venezuela și nu l-am văzut de Crăciun. Eu și Jill am deschis cadourile lângă brad, iar mama nu se putea opri din plâns. Mă întrebam dacă Warren își amintea toate lucrurile pe care mi le aminteam eu.

*

Apăru în mulțime împreună cu alți pasageri din Atlanta. Purta șapcă pentru că nu mai avea păr și mergea cu pas încet, dar hotărât. Se ofilise și se

transformase într-un om pipernicit, cu talia subțire și pieptul scobit. Trăgea după el o valiză mică și se uita în jur după mine.

Era cât pe-aci să închiriez un automobil hibrid din motive ecologice, dar mi-am dat seama că, în felul acesta, am fi stat umăr la umăr ore în șir. Am luat un SUV mare, cu cât mai mult spațiu posibil între scaunele din față.

N-am schimbat prea multe cuvinte până când Little Rock rămase în urma noastră. Îmbătrânise cu zece ani în două luni și am înțeles de ce doctorii nu fuseseră de acord cu călătoria. El moțăi în mod repetat și pentru mult timp nu spuse nimic, apoi deschise discuția.

— Doamne, e bine să fiu departe de Agnes.

Am râs și m-am gândit la toate direcțiile în care această conversație s-ar putea îndrepta.

— A câta e? A cincea, a șasea? am întrebat.

Urmă o pauză, în timp ce calcula.

— Agnes e a cincea. Karen a fost a patra. Florence a fost a treia. Daisy a fost a doua. Mama ta a fost prima.

— E impresionant că-ți mai aduci aminte ordinea.

— Oh, unele lucruri nu le uiți niciodată.

— Ai o favorită?

Se gândi un pic la întrebare. Eram pe un drum cu două benzi, cu ferme pe ambele părți.

— N-am iubit pe niciuna așa cum am iubit-o pe mama ta, cel puțin la început. Dar eram prea tineri pentru a ne căsători. Pentru dragoste, e mama ta. Pentru bani, ar fi Florence. Pentru sex, Daisy primește steaua de aur.

— Îmi pare rău că am întrebat.

— Daisy era stripteuză. Ce mai corp!

— Ne-ai părăsit pentru o stripteuză?

— Nu m-ai condamna dacă ai fi văzut-o pe scenă.

— Cât a durat?

— Nu prea mult. Chiar nu-mi amintesc. Și nu v-am părăsit pentru o stripteuză. Căsătoria se încheiase când s-a întâmplat s-o întâlnesc pe Daisy.

— Într-un club de striptease?

— Bineînțeles. Unde altundeva poți întâlni o stripteuză?

— Nu știu. Nu am experiență în domeniul ăsta.

— Foarte bine pentru tine.

— I-ai fost fidel mamei?

Rosti fără ezitare:

— Nu.

— De ce nu?

— Nu știu, răspunse frustrat. De ce fac bărbații orice? De ce pierd averi la jocuri de noroc, sau se sinucid cu alcool, sau se căsătoresc cu femei nebune? Nu știu. Mă târăști aici, în mijlocul pustietății în Arkansas, să mă întrebi de ce m-am ținut după femei?

— Nu, nu de asta. Acum nu-mi mai pasă.

— Ce face mama ta?

— E bine. O văd de câteva ori pe an. E frumoasă, ca întotdeauna.

Eram pe cale să adaug că era mult mai frumoasă decât Agnes, dar am renunțat.

— Știe că sunt bolnav?

— Da, i-am spus în august, imediat ce-am aflat.

— Nu cred că-i pasă.

— Ar trebui să-i pese, Warren?

Trase adânc aer în piept, apoi începu să moțăie. L-am încurajat în tăcere să doarmă, să tragă un pui de somn de vreo două ore. Tipul lui de cancer era extrem de dureros, iar când era treaz părea să se simtă rău. Își ținea calmantele în buzunarul cămășii. Am discutat pe scurt despre căsătoriile lui, un subiect pe care plănuisem să-l evit.

După ce se trezi, i-am pus o întrebare simplă:

— Ai jucat vreodată baseball în Arkansas?

— O, da, în Liga Texană am jucat la Arkansas Travelers de mai multe ori pe an. Un stadion

frumos, vechi, în centrul orașului Little Rock. Am avut parte de spectatori buni.

Deschisesem larg o ușă, iar Warren reveni la viață. Jocuri uitate, vechi coechipieri, întâmplări ciudate, faze haioase din vestiare, încălcări ale legii, viața în autobuzele de turneu… am discutat mulți kilometri despre baseballul din ligile mici. Dar obosea repede, iar lunga lui narațiune se opri brusc, când bău apă câteva momente, cu ochii închiși. Ațipi din nou, se făcu liniște, apoi se trezi și își aminti altă poveste.

În timpul lungii și dificilei sale cariere, a fost în multe orășele, iar la unele dintre ele nu se mai gândise de ani buni. Amintirile îi reveneau în valuri. Eram surprins să aflu că Warren era un bun povestitor, cu fler pentru punctul culminant. Cu cât spunea mai multe povești, cu atât își amintea mai multe. De ce nu auzisem niciodată nimic despre acele lucruri?

N-am discutat despre Joe Castle și despre motivul acelei călătorii. Nu știam ce va zice Warren, dar aveam o presimțire.

Tuși, făcu o grimasă, luă o pastilă, apoi ațipi din nou. Eram în zona dealurilor și se întuneca. La periferia orașului Mountain View, la o oră de Calico Rock, am ochit un motel drăguț și curat și am parcat lângă el. Am plătit cu bani gheață pentru două camere. Warren mi-a zis că nu-i era foame și că trebuia să se întindă în pat. Am cumpărat un burger de la un fast-food și l-am luat cu mine în cameră.

21

Clarence aștepta în spatele ușii din față de la *Calico Rock Record.* Dimineața era luminoasă, aerul ușor și răcoros, o atmosferă cu mult diferită de la ultima mea vizită, în luna august. Main Street revenea la viață. Am ajuns la ora nouă, conform programului. Warren dormise zece ore și zicea că se simte bine.

— Îmi pare foarte rău pentru boala dumneavoastră, domnule Tracey, spuse Clarence cu sinceritate, după ce își strânseră mâinile.

— Mulțumesc. Warren, da?

— Sigur. Vreți o cafea?

Am acceptat și ne-am adunat în biroul lui Clarence prea aglomerat pentru ritualul cafelei de dimineață. Clarence ne aduse la cunoștință cu cele mai recente discuții avute cu familia Castle. Încă nu acceptaseră întâlnirea, dar nici nu o excluseseră. Clarence era de părere că lucrurile aveau să meargă bine dacă apăream pur și simplu la ei. Știam dinainte de a pleca din Santa Fe, iar Warren știuse înainte de a părăsi Florida că o astfel de întâlnire putea să nu aibă loc, dar am convenit să încercăm oricum. La telefon, Warren spusese că s-ar simți mai bine dacă măcar ar încerca să discute cu Joe, chiar dacă acesta nu voia totuși să îl întâlnească.

Am traversat orășelul în mașina lui Clarence spre liceu. Din nou, Joe era călare pe mașina de tuns roșie, marca Toro, și își făcea turele încet și meticulos, înainte și înapoi pe gazon, tăind ceva ce nu mai creștea. Era luna octombrie și iarba devenise maro. Pe lângă banca de rezerve de la baza a treia am urcat în tribune și ne-am așezat. Doi bărbați de vârsta a doua stăteau pe banca de rezerve de la prima bază.

— Red și Charlie, zise Clarence, în timp ce ne-am așezat.

Nu aveam nimic de făcut decât să ne uităm la Joe cum tundea gazonul. Nu mai era nimeni în preajmă. Era aproape ora zece și, de la distanță, liceul părea aglomerat.

— Face asta în fiecare zi? întrebă Warren.

Stătea în stânga mea, iar Clarence în dreapta.

— Cinci zile pe săptămână dacă vremea e bună, răspunse Clarence. Din martie până în noiembrie.

— E un teren frumos, spuse Warren.

— Se dă în fiecare an câte un premiu pentru cel mai bun teren al unui liceu din stat. Am câștigat de atâtea ori, încât am pierdut șirul. Cred că e bine să ai un îngrijitor în permanență.

După încă vreo câteva tăieturi, Joe ridică lamelele și se îndreptă spre banca de rezerve de la prima bază. Opri motorul, se dădu jos din mașina de tuns iarba și vorbi ceva cu frații lui. Unul din ei ieși din adăpost cu două scaune pliante pe care le duse în fața platoului bazei a patra.

— Este Red, zise Clarence în șoaptă.

Red desfăcu scaunele, le aranjă astfel încât să fie față în față cu movila aruncătorului, iar când îi conveni amplasamentul, făcu câțiva pași către noi, se opri și zise:

— Domnule Tracey.

— Cred că la tine se referă, i-am zis lui Warren.

Se ridică în picioare și coborî încet treptele tribunei, către teren. Fu întâmpinat de Red, care îi întinse mâna și îi spuse:

— Sunt Red Castle. Mă bucur să vă cunosc.

Dădură mâna, iar Warren zise:

— Mulțumesc pentru că faceți asta.

Joe se îndreptă spre scaune. Bastonul scotea zgomote sacadate în fața lui, iar picioarele se mișcau nesigure. Mâna stângă îi atârna într-o lateră și ținea bastonul cu mâna dreaptă. Când fu îndeajuns de aproape, se opri și i-o întinse lui Warren. Acesta i-o prinse cu ambele palme, o strânse și zise:

— Mă bucur să-te văd, Joe.

Când Joe vorbi, vocea lui era ascuțită, dar întreruptă, de parcă știa exact care era următorul cuvânt, însă rostirea lui necesita un efort în plus.

— Mersi… că… ai venit.

Se așezară pe scaunele din apropierea celei de a patra baze, iar Red se întoarse pe banca de rezerve.

Cu umerii care aproape li se atingeau, rămaseră așa o vreme și se uitară dincolo de movilă, adânciți în gândurile pe care numai ei le știau.

— Ai un teren frumos aici, Joe.

— Mersi.

*

De unde stăteam noi, nu-i puteam auzi. Red și Charlie stăteau pe banca de rezerve, și ei prea departe ca să-i audă.

— E departe de stadionul Shea, spuse Clarence încet.

— O mie șase sute de kilometri și o mie de ani. Mulțumesc pentru că ai făcut asta.

— Tu ai făcut-o, Paul, nu eu. Mă bucur să asist la așa ceva… e visul oricărui reporter. Câți fani înrăiți ai baseballului din țară ar dori să stea unde stăm noi acum?

Am clătinat capul.

— Câteva milioane numai din Chicago.

*

Joe spuse:

— Îmi pare… rău., pentru… cancer.

— Mersi, Joe. E doar o întâmplare, știi tu. Ghinion. Uneori ești norocos, alteori nu.

Joe dădu din cap. Știa cum era cu ghinionul. Trecu un minut, timp în care se uitară și se gândiră ce să spună mai departe.

— Cred că ar trebui să vorbim despre baseball, Joe. De-asta sunt aici.

Joe dădea în continuare din cap.

— Bine.

— Cât de des te gândești la seara aceea de pe stadionul Shea, Joe, atunci când ne-am văzut ultima oară?

— Nu… mult. Nu-mi… amintesc… multe.

— Ei bine, sunt invidios pentru că eu îmi amintesc prea multe. A fost o minge trimisă țintit, Joe, una pe care am aruncat-o spre capul tău cât de tare am putut. Am vrut să te lovesc, să te las lat, să-ți dau o lecție și prostii din astea. A fost intenționat, Joe, și am regretat în fiecare clipă de atunci. Îmi pare rău. Îmi cer scuze. A fost un lucru urât, răutăcios, prostesc și a distrus ceea ce era menit să fie o mare carieră. Uite… am zis-o. Îmi pare rău, Joe.

Joe dădu din cap și zise într-un final:

— E… bine… E… bine.

Warren voia să se descarce însă.

— Am vrut să te lovesc, Joe, dar n-am știut cât de rău va fi. Știu că sună nebunește. Să arunci o minge de baseball spre capul cuiva cu intenția clară de a-l lovi și totuși să spui că nu ai vrut să-i faci rău. E o prostie, știu. Așa că am fost un prost și un idiot.

— E… bine… E… bine.

— Când i-am dat drumul, am știut că e pe țintă. Am știut că va ajunge undeva deasupra gâtului. Dar a fost perfectă și pentru o fracțiune de secundă nu te-ai mișcat. Când te-a nimerit, am auzit cum s-au rupt oasele. Multă lume a auzit oasele rupându-se în seara aceea. A fost destul de înfricoșător. Am știut că erai rănit. Când te-au pus pe targă, am crezut că ai murit. Doamne, îmi pare rău, Joe.

— E… bine… Warren.

Urmă o pauză lungă în conversație, în timp ce ambii bărbați continuară să se uite în depărtare. Warren zise:

— Îți aduci aminte prima ta lovitură din seara aceea, acel home run?

— Îmi… amintesc… fiecare… home… run.

Warren zâmbi. Un lovitor tipic.

— La un moment dat, ai trimis opt aruncări directe în foul. N-am văzut niciodată o bâtă rotită atât de repede. Am aruncat mingi rapide, rotite, curbate, încete, chiar și una cu efect și tu n-ai făcut altceva decât să aștepți și să aștepți până în ultima fracțiune de secundă, apoi să lovești și să le trimiți în foul. Home run-ul pe care l-ai realizat a fost la zece centimetri de platou. Te-am păcălit, da, dar ți-ai revenit și ai lovit la peste o sută de metri. Atunci m-am hotărât să te nimeresc. „Intimidează-l. E doar un începător."

— Face… parte… din joc.

— Poate. Mulți jucători au fost loviți în cap, dar puțini dintre ei au fost răniți. Ray Chapman a fost omorât de o aruncare în 1920. Mickey Cochrane n-a mai jucat niciodată după ce a încasat una în cap. Tony Conigliaro ajungea sigur în Hall of Fame, însă a primit o minge drept în ochi. L-am lovit și eu odată, știai?

— Pe… Tony C.?

— Mda. În 1965, aruncam pentru Cleveland. Tony era o amenințare și era neînfricat. L-am lovit în umăr și niciodată n-am regretat. Uneori trebuie să lovești un tip, Joe, știi asta. Dar să nu încerci să-i faci rău; nu mai face parte din joc să arunci în capul cuiva. Are și el o familie, o carieră. Asta a fost greșeala mea.

— Ai… lovit… mulți… oameni.

Warren trase adânc aer în piept și își schimbă poziția corpului. Luase un calmant mai devreme și efectul acestuia trecea.

— Adevărat, și am multe regrete, Joe. Când o să mor, n-o să spună nimic despre ce soț și tată jalnic am fost. N-o să se zică prea multe despre cariera mea mediocră în baseball. Nu. Ce-o să se scrie o să fie despre acea aruncare. Am aruncat un milion, dar o să vorbească numai despre mingea care l-a terminat pe Joe Castle. Regret mereu.

— Și… eu.

Amândoi găsiră în asta ceva amuzant și începură să râdă încet.

— Ai tot dreptul să mă urăști, Joe. Ți-am făcut atâta rău. Într-o fracțiune de secundă, cariera ta a dispărut și numai eu am fost de vină. Ar fi frumos, pentru că mă apropii de final, să știu că nu mă urăști. Cer prea mult?

— Eu… nu… urăsc… pe., nimeni.

— Nici chiar pe mine? Haide, Joe, sigur ai avut gânduri negre legate de mine de-a lungul anilor.

— Da… dar… nu… acum… Ai… spus… c-a… fost… un… accident… și… am… vrut… să… te… cred.

— Dar am mințit, Joe. N-a fost un accident. Am mințit despre asta timp de treizeci de ani. Acum îți spun adevărul. Asta te face să mă urăști?

— Nu… te-ai… scuzat… Accept.

Warren își puse mâna pe umărul stâng al lui Joe și spuse:

— Îți mulțumesc, Joe. Ești un bărbat mult mai tare decât mine.

— Încă… lovesc… o… mie… ca… tine.

Warren râse zgomotos, iar Joe făcu la fel.

*

Ne uitam și ne amuzam că erau în stare să râdă. Toată viața mea știusem că Warren Tracey nu are simțul umorului, așa că era evident că Joe spusese ceva haios.

— Cred că se înțeleg bine, observă Clarence.

— Așa cred și eu. Dacă izbucnește un scandal, Warren nu are pe nimeni aproape.

— N-au chef de scandal. Charlie mi-a spus ieri ce mult admiră faptul că tatăl tău a vrut să-l vadă pe Joe.

— Atunci de ce au ezitat?

— Din două motive. Le era teamă că asta l-ar fi putut supăra pe Joe și că i-ar readuce amintiri urâte. Și le era teamă că s-ar fi putut afla despre

această mică întâlnire și că ar apărea povestea pe undeva. I-am asigurat că asta nu se va întâmpla. Așa-i?

— Sigur.

— Deci cum ai reușit să-l șantajezi pe tatăl tău ca să vină aici?

— Șantajul n-a funcționat. E aici pentru că vrea să fie aici. E un tip tare, iar realitatea morții iminente l-a înmuiat. Privește înapoi la viața lui dezordonată și are multe regrete.

— Ce mod groaznic de a muri!

— Da, sunt sigur că așa e.

*

Joe se uită spre banca de rezerve de la prima bază și zise:

— Charlie… Red.

Frații lui se ridicară și ieșiră din adăpost. Warren se ridică și el și se uită la noi, apoi ne făcu semn să ne apropiem. Ne-am întâlnit în fața platoului celei de a patra baze și am dat mâna cu Joe Castle. Purta șapcă și ochelari de soare groși, negri, ca să nu i se vadă ochiul rănit. Cine ar fi putut însă arăta la fel după treizeci de ani?

Charlie și Red erau drăguți, dar preferau să observe în loc să participe. La cererea mea, Clarence avea un aparat de fotografiat și le-am explicat celor din familia Castle că mi-ar plăcea să fac câteva fotografii ca amintire a întâlnirii.

— O să fie publicate? întrebă Red.

— Numai cu acordul vostru, am răspuns.

El și Charlie erau suspicioși, dar acceptară până la urmă. Spre surprinderea mea, Clarence mai adusese ceva. Dintr-o pungă mică de plastic pe care o ținuse în interiorul hainei, scoase două șepci – Cubs și Mets. I le dădu lui Joe și lui Warren și spuse:

— M-am gândit că ar fi frumos pentru fotografie dacă ați purta astea.

Joe se uită la șapca lui și se încruntă. Warren făcu la fel. Ezitară, de parcă șepcile aduceau la suprafață prea multe amintiri.

— E doar o idee, spuse Clarence bătând în retragere, de parcă ar fi stricat toată întâlnirea.

Apoi Joe desfăcu cozorocul, îndepărtă cartonul cu reclama la o firmă și își puse pe cap șapca Cubs. La fel ca toți jucătorii de baseball, o ajustă pe ici-colo, până i se păru că e așa cum trebuia. Când Warren își dădu jos șapca de golf, capul lui era neted ca o ceapă; nu avea niciun fir de păr și pentru o fracțiune de secundă ne-am oripilat de efectele oribile ale chimioterapiei. Ne reamintea faptul că nu mai avea mult timp.

Cu șepcile la locul lor, am făcut un pas înapoi, iar Clarence începu să facă poze. Cei doi jucători stăteau în picioare, zâmbeau, iar Joe se sprijinea în baston. Clarence avu o idee mai bună. Sugeră să ne mutăm în centru-dreapta și să folosim tabela de scor pe care scria „Terenul lui Joe Castle” ca fundal.

Am făcut acest lucru și după mai bine de zece poze cu Joe și Warren, m-am strecurat în cadru și am stat între tata și vechiul meu erou, cu toții zâmbitori. Poza avea să fie nota finală în albumul Joe Castle.

Dintr-odată nu mai era nimic de făcut. Cei doi se întâlniseră, își spuseseră ce trebuia spus și făcuseră fotografii. Ne-am luat la revedere și am plecat de pe teren.

Pe drumul înapoi spre Main Street, Clarence spuse că Fay ar vrea să luăm cu toții prânzul la ei pe verandă. Am aruncat o privire spre Warren care stătea pe bancheta din spate și clătina din cap. Nu voiam să-i jignesc pe Fay și pe Clarence, așa că am zis:

— Sună bine, dar trebuie să pornim la drum. Warren are un zbor la patru după-amiaza.

Nu m-am simțit rău pentru acest lucru, pentru că văzusem destul din Calico Rock. Și, pentru că erau atât de ospitalieri, celor doi membri ai familiei Rooks nu le-ar fi plăcut nimic mai mult decât să ne petrecem toată după-amiaza pe verandă, povestind diverse și făcând poze. Și să bem gin cu lămâie.

— Nicio problemă, spuse Clarence.

A parcat mașina și ne-am strâns lângă portbagaj. I-am mulțumit din nou, iar el i-a urat toate cele bune lui Warren. Am promis că îl sun să-i dau vești.

Nu departe de Calico Rock, Warren, care devenise tăcut, m-a rugat să trag pe dreapta. S-a urcat în spate, pe banchetă, și a adormit. Călătoria și întâlnirea cu Joe îl epuizaseră și ajunsese la capătul puterilor.

Încă purta șapca Mets.

22

Conform hărții radar, de la Santa Fe până în est, prin Little Rock și în jos, spre Florida, cerul era perfect senin. Și cu toate acestea, ambele zboruri avuseseră întârziere. Warren se stingea rapid și voiam să-l văd urcat în avion, înapoi spre Agnes, înainte de apariția vreunei crize cu care nu aveam chef să mă confrunt. Întârzierile aglomeraseră aeroportul din Little Rock și ne pierdeam timpul făcând acele lucruri banale pe care le fac de obicei pasagerii când așteaptă.

În timpul după-amiezii, când fusese treaz și voia să vorbească, conversațiile noastre fuseseră lejere. Nu îl pomenea niciodată pe Joe. Deși nu am stat în preajma lui suficient cât să-i cunosc toanele sau gândurile, era evident că i se întâmpla ceva. Eram convins că moartea reprezenta un subiect important, așa cum ar fi fost normal pentru oricine aflat în starea lui.

Sigur că avea regrete, dar niciunul din noi nu îndrăznea să recunoască acest lucru. Warren nu putea începe ostoirea trecutului nostru tumultuos cu niște scuze rostite în cele unsprezece ore și amândoi înțelegeam acest lucru. Nu știam dacă voia să încerce să o facă, dar eram sigur că nu doream să-l aud.

Pofta lui de mâncare apărea și dispărea, iar când l-am auzit spunând „Mi-e foame”, am găsit o măsuță liberă în bufetul aglomerat al aeroportului. Când chelnerița ne-a întrebat dacă vrem ceva de băut, Warren a zâmbit și a spus:

— Da, aș vrea o halbă mare cu bere.

Eu am comandat același lucru, iar când ea a plecat, Warren mi-a spus:

— De zece ani nu am mai pus alcool în gură. Mai am două luni de trăit așa că de ce nu?

— De ce nu?

— Cumpătarea e supraapreciată, Paul, spuse rânjind. Eram mult mai fericit când mă îmbătăm.

Nu puteam zâmbi când auzeam așa ceva, pentru că mi-l aminteam cum o lovea pe mama când era beat.

— Nu am de unde să știu asta, i-am spus.

Barul avea trei televizoare mari și toate transmiteau meciul din World Series, Yankees împotriva Marlins. Berea sosi, am ciocnit halbele, ne-am spus „Noroc” și am băut cu înghițituri mici. El goli paharul până la ultima picătură, de parcă murea de sete. Plescăi din buze și apoi spuse:

— Of, cât de mult mi-a lipsit asta.

Am comandat sendvișuri și ne-am uitat la meci. Nu dură mult și începu să comenteze.

— Uită-te la tipii ăștia, mârâi el. Uite cât sunt de grași, mai ales aruncătorii.

Și peste un minut:

— Ia uite-l pe ăla, joacă în World Series, câștigă milioane pe an și nu e în stare să lovească nicio minge lentă.

Încă o dată mă șochează absurditatea faptelor mele. Beau o bere și urmăresc meciul cu tatăl meu pentru prima dată în viață! Și asta numai pentru că e pe moarte. Mâncarea sosi și ne îndepărtarăm atenția de la meci. Mai făcu unele remarci usturătoare la adresa „acestor jucători moderni” și de aici am tras concluzia că Warren nu era un mare fan.

— Deci ai de gând să fabrici o altă poveste, una despre mica noastră excursie? mă întrebă și mușcă din sendvișul cu carne de curcan.

— Nu, nu am niciun plan.

— Cred că ar trebui să-ți faci. Cred că ar trebui să iei prima poveste, să-i adaugi cel de-al doilea capitol și să o dai la tipărit. Și să o faci acum, înainte să mor. Nu-mi pasă. Vrei ca lumea să știe adevărul, la fel și eu. Public-o.

— Nu asta a fost înțelegerea, Warren.

— Cui îi pasă de înțelegere? Îmi place ideea ca oamenii să știe că am mers să-l vizitez pe Joe Castle și i-am spus că-mi pare rău după toți anii ăștia. N-am făcut asta de prea multe ori în viața mea.

— Sunt sigur că n-ai făcut-o.

— Public-o. Nu-mi pasă.

— N-aș putea s-o fac fără aprobarea familiei Castle. Ai văzut cât sunt de protectori.

— Atunci fă-i să-ți dea aprobarea. Scrie-o, arată-le-o și pun pariu că îi poți convinge.

— O să mai vorbim despre asta.

Ideea mă intriga. Am mai comandat un rând și am terminat de mâncat în liniște. Un tip trecu pe lângă noi și spuse:

— Mets este praf.

Apoi își continuă drumul. Ne-am dat seama că era din cauza șepcii și am râs.

O întârziere duse la alta și se făcu aproape ora nouă seara când fu anunțat zborul lui Warren. Poarta lui era lângă a mea, așa că am mers încet de-a lungul coridorului. Începuse îmbarcarea când am ajuns și noi.

Warren trase adânc aer în piept și mă privi în ochi.

— Ascultă, mulțumesc că ai făcut asta. Înseamnă mult pentru mine și a însemnat mult pentru Joe. Ni s-a ridicat cu adevărat o povară de pe umeri.

— I se spune puterea curativă a iertării.

— Faci pe deșteptul.

— Posibil.

— E adevărat, Paul, ești mai înțelept decât mine pentru că duci o viață cu puține regrete. Eu o să mor și o să iau cu mine o listă lungă de lucruri pe care aș fi vrut să le fac altfel. Nu e un mod plăcut de a te duce.

— Nu mai ai cum să le repari acum, Warren.

Îmi întinse mâna și i-am strâns-o.

— Ai dreptate. Dar am multe regrete, Paul.

Nu mai am ce să-i răspund. Nu pot să-i spun ceva superficial și fără sens de genul „Hei, e bine, Warren, totul ți-a fost iertat”. Ne mai strângem o dată mâinile și e evident că ar vrea o îmbrățișare scurtă. Eu nu.

Se întoarse și pleacă mai departe, fără să se uite înapoi.

23

Agnes suna o dată la două zile și-mi dădea noutăți despre starea lui, care se deteriora. Nu mai mânca. Funcțiile vitale i se opreau. Era internat. Era înapoi acasă. Fusese trimis la azil. Warren se purta ca pe vremuri – nu suna și nu avea chef să vorbească. Sara mă întrebă de nenumărate ori dacă voiam să-l văd. Nu. Îl văzusem deja.

Eu și Jill vorbeam uneori. Era modul de comunicare al familiei Tracey – Warren vorbea cu Agnes, ea mă suna pe mine, iar eu o sunam pe sora mea. Jill nu voia să-i vorbească, să-l vadă sau să participe la slujba de înmormântare când venea momentul.

Starea lui era neschimbată, iar telefoanele de la Agnes deveneau monotone. M-am uitat la calendar. Se apropia Ziua Recunoștinței și speram ca Warren să nu ne strice planurile.

Nu a făcut-o. A murit pe 10 noiembrie, la vârsta de 65 de ani, singur, la azil. Agnes mi-a spus că slujba era programată pentru vinerea următoare. Eu și Sara am avut o discuție oarecum tensionată și prelungită dacă ar fi trebuit să participe și ea la slujbă. Eram hotărât să nu o las să vină; ea se simțea în mod ciudat obligată să onoreze memoria unui om pe care abia dacă îl cunoscuse, un om care a omis să vină la nunta noastră și care nu ne-a trimis nici măcar o felicitare la nașterea celor trei fete ale noastre. Nu exista nicio familie alături de care să fii și să jelești. Nu avea să fie nicio adunare după înmormântare. Sara nu avea ce să caute acolo. Și pe lângă asta, nu voiam să cheltuiesc încă 500 de dolari pe un bilet de avion. Când am încheiat discuția, până la urmă a fost de acord cu mine.

*

În Florida mureau mulți oameni și majoritatea erau pensionari fără rădăcini adânci în comunitățile unde locuiau. Din această cauza, cei de la pompe funebre erau eficienți și raționali. Slujbele erau scurte, rapide, impersonale.

Warren își dorise să fie incinerat și dorința i-a fost îndeplinită. Slujba în memoria lui s-a ținut în capela fără ferestre a unui mausoleu din apropierea casei sale. Într-o sincronizare perfectă, am ajuns singur, cu un sfert de oră înainte de slujbă și am găsit-o pe Agnes în camera de așteptare privată a familiei. Halal familie. Erau acolo Agnes cu fiica ei, Lydia, o persoană pe care nu o întâlnisem niciodată, și eu. Ai fi crezut că un bărbat care a fost însurat cu cinci femei ar fi putut stârni ceva mai mult interes.

Am stat de vorbă, iar timpul s-a oprit în loc. Agnes mă întrebă încă o dată dacă vreau să spun câteva cuvinte. Am refuzat politicos, încă o dată, folosindu-mă de pretextul cum că nu aș fi în stare să-mi controlez emoțiile și că nu aș vrea să mă fac de râs. Lăsând la o parte sentimentele, orice gânduri calde și emoționante sau povești pe care le-aș fi putut prezenta în acel moment ar fi fost pure fantezii.

Lydia, care mă privea cu suspiciune, trecu, în sfârșit, la subiect.

— Paul, i-am citit deja testamentul.

Am dat din mâini și am spus:

— Nu-mi pasă ce scrie în el. Nu vreau nimic. Nu voi accepta nimic. Dacă sunt menționat acolo, refuz să iau ceva.

Agnes spuse:

— Y-a lăsat ție și lui Jill câte 10.000 de dolari.

Să împărțim prada înainte de înmormântare mi se părea de prost gust, dar am trecut peste asta.

— Nu pot să vorbesc în numele lui Jill, am zis, dar eu nu-i vreau. Nu mi-a dat niciun ban cât am fost la liceu, la facultate sau când am avut nevoie de ceva în plus, așa că nu o să-i accept banii acum.

— Cred că asta rămâne între tine și avocați, spuse Lydia.

Mi s-a părut că avea ceva experiență cu avocații.

— Așa cred și eu.

— Și a lăsat 25.000 de dolari pentru un teren de baseball din Calico Rock, Arkansas, zise Agnes.

Asta chiar m-a făcut să zâmbesc și să spun:

— Asta e drăguț.

Bravo, Warren! Nu aveam de gând să întreb despre dimensiunile moștenirii lui – momentul era nepotrivit și nu îmi prea păsa, urma să aflu, oricum, mai târziu, în timpul succesiunii.

Ne-am mutat în capelă, alături. Erau aproximativ douăzeci de persoane în vârstă așezate pe scaunele din față, care vorbeau în șoaptă și așteptau. Toți erau bine, după cum se părea. Ținuta era lejeră, tipică pentru Florida – multe sandale și nici măcar un sacou sau o cravată. Am evitat să mă prezint acelor oameni. Nu aveam să-i mai văd vreodată și nu voiam să fac schimb de povești cu ei despre cât de tare fusese bătrânul meu. Bănuiam că erau vecini, tovarăși de golf sau prieteni de-ai lui Agnes. De asemenea, bănuiam că niciunul dintre ei nu era jucător profesionist de baseball și nici nu împărțise vestiarul cu Warren Tracey. Eram sigur că printre ei nu se afla niciun membru al echipei Mets, din 1973.

Capela avea pereți din piatră închisă la culoare și mi se păru că arăta ca o închisoare. Din boxe se auzea un imn de jale, potrivit momentului. Un bărbat în costum ne rugă să ne așezăm. Spre ușurarea mea, nu era nicio strană rezervată familiei. M-am strecurat cu grijă pe locurile din spate. Agnes nu vărsase încă nicio lacrimă și eram sigur că nu avea să fie singura care va ieși de acolo cu ochii uscați. Prietenii și familia stăteau, așteptau, ascultau muzica ce se auzea pe fundal.

Nu știam de ce mă aflam acolo. Warren se dusese și, dacă putea să ne vadă, nici că i-ar fi păsat vreun pic dacă eram acolo sau nu. Ideea de

a-i aduce un omagiu respectuos era ridicolă. În niciun caz celui decedat nu avea cum să-i mai pese. Stătea acolo, în coșciug, sau în cazul lui Warren A într-o urnă mică și albastră așezată lângă podium.

Cum spunea Yogi Berra? „Să participi întotdeauna la funerariile altora, altfel nici ei nu o să vină la ale tale”.

Apăru un tip în robă neagră, probabil, genul de preot „la comandă”, pentru că Warren Tracey nu se apropiase de vreo biserică niciodată în viața lui. Poate că Agnes era enoriașă acolo. Preotul vorbi cu ea, o liniști, apoi urcă pe podium, își întinse brațele ca Charlton Heston la Marea Roșie, și spuse:

— Bine ați venit!

Ușa din spate s-a deschis încet și mi-a atras atenția. Trei bărbați au intrat în capelă – întâi Red Castle, apoi Joe cu bastonul și mersul lui chinuit, apoi Charlie. Se așezară în tăcere pe scaunele din spate. Toți trei purtau sacouri bleumarin și cămăși albe, fiind de departe cei mai bine îmbrăcați de acolo. La început am fost șocat, dar apoi mi-am revenit. Ce gest minunat și elegant din partea lor!

Fără să-mi dau seama, m-am ridicat și m-am îndreptat spre locul unde stăteau. M-am strecurat pe banca din fața lor și i-am șoptit lui Red:

— Mulțumesc că ați venit.

Toți trei au dat din cap.

— Ce faceți aici? i-am întrebat.

Charlie mi-l arăta pe Joe și îmi spuse:

— Joe a vrut să facă o excursie.

— Bine ați venit, repetă preotul, ridicând vocea în direcția noastră.

Mă uitam la el și mi se părea că e gata să ne dea câteva scatoalce pentru că vorbeam în timpul slujbei. Am rămas pe loc, lângă băieții echipei Castle și am îndurat împreună un ritual fără sens, prelungit în mod dureros circa treizeci de minute. Piesa de rezistență a fost discursul lui Marv,

probabil cineva de la clubul de golf. Marv a povestit una tare, despre cum era să joci golf cu Warren. Warren conducea mașinuța de golf. Mingea lui era în apă. S-a apropiat prea mult de marginea lacului, a răsturnat mașinuța, Marv aproape că s-a înecat, dar Warren nici măcar nu s-a stropit.

Am râs pentru că toată lumea se aștepta să o facem. Marv nu era vreun mare orator și mi-a făcut impresia că trăsese cartea necâștigătoare. Deja mi-i imaginam pe țapii aceia bătrâni adunați în jurul grătarului, jucând gin rummy și certându-se despre cine urma să vorbească la înmormântarea unuia dintre ei. Ceva de genul: „Deci, Marv, tu vorbești la Warren, eu la tine și Fred la mine”.

Preotul era oarecum priceput la a trece peste momentele stânjenitoare. Citea pasaje din Biblie, făcând multe referiri la cartea Psalmilor. Pomenea de iubirea lui Dumnezeu, de bunătate, de iertare, de mântuire și îmi era foarte clar că Agnes era de orice altă religie, mai puțin catolică, iudaică sau musulmană. Nu menționă nici măcar o dată că Warren fusese jucător profesionist de baseball. În încheiere, ne spuse că Warren urma să fie îngropat în Zidul D, pavilionul 3, pe coridor, în jos, dar acest lucru va fi făcut numai în prezența membrilor familiei.

M-am hotărât să sar peste această etapă. Nu îmi doream să văd în ce gaură din perete își va petrece cenușa lui Warren veșnicia. Agnes se putea descurca și singură. Ea era singura care l-ar fi putut vizita o dată pe lună, în perioada următoare, încercând să mai simtă ceva în timp ce-i atingea numele scris în piatră. Știam că eu nu mă voi întoarce niciodată.

Și, în plus, voiam să vorbesc cu Joe.

24

Camera de reculegere era goală și am luat-o în stăpânire pentru următoarele minute. Arăta mai mult a închisoare decât a capelă și nu mi se părea că fusese folosită vreodată. Am mutat patru scaune în cerc și ne-am așezat.

— M-a impresionat faptul că ați venit de atât de departe, băieți, am început.

Red spuse:

— Joe nu a mai fost în Florida din 1973, din cantonamentul de primăvară. Voia să iasă din oraș, așa că iată-ne aici.

Mi-am adus aminte că toți trei au jucat în liga mică și că mai toți „aspiranții" mergeau în cantonament primăvara, ca și veteranii. Probabil că văzuseră mai mult din țară decât mine, în timp ce urcaseră și coborâseră din autocare și în clasamentele juniorilor.

— Vă mulțumesc că ați venit, le-am spus.

Charlie zise:

— Și noi îți mulțumim că l-ai dus pe tatăl tău la Calico Rock. A însemnat mai mult pentru Joe decât vei ști tu vreodată.

Joe zâmbea, dădea din cap și se mulțumi să-și lase frații să vorbească în locul lui.

Red completă:

— Chiar a însemnat mult.

Joe spuse:

— Îmi… pare… rău… pentru… tatăl… tău.

— Mulțumesc, Joe.

Purta în continuare ochelarii de soare ca să-și ascundă ochiul vătămat și deasupra ramelor se vedea o mică cicatrice, la colțul frunții. Se spunea că i se oprise de trei ori respirația în drum spre spital.

— Joe ți-a adus ceva, spuse Red.

Cu mâna pe care încă o mai putea folosi, Joe căută în buzunarul interior al sacoului și scoase un

plic. Deși nu îl mai văzusem de treizeci de ani, l-am recunoscut imediat. Era scrisoarea pe care o lăsasem la zidul lui Joe Castle de la spitalul Mount Sinai, în septembrie 1973. Joe mi-l întinse cu un zâmbet larg și zise:

— Uite… eu… vreau… să… o… ai.

Am deschis plicul încet și am scos scrisoarea. Am retrăit suferința băiatului de unsprezece ani care am fost. „Dragă Joe, numele meu e Paul Tracey, sunt băiatul lui Warren. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce a făcut tatăl meu.” Pe măsură ce citeam, m-am lăsat pradă emoțiilor trăite atât de intens în acea vară și toamnă.

Timp de șase săptămâni, Joe Castle a reprezentat întregul meu univers. Mă gândeam la el neîncetat. Citeam tot ce puteam găsi despre el. Îi urmăream toate meciurile, îi știam toate statisticile. Ba chiar visam să joc în aceeași echipă cu Joe – era cu numai zece ani mai mare decât mine. Și dacă mi-aș fi făcut debutul la douăzeci de ani, el tot ar mai fi fost în putere. Am fi putut fi coechipieri. Dar apoi s-a accidentat. Iar apoi s-a retras. După care a fost istorie.

Când am terminat de citit scrisoarea aveam ochii umezi, dar eram hotărât să mă abțin, să nu plâng.

— Mulțumesc, Joe.

Red zise:

— Cei de la Cubs au făcut treabă bună adunându-i toate lucrurile, inclusiv câteva cutii cu scrisori și cadouri lăsate la spital. Le-au livrat la câteva luni după ce a venit Joe acasă și au zăcut în podul mamei.

Charlie interveni în discuție.

— Șase mii de scrisori numai de la spital, peste treizeci de mii în total. Doi ani mai târziu, Joe le-a răsfoit pe toate și a dat peste a ta. A păstrat-o într-un loc special.

Joe spuse:

— E… foarte… specială.

— Mulțumesc, Joe.

Simțeam din nou că mă sufocam. După o lungă tăcere, Red schimbă subiectul:

— Domnul Rook, de la ziar, a spus ceva despre o poveste pe care o scrii, o poveste despre tatăl tău și Joe. E adevărat?

— Într-un fel. Am scris o poveste, dar nu-ți face griji. Nu am de gând să o public.

Charlie spuse:

— De ce nu? De ce nu scrii despre cum l-ai adus pe tatăl tău la Calico Rock, despre cum l-ai cunoscut pe Joe, de ce să nu spui adevărul despre tot ce s-a întâmplat? Ai putea chiar să folosești una dintre pozele cu Joe și Warren purtând șepcile echipelor lor.

Joe zâmbi și spuse:

— Mi-ar… plăcea… asta.

Charlie continuă:

— Probabil că o să vrem să ne uităm peste ea, așa, doar ca să fim siguri, dar suntem de acord și credem că mulți fani ai baseballului din toată lumea s-ar bucura să citească o astfel de poveste. Știi, Joe încă mai primește scrisori.

N-am știut ce să le răspund. Warren voia să termin povestea și să o public. Acum și Joe voia același lucru.

— Dați-mi un răgaz să mă gândesc, le-am spus.

— Va fi un roman? întrebă Red.

— Nu cred. Mai degrabă un articol lung.

— Ei bine, dacă te ajută cu ceva, nouă ne surâde ideea.

— Bine. O să mă gândesc.

— Și domnului Rook îi surâde ideea, zise Charlie.

Discutasem cu Clarence despre acest subiect de două ori. Eram convins că voia să scrie el povestea, dar nu era în stare să recunoască.

Am mai povestit câteva minute. Erau curioși să afle mai multe despre mine și familia mea, despre mama și sora mea și despre ce se întâmplase cu noi

după ce Warren plecase. Când le-am spus că am absolvit Universitatea din Oklahoma, și-au exprimat dezacordul. Erau fani împătimiți Razorback și susțineau, bineînțeles, că echipa lor era superioară. Ne-am tachinat unul pe altul cu genul de pălăvrăgeli despre fotbal care țin în viață o conversație în luna noiembrie.

La un moment dat, ni s-a cerut să eliberăm camera de reculegere. Au apărut niște persoane îndurerate și am plecat. Nu i-am văzut nicăieri pe Agnes, Marv, pe preot sau pe oricine altcineva care își luase adio de la Warren, așa că am ieșit din capelă.

Frații se duceau la Key West pentru două zile de pescuit la mare adâncime, lucru pe care Joe dorea de ani de zile să-l facă. În parcare ne-am strâns mâinile și ne-am luat la revedere. I-am urmărit în timp ce își încărcau lucrurile într-o camionetă ultimul model, ce avea lipită pe bară un sticker cu Razorback. Le-am făcut cu mâna când s-au îndepărtat.

Două ore mai târziu eram în avion, în drum spre casă. Am recitit scrisoarea și am simțit din nou chinul băiețelului îndurerat. Am pus-o deoparte, am deschis laptopul și am început să scriu povestea lui Calico Joe.

NOTA AUTORULUI

Amestecarea personajelor reale, a locurilor și a evenimentelor într-un roman este o treabă complicată. Aceasta este o poveste despre echipele Cubs și Mets și despre sezonul 1973, dar, vă rog pe voi, toți fanii împătimiți, să o citiți fără pretenții de acuratețe totală. Am rearanjat jocurile, listele de servicii, rotațiile, datele, ordinea la lovituri și chiar am introdus jucători fictivi pe care i-am amestecat printre cei reali. Acesta este un roman, așa că orice greșeală ar trebui să fie clasificată imediat drept parte a ficțiunii.

Dați-mi voie să le mulțumesc câtorva persoane. Don Kessinger este un vechi amic, din zilele petrecute la Oxford. El a citit prima schiță *Calico Joe* și a găsit câteva pasaje care necesitau mai multă muncă. El a fost libero în echipa Cubs între anii 1964 și 1975 și nimeni nu-i poate contesta credibilitatea. Don a fost mai apoi manager la White Sox și a fost înlocuit în 1979 de Tony Larussa, care a jucat ultimul joc pentru Cubs în 1973 (înainte de sosirea lui Joe Castle) și care a purtat (pentru scurt timp) Numărul 42 (primul număr al lui Joe). Unul dintre subiectele preferate ale lui Tony la cină este „codul" din baseball și, mai precis, avantajele și dezavantajele protejării coechipierilor, răzbunarea și complicațiile date de „aruncarea în interior".

Le mulțumesc, de asemenea, lui David Gemert, Alan Swanson, Talmage Boston, Michael Harvey, Bill MacIlwaine, Gail Robinson și Erik Allen.

John Grisham
1 decembrie 2011

Născut în Jonesboro, Arkansas, la 8 februarie 1955, într-o familie modestă, JOHN GRISHAM a absolvit în 1977 Contabilitatea la Mississippi State University, ulterior urmând Facultatea de Drept. După absolvire, a practicat în domeniul legislației generale pentru aproape un deceniu în Southaven, unde s-a axat mai mult pe legislația penală și civilă, reprezentând un larg spectru de clienți.

În 1983, a fost ales în Camera Reprezentanților din Mississippi, din partea democraților, for din care a tăcut parte până în 1990. În timpul liber, ca hobby, Grisham a început munca la primul său roman și a avut nevoie de trei ani pentru a scrie… *Și vreme e ca să ucizi,* pe care l-a finalizat în 1987. Cel de-al doilea roman al său, *Firma*, a ajuns pe locul 7 în topul celor mai bine vândute cărți ale anului 1991.

Grisham a continuat să scrie cel puțin un roman pe an, cele mai multe dintre ele devenind imediat bestselleruri.

În vara lui 1973, Joe Castle
era băiatul-minune al baseballului,
cel mai bun jucător începător
pe care l-a văzut cineva.
Puștiul din Calico Rock, Arkansas,
i-a uimit pe fanii echipei Cubs
reușind home run după home run,
salutând politicos publicul
pe măsură ce spulbera toate
recordurile debutanților.

Calico Joe a devenit curând
idolul tuturor iubitorilor de baseball
din America, inclusiv al lui Paul
Tracy, fiul unui jucător puternic,
dar petrecăreț de la Mets.
În ziua în care Warren Tracey
îl întâlnește în sfârșit pe Calico Joe,
Paul se află în tribune, susținându-și
idolul, dar și pe tatăl său.
Apoi Warren aruncă o minge
care avea să le schimbe viețile
pentru totdeauna.

ISBN 978-606-609-496-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

{1} Termen din baseball ce se referă la procentajul victoriilor unei echipe. (n.tr.)
{2} Grade ierarhice în diverse ligi de baseball. (n. red.)
{3} Runs Batted In – numărul de reușite înregistrate într-un meci de un lovitor. (n.tr.)
{4} Universitatea Mississippi (n.tr.)
{5} În original, *switch-hitter* - jucător care lovește mingea pe stânga împotriva jucătorilor care aruncă pe dreapta și viceversa (n.red.).
{6} O minge care aterizează afară, între liniile de la prima și a treia bază, în spatele celei de a patra baze. (n.tr.)
{7} Punct înscris când un jucător avansează la fiecare bază și se întoarce la baza-casă. (n.tr.)
{8} Când pitcherul aruncă greșit de patru ori, lovitorul se îndreaptă la prima bază. (n.tr.)
{9} Elanul (n.tr.)
{10} O lovitură care îi permite lovitorului să înconjoare toate cele patru baze, de obicei lovind mingea departe de zona de joc. (n.tr.)
{11} O minge atinsă cu bâta, dar nu lovită cu putere, și trimisă în zona de bătaie. (n.tr.)
{12} O aruncare care ar fi trebuit jucată de prinzător, dar ratată, ceea ce îi dă posibilitatea alergătorului să avanseze o bază. (n.tr.)
{13} Situație în care alergătorul este în afara bazei și este surprins de o aruncare rapidă a aruncătorului sau a prinzătorului (n.tr.)
{14} Avansare la prima bază a lovitorului care nimerește patru aruncări valide. (n.tr.)
{15} Fel de mâncare principal specific în ținutul Cajun, din came de porc afumată și usturoi. (n.tr.)
{16} O lovitură numită extra-base - lovitorul avansează de la prima bază - în care atinge baza cu ușurință, fără a fi nevoit să intre prin alunecare. (n.tr.)
{17} Tentativa aruncătorului de a provoca două out-uri (n.tr.)
{18} Un home run care are loc atunci când lovitorul trimite mingea în terenul de joc, dar reușește să înconjoare toate bazele fără să fie împiedicat de adversari. (n.tr.)
{19} Spațiu închis pentru antrenamentul lovitorilor (n.tr.)
{20} Zona de pe baza a patra prin care trebuie să treacă mingea aruncată, de obicei printre brațele sau genunchii lovitorului. (n.tr)
{21} În original, *scouts* (n.tr.)
{22} În original, balls - mingi trimise în afara zonei strike, situată între genunchii lovitorului și piept și toată lățimea platoului. (n.tr.)

{23} O minge dată din răzbunare de către aruncător în lovitor. (n.tr.)

{24} Setul de programe și politici menite să promoveze revenirea economică și reformele sociale introduse în anii 1930, în timpul președintelui Franklin D. Roosevelt (n.tr.)

{25} Mișcarea rasistă Ku Klux Klan (n.tr.)

{26} Un home run cu toate trei bazele ocupate de apărători prin care se înscriu patru run-uri, cele mai multe posibile într-un meci. (n.tr.)

{27} Asociația Jucătorilor Profesioniști de Golf din America (n.tr.)

{28} Introducea mingii în gaură dintr-un număr mai mic de încercări decât cel stabilit pentru respectivul traseu de golf (n.tr.)

{29} Eamed Run Average - statistică pentru aruncători, ce măsoară cât de buni sunt aceștia la împiedicarea run-urilor. (n.tr.)

{30} În baseball, o echipă se poate deplasa în clasament numai cu o jumătate de meci în avantaj, în caz de victorie, sau în dezavantaj, dacă pierde; se calculează prin adunarea diferenței victoriilor dintre echipa aflată în frunte și o alta cu diferența înfrângerilor și se împarte la doi. (n.tr.)

Table of Contents

1	3
2	6
3	16
4	20
5	31
6	38
7	44
8	49
9	55
10	64
11	71
12	76
13	86
14	97
15	104
16	112
17	118
18	125
19	131
20	136
21	141
22	150
23	154
24	159
NOTA AUTORULUI	163